

ДЪРК ФЛЕТЧЪР ПЕВИЦАТА ОТ КАНЗАС СИТИ

Част 2 от „Спър“

Превод от английски: Таня Найденова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

„Няма да допусна да се проваля“ — мислеше си Джак Т. Голд, докато вървеше през града. Като внимателно придържаше увития в груб плат вързоп, той се показва на ъгъла на „Мейпъл стрийт“ и се озърна наоколо. Не се виждаше никой.

Голд бързо премина останалите четиридесет ярда и доближи масивната тухлена сграда от задната страна.

„Форествил Банк е построена да издържи на всичко, освен на динамит“ — размишляваше той, докато се притаяваше близо до определеното място. Няколко птички зацвърчаха на дървото до него и той се сепна. „Без паника, това са просто ранобудни птици — опитваше се да се успокои. — Всичко ще мине добре! Сега вече нищо не може да ти попречи. Обмислил си всеки детайл много точно.“

Голд остави вързоп на земята и го разви. Пет фишека. „Достатъчни са“ — каза си и започна бързо да действа, като се потеше в тъмнината. Постави взривна капсула в един от дългите червени цилиндри и прикрепил към нея петфутов фитил. Беше достатъчно дълъг, за да стигне зад дървото.

Доволен от работата си, Голд нагласи бомбата до лявата стена на банката и разпъна фитила. Прикри го сред група млади фиданки и провери дали всичко е наред — искаше да се увери, че нищо няма да попречи на бавното му горене.

Като свърши, Голд тръгна към хотела. Докато тихо изкачваше стълбите, започна да го обсебва вълнението от предстоящото начинание. Той отново правеше това. Друга банка. Още един товар пари и злато. Още едно бързо бягство и търсене на нова цел. Всичко това го възбуждаше — играта на криеница, фалшивите имена, начинът, по който се приобщаваше към живота в някой малък град, а когато вече му имаха доверие, ограбваше банката, убиваше всеки, който му се изпречеше на пътя и изчезваше от града завинаги.

Голд влезе в стаята си, затвори вратата и отпи голяма глътка от бутилката уиски. На мътната светлина на керосиновата лампа на

лицето му се появи усмивка и той отново вдигна бутилката към устните си. Не трябваше да се напива, а да остави шишето на паянтовата маса. По-късно щеше да има достатъчно време за пиене. Голд погледна небето през спукания прозорец. Синкава светлина обагреше хоризонта на изток, точно зад конюшните. Слънцето скоро щеше да изгрее, значи беше време. „Двадесет минути“ — мислеше си този здрав, як мъж. Трябваше да изчака още двадесет минути. След това никога повече нямаше да му се налага да се среща с доверчивите глупаци от Джаксънвил.

Усмивайки се злорадо, той си наля вода в спукания леген и се изми набързо с лютивия сапун. След това облече дрехите си за езда и събра нещата си в старата пътна чанта. „Облечи се подходящо“ — припомни си той.

В 5:20 часа Голд взе дисагите си и напусна хотелската стая. Кобилата му бе вързана пред хотела, той я отвърза, оседла я и я подкара извън града на около двеста ярда, след това се върна и спря зад банката. Беше много рано, по това време не би трябвало да има никой наоколо. Той завърза сънливата кобила за един дъб и свали дисагите си.

Три минути по-късно дочу тропот на ботуши по мръсната улица и дрънчене на ключове. Бъд Ормънд пристигаше точно навреме. Голд уви червена кърпа през лицето си, сниши се и се промъкна откъм задната стена на банката. Надникна предпазливо. Бъд не носеше шапка, беше висок и русокос. В момента се опитваше да се пребори с ключалката на предната врата, но явно не успяваше.

— По дяволите! — измърмори той.

Голд се промъкна до него, без да вдига шум, извади шестмилиметровия си револвер и опря дулото в гърба на Ормънд.

— Какво по...

— Млъквай! — изсъска Голд. — Просто отвори вратата и влез, все едно нищо не се е случило, освен ако не искаш да стрелям и да пръсна вътрешностите ти по цялата улица, Ормънд!

— Не, не! — младият човек най-сетне успя да отключи и отвори вратата.

Голд го бутна вътре в прохладното помещение, извади ключа от ключалката и тихо заключи вратата отвътре. Ормънд продължаваше да

стои неподвижен, като избягваше да гледа Голд, но коленете му трепереха.

— Обърни се! — изръмжа Голд.

Банкерът направи каквото му бе заповядано. Когато се извърна, лицето му бе бяло като на призрак.

— Слушай, Ормънд. Искам да отвориш сейфа. Веднага!

Мъжът отклони поглед от Голд.

— Но... но... мистър Дритърс не е тук и аз...

— Виж какво, Ормънд, нямам намерение да внасям пари, а ще вземам! — Голд го побутна с револвера. — Размърдай си задника, преди да съм те направил на решето!

— Разбира се, разбира се!

Слабият мъж забърза към задната част на банката, спъна се между две дъбови бюра и застана, снишавайки се до желязната каса, която стигаше до кръста му.

— Побързай! — изръмжа Голд, докато го следваше.

Ормънд удари леко ключалката два пъти, за да я изчисти, и започна да набира комбинацията. Пръстите му трепереха.

— Съж... съжалявам, аз... — опита се да се оправдае Ормънд.

— Просто го направи!

Той успешно се справи с трите цифри на комбинацията и дръпна дръжката. Тежката врата плавно се отвори.

— Стани и се обърни с гръб към мен. Не се опитвай да правиш каквото и да било.

— Няма.

Той започна да пристъпва към Голд. Когато беше на не повече от два фута разстояние, престъпникът изръмжа:

— Достатъчно! Лягай долу, главата ти да е към лявата стена!

Мъжът го погледна въпросително.

— Вие... вие няма да ме убие, нали?

На все още мъждивата светлина, процеждаща се през прозореца, можеше да се види, че лицето му от страх бе придобило пепелносив оттенък. Голд се ухили.

— Не и ако не се опитваш да ме мамиш.

След като мъжът се простря на пода, Голд се отправи към сейфа. Той бръкна вътре и извади три малки торбички. След като провери тежестта им, предположи, че са пълни със златни монети. Натъпка

торбичките в дисагите, които бе взел със себе си. Още две претърсвания в сейфа разкриха грижливо подредени купчинки от по един, десет и двадесет долара, заедно с двестадоларови банкноти.

Голд издаде неопределен гърлен звук, докато изпразваше сейфа и пълнеше дисагите си. Не беше много, но достатъчно за известно време.

Той затвори чантата и се изправи.

— Вие... свършихте ли, мистър? — попита Ормънд.

— Да, почти. Защо?

— Защото... защото сигурно ще се подмокря.

Голд се засмя.

— Хей, знам кой си! — каза банкерът, поглеждайки през рамо. — Ти си Емил Джаксън.

— Я веднага да залепиш мръсното си лице за пода! — изрева Голд.

Младият човек веднага се подчини.

— Не съм Емил Джаксън. Казвам се Голд. Джак Т. Голд.

— Но...

— Затваряй си устата!

Голд измъкна камата си от калъфа, висящ на колана му, и се приближи до пространия на земята човек.

— Какво възнамерявате да правите сега?

— Сега ще свърша с теб, момче, така че да не можеш да раздрънкаш наоколо, че банката е ограбена.

Той коленичи до Ормънд. Шестинчовото острие отрази ранните утринни лъчи, проникващи през предните прозорци. Голд замахна силно. Тялото на Ормънд се разтресе в конвулсии, докато острието пронизваше гръбнака му. Ножът се издигаше и спускаше отново, и отново, разкъсвайки гърчещото се в агония тяло. Главата на Ормънд се килна назад. Той потрепери и се отпусна тежко на пода. Голд го обърна по гръб и заби ножа във все още пулсиращия гръден кош.

Едно замахване. Удар. Свърши се. Кръвта бавно започна да се стича по гладкия мраморен под.

Голд продължаваше да замахва с ножа и да промушва още топлото тяло. Миризмата на кръв все по-силно започна да се усеща. Бъд Ормънд потръпна за последен път и замря.

Облян в пот, но усмихнат, Голд се изправи, заби ножа в гърлото на мъртвия и се отдръпна назад. Влачейки тежките си дисаги, той се изниза през предната врата и зави към задната страна на банката.

Докато приближаваше коня си, на изток съвсем се развидели. Никой не го бе видял. Беше пресметнал всичко абсолютно точно, до последната подробност. Голд се ухили и метна дисагите на коня.

Жълтата светлина разкри тъмни червени петна на дясната му ръка и ръкава на ризата. Проклинайки, Голд хвърли чантата на земята, изтри кръвта със свежи букови листа, разкъса ризата си и навлече нова.

Дочу гласове. Единият, доста висок, беше на Бети Джейн. Не знаеше кой беше мъжът с нея, пък и не го беше грижа. Бети Джейн сигурно бе тръгнала на работа рано този ден. Той се усмихна, наведе се и запали фитила с клечка кибрит. След като свърши това, Голд яхна коня и се отправи към „Хоукинс Хотел“.

Когато пристигна там, двама мъже го поздравиха. Градът се събуждаше — тъкмо навреме за зрелището. Трябваше да остане още няколко минути. Той влезе вътре, видя, че трапезарията все още не е отворена — както и предполагаше — след това излезе отвън.

Измина една минута.

Женски писък раздра тишината. Голд се усмихна. Не биваше да губи повече време. Погледна към банката.

Бавно изгарящият фитил свършваше и накрая догоря съвсем.

Петте фишека избухнаха, експлозията, която последва, беше изключително силна и оглушителна. Сградата потрепери до основи, наклони се и с рязък, стържещ звук се срути. Хиляди тухли се стовариха с трясък на земята, вдигайки облак прах, който за момент закри всичко наоколо. Когато облакът се разнесе, стана ясно, че от „Форествил Банк“ бяха останали само купчини развалини. Покривът също беше рухнал и всички стени, освен една, бяха разрушени, а тухлите — разпръснати навсякъде в мръсотията на улицата.

— Хей, ти! — извика мъжки глас. — Емил Джаксън!

Голд се обърна. Джордж Раймън, бръснарят, се приближаваше бързо, размахвайки към него четката за бръснене.

— Какво се случи?

— Да ме вземат мътните, ако знам, Раймън. Опитвах се да намеря нещо за закуска, когато изневиделица всичко хвъркна във въздуха — той поклати глава в престорен гняв и неискрено съжаление.

Раймън погледна към разрушената банка.

— Имаше ли някой вътре? Дали има убити?

— Не знам. Не видях нищо.

Мъже и жени, полуоблечени, излизаха тичешком от хотела и домовете си. Развълнувано множество изпълни улицата, надавайки викове и крясъци.

Бръснарят поклати глава.

— Не мога да си представя, че нещо толкова ужасно се случва тук — той се обърна към Голд. — А ти, Джаксън?

— Не. Никога и през ум не ми е минавало.

Раймън вдигна ръце в недоумение и се отдалечи, присъединявайки се към тълпата, която приближаваше към банката.

Голд също се приближи, смеси се с хората, като изразяваше възмущението и недоумението си и говореше, че имал в касата петдесет долара. Двадесет минути по-късно — и след като шерифът беше открил три мъртви тела — той се измъкна незабелязано и яхна коня си.

След като излезе извън града, Голд най-накрая си позволи да се усмихне. Когато се сети за „Форествил Банк“, която бе оставил завинаги зад гърба си, той се разсмя силно, подплашвайки кобилата, след това продължи пътя си към ново място и нови възможности.

ВТОРА ГЛАВА

Тракането и друсането на вагона по железните релси извадиха Спър Маккой от дрямката му. Той примигна два пъти, поклати глава, настани се удобно и извади телеграмата от джоба си.

От това, че препрочете съобщението, работата не стана по-лесна. Всичко, което генерал Халек бе в състояние да му кажа, бяха голи факти: редица от малки градове в Мисури и Канзас били нападани от банда дръзки банкови обирджии и убийци. Пет банки били ограбени, но нямаше нито един очевидец да свидетелства, че е видял нещо важно. Дванадесет мъже и три жени, една от които бременна, бяха убити в пряко стълкновение с крадците.

Може би това е причината да няма свидетел. Те всички бяха мъртви. Маккой пхна телеграмата обратно в джоба си. След това впи поглед в глезена, които една претенциозно облечена жена, седнала срещу него, дръзко му показваше и въздъхна. Не беше достатъчно, за да започне да флиртува с нея. Червенокосата, около тридесетгодишна жена се усмихна, когато улови погледа на Спър. Тя смъкна надолу полата си, скривайки по този начин приятната гледка, и се изправи удобно на седалката.

Маккой се протегна и нахлупи кафявата шапка над очите си. До Канзас Сити, щата Мисури, имаше още дълъг път.

Въпреки протестите на някои бивши войници, Спър Маккой сега беше член на Секретната служба на Съединените щати, която беше клон от федералното правителство, създадена с едно постановление на Конгреса през 1865 година, с цел да предпазва американския долар от фалшифициране, както и да осигурява стабилността му през цялото време.

По-късно работата на Секретните служби се разшири и сега те се занимаваха с онези престъпления, които преминаваха границите на щата или определена територия. Скоро след това започнаха да работят съвместно с други федерални служби, тъй като бяха единственото

федерално представителство с права да привежда в действие изпълнението на закона.

След като си беше изградил прилична кариера в армията на Съединените щати, където получи чин капитан, Маккой отиде във Вашингтон, за да служи като съветник на сенатора Артър Б. Уолтън от Ню Йорк, стар семеен приятел.

Той се присъедини към Секретните служби скоро след като бяха създадени и работи в продължение на шест месеца във Вашингтонския отдел. Когато началниците му разбраха, че Маккой е не само отличен стрелец, но и най-добрият ездач в Секретните служби, те го изпратиха в отдела в Сейнт Луис, предоставяйки му всички криминални случаи на запад от Мисисипи.

Тези два фактора са били от решаващо значение, за да получи Маккой тази опасна работа, тъй като законът тъкмо по това време започваше да се установява в повечето западни щати.

Работата беше изключително трудна. Тя изискваше пълно отдаване на силите и вниманието. Спър не беше пуснал никъде корени — нямаше семейство, любима или верни приятели. Той беше самотник. Въпреки че никога не му бе липсвала компания от красиви жени, негови постоянни спътници бяха револверът му „Колт 45“, с който никога не се разделяше, и изгарящото желание да раздава правосъдие.

Спър Маккой беше човек, роден за живота в дивия и размирен американски Запад, незнаещ какво е страх и винаги нащрек.

Градът изглеждаше пуст и негостоприемен под жаркото лятно слънце. Маккой потупа задницата на коня, оправи и пристегна хубавото си, удобно седло и подкара животното към „Канзас Сити Дженерал Мъркънтайл“. „Броуд стрийт“ беше прашна и осеяна с безброй конски изпражнения. След като се запаси с кафе, боб, сухари, консервирани праскови и круши и говеждо сушено, Спър натовари всичко това в дисагите, провери за последен път пътната си чанта и се отправи към офиса на местния шериф.

Франк Портър беше едър тромав мъж. Грубото му облекло сякаш висеше на тялото му; той подаде ръка на Маккой. Спър бързо обясни

кой е и каква е работата му. Шерифът беше чувал за крадците и когато Спър ги спомена, той се изплю в нащърбения плювалник.

— Страхливи негодници! — каза той. — Да се благодарят на късмета си, че не са нападнали моя град. Дяволите ги взели, всичките ще ги окача на въжето, само да припарят в Канзас Сити!

Спър се усмихна.

— Това обяснява защо все още не са те безпокоили, Портър. Изглежда като че ли тези крадци избягват по-големите градове, предпочитат да си вършат мръсната работа в малките изолирани градчета. Колкото по-малка е възможността да бъдат заловени, толкова по-голям е шансът за успех.

— Не мога да разбера защо няма никакви свидетели — каза Портър, като дъвчеше долната си устна. — Това просто не може да бъде, никой нищо да не е видял.

— Може би трупове, с които е осеян целият щат, биха могли да ни подсказат нещо — изсумтя Спър. Портър го погледна. — Това ли е всичко, което можеш да ми кажеш?

— Засега.

— Не е много — със силен удар огромният мъж уби една муха, която кръжеше около изпотеното му чело.

— Не. Крадците се движат по права линия все на запад. Мисля си, че те ще продължават в тази посока.

— Имаш ли карта?

Мъжът измърмори нещо, отвори едно скърцащо чекмедже на бюрото си и хвърли върху него един многократно прегънат лист хартия.

— Това е най-хубавата карта, която имам. Показва всички селища и градове — и повечето от големите ферми и ранчота — от тук до Колорадо. Някои от тях трябва дори да се измерят.

Спър се отпусна тежко в един стол и започна да изучава картата. Въпреки че беше направена грубо, на нея наистина бяха показани поне още пет града на запад от Джаксънвил, мястото на последния брутален загадъчен грабеж.

— Можеш ли да ми направиш копие, Портър? — попита Спър. Шерифът се усмихна.

— Ако изчакаш минута-две, ще се опитам да направя едно.

Той скоро покри едно триинчово парче хартия със завъртулки, пресичащи се линии и разкривени печатни букви. Спър забеляза, че листа хартия не беше нищо друго, а обърнат от обратната страна етикет от бутилка уиски, която шерифът очевидно беше пресушил.

След като свърши, Портър побутна картата към Спър. Маккой кимна с глава.

— Предполагам, че това е следващото място — каза той, като посочи с показалец към едно малко кръгче, отбелязано с името Холмс.

— Едва ли — отвърна Портър, — там няма почти нищо.

— Не мисля така. Достатъчно ли е голям този град, за да си струва да бъде ограбен?

Шерифът се замисли за момент.

— Да, мисля, че да. Градът се е разраснал, откакто за последен път бях там.

Спър сгъна картата.

— Благодаря, Портър. Може би отново ще се отбия, след като приключа с този случай.

Дългурестият като върлина мъж се усмихна.

— Много си самонадеян. Защо си толкова сигурен, че ще можеш да намериш тези копелета? Шибана история.

Спър сви рамене, докато мушкаше картата в джоба си.

— Да, но това ми е работата.

Ванеса Томпсън погледна през един от остъклените прозорци на гостната си. Една ниска, набита тъмна фигура, която вървеше по улицата, привлече вниманието ѝ. Ванеса ахна. Възможно ли беше? Да, наистина. Действително беше така. Бог отвърна на молитвите ѝ. Там, точно на улицата на градчето Холмс, вървеше пастор. Току-що пристигнал, ако се съди по пътните чанти, които носеше. Нов пастор беше дошъл в Холмс!

Тя захвърли престилката, среса и прибра косите си и се втурна от непретенциозния си дом на улицата.

— Извинете, сър! — извика тя след отдалечаващата се фигура. — Почакайте!

Очевидно неосъзнаващ нейното присъствие, пасторът продължи да върви бавно по улицата. Ванеса бързо го настигна и застана пред

него.

— Извинете ме — тя му се усмихна широко. Мъжът носеше обикновен костюм и бяла пасторска яка. — Чудех се дали... дали...

— Да? — гласът му беше мек, мелодичен.

Над бялата яка лицето му беше месесто, чисто избръснато, имаше малки челюсти, пронизващи черни очи и късо подстригана коса.

Ванеса беше очарована.

— Сигурно е дар от бога това, че вие дойдохте в нашия град — каза бързо тя. — В продължение на три седмици се молих да дойде нов пастор в града ни, а сега — ето ви тук!

Той се усмихна широко.

— Има ли тук души, които трябва да бъдат спасявани? Има ли пияници? Разврат? Танци и комар?

Ванеса се засмя.

— Не можете да си представите — с ваше позволение. Пасторе, откакто съпругът ми напусна този свят на плътски наслади, оставяйки църквата без духовен водач, грехът в този град се шири без контрол — тя поклати глава. — Не мога да изляза да си купя плат или да посетя Аги шапкарката, без да налетя на някоя от онзи тип жени на улицата! — страните ѝ побледняха. — Не знам кой сте, защо сте тук или колко време ще останете, но съм много доволна, че ви видях!

Пасторът пусна чантите си на земята и разтвори ръце.

— След подобно посрещане и при такова живо описание на връзките на града с дявола, вярвам, че Бог е направлявал стъпките ми — той вдигна поглед към небето. — Ето къде исках да дойда. Това място е новият ми дом — отново погледна към нея. — Ако мога да разчитам на вашата помощ, драга сестро, во Христа ще можем да изтръгнем злото, което вирее тук.

В очите на Ванеса се появиха сълзи, които тя се опита да потисне.

— Да. Да! Аз... аз... — тя бе занемяла от вълнение при думите на пастора.

— Нека се помолим!

И Джак Т. Голд започна да се моли.

В тази безинтересна равнинна земя, ширнала се на мили разстояние, не можеше да се види и едно планинско възвишение. Спър беше излязъл от Канзас Сити преди повече от час, а пред него, додето поглед стигаше, се простираха безкрайни акри обработваема земя. Докато яздеше по широкия пращен път, той премина покрай ниви с висока до раменете му царевица, зелена пшеница и едва покарала люцерна. Спър се надяваше, че градовете, които шерифът Портър беше означил на картата, се намират близо до черния път, както беше посочил. „В противен случай — мислеше си той — те биха се изгубили сред огромните житни полета.“

Десетки малки ферми и няколко заградени ранчота характеризираха местността, освен това имаше и много необработени терени, които чакаха да бъдат изорани от трудолюбиви човешки ръце. Земята беше суха, напукана, покрита с повехнали редки плевели там, където потоците и изворите все още не бяха отклонени и не даваха живителна влага. Спър притисна леко с крака кобилата в слабините, принуждавайки я да усили темпото.

Нямаше търпение да започне работа.

Внезапно погледът му бе привлечен от просната на земята фигура. Спър бързо приближи. Беше жена. Той спря коня и се втурна към нея. Русокосата красавица лежеше по гръб, едната ѝ ръка беше пъхната под тялото, очите ѝ бяха затворени, но миглите ѝ потрепваха. Разкъсаната ѝ рокля разкриваше повече, отколкото една жена би трябвало да разкрива на публично място. Устните ѝ леко се разтвориха, след това се затвориха отново.

Той не видя по нея нито рани, нито следи от куршуми. Спър докосна бузата ѝ. Жената отвори очи и го погледна.

— Помогнете ми — помоли тя с измъчен глас.

Спър кимна.

— Не се притеснявайте, мадам. Ще се погрижа за вас. Какво ви се е случило? — това беше озадачаващо, физически тя бе съвсем добре. Може би е била изнасилена...

— Те ме нападнаха. Аз... аз отивах към ранчото на любимия си и те... те... — тя затвори очи и извърна глава настрани.

— Разбирам.

— Вода — тя започна да кашля. — Искam вода. И храна.

Той тръгна към коня си. Докато посягаше към манерката, усети бързо движение зад гърба си.

— Остави манерката на мястото ѝ, мистър! — чу женски глас.

Разбира се, той се извърна. Ранената жена беше се изправила на крака и като се усмихваше злорадо, насочи дулото на шестмилиметровия револвер точно в сърцето му! Тя прокара пръстите на лявата си ръка през разрошените си пепеляворуси къдрици.

— Мадам? — повдигна въпросително вежди Спър.

— Престани да ме наричаш „мадам“, мръсно копеле! — тя се изплю на земята. Светлите ѝ очи хвърляха мълнии към него. — Не се нуждая от помощта ти. Не се нуждая от помощта на никой мъж! Просто искам парите ти. Дай ми ги. Веднага! Изпразни джобовете си!

— Виж какво, миличка... — започна Спър. „В какво, по дяволите, се бе забъркал?“

Тя ехидно се засмя, ръката ѝ дори не трепна. Това не беше ранена жена.

— Да не би да имаш тампони в ушите? — попита тя с груб глас, в който нямаше нищо женско. — Затваряй си устата и ми дай парите. Освен ако не искаш да умреш тук, в мръсотията!

Спър изправи рамене. Тази игра отиваше твърде далеч.

— Сигурно нямаш намерение да използваш това, жено! Наистина ли смяташ да ме застреляш?

Тържествуващ смях се изтръгна от пищните ѝ гърди.

— Наистина ли искаш да видиш? — тя го погледна насмешливо. — Татко винаги казваше, че съм най-добрият стрелец в цялата област. Хей, ти нищо не знаеш за мен. Аз имам предимство. Изненадах те. Ти си просто един тъпак — очите ѝ гледаха диво. — Ти и всички мъже. Всички сте свини. Свини! Гадни копелета! А сега веднага извади парите и ги хвърли на пътя!

— И какво ще нравиш след това?

Спър се успокои. Жената беше луда, не беше с всички си, но той щеше да ѝ избие от главата всички глупави мисли.

Тя повдигна вежди.

— Каквото правя винаги: ще ти отрежа топките и ще си направя чантичка от тях — лицето ѝ стана сурово. — А сега давай парите!

Спър се изсмя в лицето ѝ.

— Свали пистолета и си отивай вкъщи, жено. Не би ми било приятно да те убия.

Тя се поколеба, страните ѝ се зачервиха. Дясната ѝ ръка потрепери.

— О... о... по дяволите! — и тя хвърли оръжието.

При падането револверът гръмна, куршумът се заби в пепелта, а експлозията раздвижи натежалия от жегата въздух.

— Исусе! — възкликна Спър. — Това нещо действително е било заредено!

Жената го измери с поглед. Тя изправи рамене, изпъчи хубавите си закръглени гърди, чийто натиск върху раздърпания корсаж на светлочервената ѝ рокля стана твърде застрашителен — платът се изпъна, заплашвайки да се скъса.

Спър си позволи продължително да я огледа. Розовото твърдо зърно на едната ѝ гърд се подаваше през разкъсания плат.

— Не исках да те убивам — каза жената и плъзна ръка между краката си. — Не искам да убивам мъже. Те могат да направят толкова много за една самотна жена — започна леко да движи ръката си.

Спър сви рамене и се наведе да вдигне оръжието ѝ.

— Съжалявам, но си имам работа.

Дясната ѝ ръка започна да разтрива слабините ѝ по-бързо и по-настоятелно, притискайки силно плата към тялото ѝ.

— Хайде, мистър! Искам те! Веднага!

Спър не беше от желязо. Гледката на жената, която си доставяше удоволствие и се галеше пред него посред бял ден, го възбуди.

Но той потуши желанието си, преди да е станало късно.

— Съжалявам. Казах не.

Блондинката се нацупи, сграби корсажа с лявата си ръка и дръпна силно. Платът се разкъса, а роклята се смъкна до глезените ѝ. По тялото ѝ не бе останала дори ивица плат. „Тя наистина е пълна с изненади“ — помисли си Спър.

Силната слънчева светлина разкриваше всяка извивка, всяка закръгленост, всяка забранена част от женското тяло. Той стоеше зашеметен, изпивайки я с очи. Поне можеше да се наслаждава на гледката за известно време, преди да яхне коня и да се отправи към Холмс.

— Сега, мистър! Хайде! — каза блондинката, а ръката ѝ се движеше нагоре-надолу, като притискаше, търкаше и разрошваше русите косми на пубиса ѝ. Паднала на колене, с разтворени крака, тя се люлееше нагоре-надолу, като тялото ѝ се разтърсваше от чувствени тръпки.

— Не мога да чакам повече. Не мога! Извади си онова нещо и го използвай! Хайде!

Погледът ѝ го фиксираше. Тя разтвори устни, като дишаше, извиваше се пред него безсрамно в екстаз и открито го приканваше да я обладае.

Спър почувства застрашително уголемяваща се подутина в панталоните си. Той се опита да се овладее, но неочакваното, скандално сексуално поведение на жената поддържаше напрежение в слабините му, което не искаше да отmine. Тя протегна към него лявата си ръка, пръстите ѝ бяха разтворени, молещи.

Спър изръмжа, когато натискът в чатала му стана нетърпимо болезнен. Той пристъпи към нея, хипнотизиран от огъня в очите ѝ, погълнат от нейната страст, завладян от сладострастието, което тя така открито му показваше.

Докато се галеше, блондинката постоянно се усмихваше. Тя беше толкова близо. Толкова желаеща. Спър се приближи до нея. Хвърли сега вече напълно забравената пушка в праха, разкопча панталоните си и ги остави да паднат на земята заедно с колана и кобура.

— Да! Сега! Веднага! Аз съм готова и толкова мокра!

Думите ѝ разрушиха и последната преграда на съпротивата му. Стоеше пред нея по бельо. С лявата си ръка тя го прегърна през кръста и го притисна към голото си тяло.

Нямаше време за разумни разсъждения или трезви мисли. Тя беше толкова топла и мека! Притисна гърдите си към неговите. Спър погледна надолу към русите косъмчета на венериния ѝ хълм.

„Не — помисли си той. — Не.“

— Да!

— Какво, по дяволите, правите с жена ми? — излая зад него един груб глас.

Спър отблъсна жената от себе си. Обърна се, като дишаше тежко, за да види мъжа, който бе изкрещял.

ТРЕТА ГЛАВА

— Попитах ви какво, дявол да го вземе, правите с жена ми?

Дебелият, въоръжен мъж се взираше настойчиво в Спър, сетне прочисти гърлото си и плю на земята.

Маккой автоматично посегна към колта си. Проклятие! Револверът не беше там!

— По дяволите, ще ми се да видя как ще си вземеш оръжието. Не виждаш ли, боклук такъв, че стоиш по долни гащи?

— Жена ти е напълно побъркана — каза Спър. Чувстваше напрежението във въздуха. — Първо се опита да ме убие, след това ми се предложи по такъв начин, че никой мъж не би могъл да устои.

Мъжът се усмихна.

— Това е моята Елси — той отправи поглед над рамото на Маккой. — Хайде, ела тук, миличка!

Голата блондинка се отправи бавно към въоръжения мъж, застана до него и се усмихна сладко.

— Правилно постъпих, нали?

— Да, сладурче, точно така. Точно както ти казах. Хубаво го раздразни и дори го накара да си помисли, че искаш и да ти го вкара. Чудесна работа, Елси, нищо не си пропуснала.

— Какво, по дяволите, става тук? — запита Спър.

Огромният мъж се извърна към него и изръмжа:

— Не използвай такъв мръсен език пред моята Елси! — гласът му придоби заплашителни нотки. — Убивал съм човек и за по-малко от това!

— И ти си не по-малко побъркан от нея — отвърна Спър.

Това, разбира се, беше капан. Добре планиран и добре изпълнен.

— Не, триста дяволи! Никой от нас не е побъркан — изръмжа дебелакът. — Това е просто един малък трик, за който се сетих една нощ, докато чуках моята Елси — с лявата си ръка той докосна косите ѝ. — Но да се върнем на въпроса. Изритай настрана панталоните и отстъпи няколко крачки назад. И без номера! Само посмей да

направиш каквото и да било, на момента ще те разпоря целия и червата ти ще се влачат по пътя!

Спър въздъхна. Този ден изобщо не му вървеше.

— Що за човек си ти? Използваш красивата си жена да ограбваш невинни хора.

Дебелакът само изсумтя.

— По дяволите, бих накарал и майка си да легне на пътя за няколко долара повече, ако не се страхувах, че тя ще изпоплаши всичко живо наоколо. Хайде, действай! Не се навеждай, просто ги изритай настрани.

Спър смъкна панталоните си по-надолу, помагайки си само с крака, като ги дърпаше, теглеше и застъпваше с обувките. Накрая успя да освободи крачолите, но не и колана на панталона. Спър погледна надолу. От страната, където беше застанал мъжът, изглеждаше, сякаш крачолите все още са оплетени.

— Повече от това не може. Сигурно са се закачили за токовете.

— Да не мислиш, че съм толкова глупав? — изръмжа другият. — Опитай по-силно, тъпако!

— Пробвай сам!

— Елси, иди и направи това, което правиш най-добре — събуй му панталоните!

Жената, която все още си стоеше гола, се усмихна, приближи се към Маккой и се наведе.

Спър направи рязко движение нагоре с левия си крак. Успя да закачи с ботуша си кобура с револвера и да го хване в момента, когато се отдели от земята. В същото време Маккой дръпна блондинката към себе си и извади колта. Секунда по-късно дулото му бе насочено към гърлото на жената, която нададе вик на ужас.

— Кучи син! — изруга огромният мъж. — Ти си бил по-бърз и от машина.

— Още по-бързо ще изгубиш Елси, ако веднага не хвърлиш оръжието и не се изметеш оттук! — заплаши го Спър.

Другият мъж се засмя.

— Дявол да го вземе, убий я. Винаги мога да си намеря друга курва. В града има колкото щеш!

— Ти, копеле такова! — изкрещя жената.

— Не ти вярвам — каза Маккой. — Тя ти е твърде необходима. Коя друга жена ще се съгласи да живее с грозен, дебел страхливец като теб, който се крие зад гърба на една жена, за да ограби парите на нищо неподозиращи хора.

Лицето на мъжа стана тъмночервено от гняв.

— Страхливец? Аз? Ти... ти... аз ще...

— Казвам, че си просто един страхлив измамник! Няма да правиш нищо, освен това, което ти кажа. Разбрано?

Лицето на мъжа потъмня още повече, но той кимна в знак на съгласие.

— Проклятие! Всичко бях планирал! Всичко! Елси и аз се упражнявахме две седмици. Това беше първият ни опит!

— Още малко и ще заплача! Сега хвърляй оръжието на пътя и разкарай дебелия си задник оттук!

— А какво... какво ще правиш с Елси?

Спър спря за момент.

— Ще се погрижа за това, след като вече не виждам грозното ти лице! А тя е доста хубавичка!

— Слушай, остави това...

Той въздъхна, изпсува и с недоволно ръмжене хвърли оръжието в праха.

— Размърдай се! — извика заповеднически Спър.

Дебелият мъж се обърна и пое надолу по пътя за Канзас Сити, като подритваше буци пръст, псуваше и се вайкаше.

Когато мъжът се изгуби от поглед, Спър пусна жената. Елси се обърна към него, треперейки силно, с разширени от страх очи.

— Сега какво ще... искам да кажа...

Докато обуваше панталоните си, Спър се усмихна.

— Не. Просто не опитвай отново, малката. Той наистина ли ти е мъж?

Тя кимна.

— Той ме принуди. Нямам нищо против да ти кажа, че ми беше хубаво, когато те дразнех — ти си красив мъж. А него го мразя! — горчивината в гласа ѝ звучеше искрено.

— Най-доброто, което мога да те посъветвам, е, да напуснеш мъжа си, колкото може по-скоро, и да се установиш някъде другаде. Изхвърли го от живота си.

Тя кимна.

— Предполагам, че си прав.

Маккой взе двете оръжия, напъха ги в дисагите и възседна коня. Преди да потегли, той отново извърна поглед към привлекателната гола жена.

— И се облечи, чуваш ли?

— Да, разбира се.

Спър смуши коня в хълбоците и потегли към Холмс.

„Джошуа Голдън“ — мислеше си Джак Т. Голд, докато миеше лицето си в хотелската стая. Сега това беше името му. Ново име, нова работа, нов град, нищо неподозиращ за подготвяния обир. Само за няколко часа той щеше да се приспособи към живота в града.

С подкрепата на Ванеса Томпсън, загрижените, искрено вярващи граждани се бяха стълпили около него. Късните часове предната вечер той бе прекарал, като четеше Библията и си припомняше уроците, на които го учеше майка му, седнал на коленете ѝ, когато беше малко, крещящо хлапе и от които сега очевидно имаше полза. Щеше да замаже очите на всички глупаци в града с приказките си за Бог, Сатаната и Небесното царство.

Хол Филипс, неофициалният шериф на Холмс, посещаваше църквата всяка неделна сутрин. На църква ходеха и кметът, половината граждани и най-висшият служител в „Уестърн Банк“. Голд не без трудности бе влязъл в това малко общество, спечелил бе доверието на хората и работеше усилено да изгради репутацията си на честен божи служител.

Беше трудно — невероятно трудно. Той трябваше да се откаже от алкохола, също така никога да не посети шоуто на танцьорките от „Лъскавия жартуер“. Не беше докосвал жена повече от месец. Късно нощем желанието го разяждаше. Но той знаеше, че в последна сметка работата си заслужаваше всички усилия. След като отмъкнеше всичките пари и на този град, щеше да живее в разкош.

Голд изтри леденостудената вода от лицето си. Беше го измислил. Той бе предприел няколко обиколки и грижливо бе планирал всичко. Сега щеше да изчака, докато му дойде времето.

Холмс беше малък град, разположен западно от Канзас Сити. Наречено на колоритния си основател Куентин Холмс, градчето представляваше сборно място за местни фермери и собственици на ранчо, които купуваха, продаваха, разменяха стоки или идваха да пийнат по нещо.

Куентин Холмс, починал преди доста време, бил човек, който ценял високо хубавите неща в живота — особено изкуството. Поне така твърдял пред първите заселници. След като построил банката, църквата и смесения магазин, с негова помощ бил издигнат и разкошния салон „Лъскавият жартуер“. Всяка нощ „дами“, дошли от тъмните предградия на различни градове от източните щати със същата съмнителна репутация, даваха такива представления, които караха мъжете от близката околност да пият повече и да мислят по-малко.

Въпреки че Куентин Холмс бе умрял преди доста години, въпросният бар бе останал и представляваше най-важното място за повечето мъже от градчето.

Спър влезе в града, построен върху пресъхнало речно корито, което реката бе издълбала в продължение на векове. Той нае стая в хотел, захвърли пътната си чанта, плисна лицето си със студена вода и излезе, за да се заеме с изпълнение на задачите си.

С ръце на хълбоци Спър застана на дъсчената пътека пред „Калвин Хотел“, като обмисляше нещо и се оглеждаше.

— Извинете, но предполагам, че сте се загубили — разнесе се приятен женски глас зад него.

Жената веднага се понрави на Маккой. Около четиридесетгодишна, с хубава фигура, спретнато облечена, тя му се усмихваше открито. Продължаваше да се усмихва, като в същото време с една ръка въртеше слънчобран над лявото си рамо.

— Като че ли *наистина* сте се загубили. Мога ли да ви помогна с нещо?

Спър се обърна учтиво към нея, докосвайки леко периферията на шапката си.

— Благодаря, мадам, току-що пристигам в града.

Нейната намеса го подразни, но той съобрази, че все пак тя би могла да му бъде от полза.

— Е, тук няма кой знае какво да се види — така е, наистина — жената му протегна ръка. — Казвам се Ванеса Томпсън, вдовицата на Чарлз Томпсън.

Спър пое нежно ръката ѝ.

— Спър Маккой.

Тя леко издърпа ръката си и свали слънчобрана по-ниско.

— Днес е ужасно горещо. Бихте ли дошли у дома на чай. Страхувам се, че не съм от тоя тип жени, които лесно понасят жегата.

— С удоволствие ще дойда, мисис Томпсън.

Те скоро се настаниха в гостната на малката, непретенциозна къща на вдовицата, която бе разположена близо до църквата.

— Ако нямате нищо против, бихте ли ми казали по каква работа сте дошли в нашия град?

— Разбира се, че нямам нищо против — той взе чашата студен чай, който тя му предложи, и започна да разказва една измислена история. — Идвам от Сейнт Луис и търся работа. Аз притежавам печатница и си мисля дали не бих могъл да издавам свой вестник тук.

— *Вестник? В Холмс?* — тя искрено се засмя. — Мистър Маккой, предполагам, вече сте разбрали, че това място не е подходящо. Знаете ли, повечето от хората тук не четат. Знам това, защото те не са прочели и Библията, единствената книга, която *си струва* да се прочете. А освен това, тук не се случва нищо, което би могло да се отрази в един вестник. Холмс е ленив град, пълен с лениви хора.

— Сигурно е така — каза Спър, отпивайки от студената течност. — Но съм чувал, че Холмс се разраства. Колко души живеят тук сега?

— О, чакайте да помисля — около двеста бих казала, но имайте предвид, че повечето от тях имат ферми и ранчота наблизо. Вероятно в града има не повече от петдесетина души.

Спър кимна.

— А идват ли много хора от други места?

Ванеса поклати отрицателно глава.

— Не много. Нека да видя — миналия месец дойдоха само трима. Както виждате, това е съвсем малко. Едно младо момиче, ох, не мога да си спомня името ѝ, се разхождаше наперено вчера по улицата в аленочервена рокля и с още по-начервени устни — лицето ѝ придоби презрително изражение. — Младата дама, ако смея да я нарека така,

работи в салона „Лъскавият жартнер“ — след това мисис Томпсън се усмихна открито. — А преди две седмици преподобният Джошуа Голдън дойде в отговор на горещите ми молитви към Бога. Той изнася проповеди всяка неделя. Много хубав мъж, въпреки че стилът му според мен е твърде мек. Гласът на преподобния Голдън изобщо не може да се сравнява с гласа на покойния ми съпруг, когато застанеше на амвона — тя потъна в спомените си, лицето ѝ се разведри. — Новият пастор прилича по-скоро на скитник — тя сбърчи нос от отвращение. — Някой би трябвало да му покаже предимствата на редовното къпане.

— И това е всичко? — Спър поклати глава. — Наистина, тук не е подходящо място за издаването на вестник. Все пак, ще се навъртам тук още няколко дни и ще обмисля на кое друго място да проверя — той остави чашката на малката маса и се изправи. — Благодаря ви за гостоприемството, мадам.

Тя леко му се поклони.

— Надявам се да ви видя в църквата в неделя сутринта, ако сте все още в града. Пасторът Голдън ми каза, че е подготвил една възбуждаща проповед. Не мисля, че би било редно да я изпуснете!

— Не мога да ви обещаю, мисис Томпсън, но ще направя всичко възможно да дойда — и той се отправи към вратата.

— И ако видите някъде онази нахална уличница, кажете ѝ, че нея също я очакваме да дойде.

Спър излезе навън, където слънцето безмилостно печеше. Скитникът, който Ванеса бе споменала, беше една възможност, не много голяма, но все пак възможност. Разбира се, бе твърде възможно банда разбойници всеки момент да нападне града и да ограби банката.

Но това като че ли никак не пасваше на начина им на действие. Тези крадци вършеха работата си без много шум. Бяха находчиви и хитри. Зачуди се дали Холмс бе следващата им цел. Дори за град в далечния Запад, Холмс изглеждаше твърде малък, даже ако се имат предвид и богатствата на околните ферми и ранчота, които, както може да се очаква, са депозирани в малката банка, покрай която Спър сега минаваше.

И все пак, оттук можеше да се започне.

Когато пристигна пред „Съливан Хотел“, Спър се загледа в новата си кобила, която спокойно поемаше храна от яслите.

Непознатият можеше да бъде един от крадците, но не беше вероятно. Просто за всеки случай ще го провери. А после?

Той потупа гладкия, закръглен хълбок на коня. Може би ще е по-добре да напусне Холмс и да се премести в следващия град. Може би дори в този момент крадците убиваха още невинни хора. Може би в този миг друг сейф хвърква във въздуха. Може би...

— Беки! — един човек, облечен в прашни дрехи за езда, тичаше към Спър.

— Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но аз не съм вашата Беки — отвърна иронично Спър, докато човекът приближаваше тежко към него, пресичайки прашната улица. — Трябва да е била много грозна, за да я сбъркаш с мен!

— Не говоря на теб, негоднико! — извика мъжът. — А на коня!

Непознатият изкриви леко горната си устна, преди да спре. Неговото обгоряло от слънцето лице се озари от момчешка усмивка и излъчваше искрена радост, докато той оглеждаше новия кон на Спър.

— Беки, къде беше? А? Никога не съм си мислил, че ще те видя отново, милото ми момиче! — той се пресегна и почеса врата на кобилата.

Спър хвана ръката му.

— Извинявайте, сър, но конят, който така влюбено гледате, е мой. По-добре си свалете ръцете от него.

Ранчерото, който имаше тесни като цепки очи, сграбчи ръката на Маккой и я отблъсна силно.

— Дявол да ме вземе, ако го направя! Ще докосвам собствения си кон, когато поискам! Това е моята Беки. Познах я веднага!

— Грешите — отвърна Спър.

— Глупости! — лицето на мъжа почервения от яд. — Някой я открадна от ранчото ми преди три дни. Оттогава ден и нощ я търся — той извади револвера си, лицето му бе напрегнато. Човекът размишляваше, което явно не бе привично за него. — Ти трябва да си я откраднал! Сигурно си един от тях! Веднага ми я върни!

— Хайде, хайде, мистър! Сбъркали сте.

— Не съм. Ти си този, който е направил грешка, конекрадец! — той вдигна револвера си, готов за стрелба.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Само се опитай да ме спреш! — извика мъжът. — Хич не ми пука да застрелям един конекрадец! По дяволите, тук това е законно. Кобилата е моя, моята Беки. Ти си я откраднал от мен, а ние тук не се церемоним много с такива като теб.

Спър просто отстрани въоръжения човек.

— Виж какво, мистър, не знам какво си пил, но това си е моят кон. Купих го съвсем честно и почтено тази сутрин от Канзас Сити. Платих петдесет нови-новенички долара за него. Тъй че ако бях на твое място, бих си прибрал оръжието и бих размислил, преди да обвинявам някого, че е конекрадец.

Ранчерото се изплю.

— Ха! Познавам много добре моята Беки! Не мога да си представя как си могъл да бъдеш толкова глупав да я доведеш тук, след като си я откраднал, но ми е съвсем ясно какъв си глупак! — той замахна заплашително с револвера си. — Хайде, отмести се, приятелче, и ме остави да отведа Беки у дома!

Спър овладя гнева си.

— Кобилата не е твоя. Купих я. Тя е моя.

В отговор мъжът злорадо се усмихна.

— Предполагам, че имаш и разписка от продажбата?

— По дяволите, наистина имам! — Спър бръкна с дясната си ръка в джоба и извади неголям лист хартия, след което го подаде на мъжа. — Продажбата е съвсем законна и всичко е както трябва. Да не би да си мислите, че вашият конекрадец е откраднал, яздил е до Канзас Сити и е продал кобилата в рамките само на три дни! — каза той, докато мъжът се взираше в документа.

— Възможно е — непознатият присви очи, като че ли документът бе написан на китайски.

— Опитай се да помислиш логично, приятелче. Това не е твоята Беки. Изобщо не е твоята кобила. Моя е — Спър безцеремонно грабна юздите — Там пише всичко. Прочети го.

Докато ранчерото гледаше разписката, постепенно загуби увереност и раменете му се отпуснаха.

— Дявол да го вземе, аз... не знам. Никога не ме е бивало много в четенето — той вдигна поглед. — Хей, Хол, размърдай си задника и ела тук да ми прочетеш това нещо! — мъжът придружи думите си с енергични жестове.

Един слаб човек с очила с дебели рогови рамки се приближи с ленива походка към спорецките мъже.

— Какво толкова е станало, Бърт?

— Просто прочети това!

— Добре, добре!

— Този приятел, изглежда, си мисли, че аз съм му откраднал коня — намеси се Спър. — По друг начин не мога да го убедя.

— Добре, убедихте ме — каза мъжът, след като прочете внимателно документа. — Този кон е ваша неприкосновена собственост. Дори наистина да сте откраднали Беки, то това не е тя. Съжалявам, Бърт, но тук е написано черно на бяло. Конят е купен тази сутрин в Канзас Сити.

Бърт се отпусна тежко на земята.

— Проклятие! Бях толкова сигурен, че това е моята Беки! — изведнъж той погледна Хол с нескрита ярост. — Как да сме сигурни, че този просто не е наел някой да му напише проклетия документ? Нима не би могъл да го направи?

— Според мен документът е истински. Освен това, ако я беше откраднал, той не би посмял да доведе кобилата тук, в града.

Спър потупа леко кобилата по врата.

— Всеки може да сбърка, Бърт — той взе разписката от ръката на Хол. — Надявам се да намериш кобилата си — където и да е в момента.

— Съжалявам за всичко това, мистър, казвам се Хол Филипс, неофициален представител на закона в тези области. Хайде, Бърт, ела да пийнем по едно. Мисля, че имаш нужда от нещо успокоително.

— Е... ами — заекна той. — Все пак мисля, че това е моята Беки!

Спър проследи с поглед двамата мъже, докато те се отправяха към кръчмата. Отново потупа ласкаво коня, след това пое бавно надолу по улицата, като се стараеше да запомни малкото забележителни неща,

които градът можеше да предложи. Той докосна периферията на шапката си, поздравявайки две възрастни жени, които му кимнаха учтиво, но продължиха забързано напред. Забеляза един младеж, който вървеше под ръка с луничаво момиче, двамата се гледаха влюбено и, очевидно, целият свят бе престанал да съществува за тях.

Една пресечка по-надолу към него приближи дебел, гологлав, облечен в черно, мъж, който отдалече лъхаше на пот. Когато забеляза Спър, мъжът ускори крачка.

— Здравейте. Новопристигнал ли сте? — попита той, като попиваше лъццата си от пот чело с мръсна носна кърпичка.

— Да, точно така. Пристигнах днес.

— Тогава позволете ми да ви приветствам с добре дошъл в нашия град. Казвам се Голдън. Джошуа Голдън — той улови реверите на сакото си.

— Вие трябва да сте новият проповедник, за когото ми разказа Ванеса Томпсън.

— Срещнали сте се с мисис Томпсън? Много добра жена и ревностна католичка — Голдън кимна одобрително. — Е, мисля, че е време да вървя, имам няколко болни, които трябва да посетя. Надявам се да ви видя в църквата в неделя. В момента обмислям една проповед, която ще развълнува вярващите души.

— Не знам дали ще остана толкова дълго, но ако съм тук, ще се опитам да дойда — отвърна Спър без особен ентусиазъм.

Преподобният Голдън не изглеждаше да е забелязал нещо.

— Все пак опитайте. До скоро.

С тези думи мъжът пое с бърза крачка надолу по улицата.

Спър се върна в хотелската си стая, почисти колта си и реши да поспи малко. Не знаеше защо все още стои в Холмс. Мястото изглеждаше достатъчно спокойно и единствената причина, поради която бе тук, беше предположението, че крадците можеха да нападнат и ограбят местната банка. Той нямаше никакви доказателства, освен едно предчувствие, което не му даваше мира.

Маккой се изпъна на малкото твърдо легло и започна да обмисля цялата ситуация отначало.

По-късно, след като се стъмни, Спър още веднъж преброди улиците на Холмс. Пълната луна хвърляше достатъчно светлина и той можа да забележи един мръсен човек, облечен целия в дрипи, който вървеше по улицата без някаква определена цел, влачейки левия си крак.

Дали това беше непознатият, появил се тук преди няколко дни?

Спър се върна безшумно назад, прикривайки се в сянката на най-близката къща, и в продължение на няколко минути наблюдаваше какво прави човекът. Странникът надникна през прозорците, постоя известно време пред хотела, опита се да види какво става вътре, но не посмя да влезе, след това продължи надолу по пътя.

Маккой въздъхна. Нямаше вид на човек, който би убил невинни хора или би ограбил банка. А ако действително бе го правил, той със сигурност не би бил облечен толкова бедно, а Спър предполагаше, че парцаливите дрехи не бяха дегизировка, а единствените, които имаше. Всеки престъпник, който ограбваше банки, със сигурност се наслаждаваше на плодовете от мръсната си работа.

Непознатият изглеждаше безобиден. Спър сви рамене и се отправи към най-близкия бар. Можеше да изпие едно питие на спокойствие.

Докато вървеше по прашната улица, Джак Т. Голд подръпваше от време на време яката си, която бе пристегната плътно около врата му и почти го задушаваше. Мразеше цялата работа, в която се бе забъркал, мразеше града, в който бе попаднал, мразеше да се преструва на проповедник. Но най-много от всичко мразеше онази проклета кучка Ванеса Томпсън, вдовицата, която следеше всяко негово движение, като че ли го проверяваше. Дяволите да я вземат, как би искал да пресуши цяла бутилка уиски, а след това да ѝ покаже що за проповедник е.

Разбира се, той не можеше да направи това. В никакъв случай не трябваше да издава кой е. Чрез предпазливи проучвания той беше разбрал, че в местната банка има депозити, които надхвърляха двадесет хиляди долара — огромна сума, в сравнение с това, на което бе попадал напоследък. Част от сумата бе дадена на съхранение от един от племенниците на основателя на банката, като въпросният племенник живееше в едно отдалечено ранчо със заварените си родители.

Заради толкова пари Голд можеше да си наложи да изчака още няколко седмици, преди да се наслади на живота.

Като например тази, мислеше си Голд, проследявайки с поглед едно русо, много красиво момиче, което вървеше с лека, полюляваща се походка точно срещу него. Тя беше великолепно създание, имаше разкошни коси, пълни устни, големи заоблени гърди и полюляващи се бедра, освен това носеше плътно прилепнала зелена рокля. Тя беше жена, която всеки мъж би пожелал. В този момент той се нуждаеше точно от такава жена. Проклятие. Какво, по дяволите, го бе накарало да се преоблече в тези стари проповеднически дрехи, които бе откраднал преди известно време? Защо не можеше да бъде просто един обикновен човек тук? Ако беше така, щеше да грабне тази апетитна кукла, щеше да ѝ разкъса роклята и така да ѝ го начука, че тя да се извива в ръцете му и да моли за милост. Почувства как желанието се разлива по вените му. Той не спря да гледа момичето, докато се приближаваше. Когато забеляза пасторските одежди, момичето забави крачка. Изведнъж Голд изпита омраза — не към красавицата, а към самия себе си, заради това че се бе излъгал по такъв начин, отричайки се от плътските наслади.

— Девойче, вярваш ли в нашия бог Исус Христос?

Застанала съвсем близо до него, тя сведе поглед.

— Не бих могла да ви отговоря, преподобни отче.

Голд тайно се надяваше, че отговорът е „не“. Може би щеше да има време да я изчука набързо, докато е в града — не, не сега — някой друг път.

— Опитай се да си отговориш на този въпрос. Ела тази неделя в църквата. Ще ти е от полза.

Дяволите го взели, за *него* щеше да е от полза да я види там, докато се поти с още една от онези проклети, изискващи толкова усилия изтощителни проповеди. Щеше да поглежда към пищните ѝ гърди всеки път, когато произнасяше божие то име.

— Съжалявам, отче, в неделя сутрин винаги се успивам — и с омайваща усмивка, разкривайки ослепително бели зъби, тя отмина и се изгуби в салона „Лъскавият жартуер“.

По дяволите, тази жена! Голд се опита да разхлаби притягащата го яка и продължи с бавни крачки към дома на болната възрастна жена, която току-що бе завещала цялото си имущество на църквата. Може би

щеше да измъкне около стотина долара, преди да извърши големия си удар — ако дъртата пачавра благоволяше скоро да хвърли топа. Дано само бъде по-скоро!

Той изпусна дълга въздишка. Да бъдеш проповедник в област като Канзас Сити никак не беше лесно. Голд не знаеше дали си заслужава. Той се обърна и хвърли поглед назад към салона. Може би по някакъв начин би могъл да плати на някое от момичетата, които работеха там; да ѝ плати достатъчно да си затваря устата и да се позабавлява малко с нея. Разбира се, че би могло. Можеше да наеме кола да я закара извън града и там да се срещнат някъде преди здрачаване. Ще ѝ каже да донесе бутилка уиски и ще ѝ плати петдесет долара за малкото приключение.

Почувства как го обзема вълнение при мисълта за такъв хитър план. Това би могло да задоволи животинското му желание за жена за около седмица, докато намисли как да се измъкне незабелязан и от този град. Изпусна още една въздишка на съжаление. Беше твърде рисковано. Не трябваше да прави нищо, което би погубило репутацията му, която си бе изградил с толкова труд. Не и когато съществуваше онази проклета Ванеса Томпсън, която се бе залепила за него и не го изпускаше от очи. Ако научеше за нещо подобно, а тя имаше очи и уши навсякъде, щяха моментално да го изгонят от града. В момента, в който загубеше доверието на хората, трябваше незабавно да се премести в друг град.

Не! Работил бе толкова упорито, беше изтърпял толкова глупости, изобщо не трябваше да се проваля сега. Просто само още една седмица трябваше да играе ролята на честен, водещ почтен живот проповедник. Само седмица. Е, може би по-малко. Пет дена. Той отново си спомни русата хубавица. Е, може би само четири дни.

Спър стоеше на бара, отпиваше от време на време от уискито си и наблюдаваше събралите се там преди него мъже. Подиумът беше празен, липсваха декори, а надписът на една огромна табела непосредствено до него обещавахе незабравими удоволствия с женска плът.

„Танцьорки и певици от класа“ — гласеше надписът.

Спър се усмихна, помисли си, че би могъл да се върне по-късно. По дяволите, не би било лошо да се позабавлява. Маккой едва не изпусна чашата с уиски, когато видя Ванеса Томпсън, облечена в

скромна черна рокля и с прилепнало боне, да нахълтва в бара. Той се спусна към вратата, за да я поздрави.

— Мисис Томпсън, какво ви води насам?

Тя погледна към чашата в ръката му и поклати глава.

— А вие как мислите? Тук съм, за да предупредя тези хора за опасностите, на които се подлагат заради алкохола — отговори самодоволно тя. — Виждам, че и вие се нуждаете от поучителните ми думи. Също така трябва да предупредя добрите хора в този град за опасността, която представляват леките жени; да се опитам да отворя очите им за разпуснатото и безнравствено държание на този тип жени в тази сграда!

— Хайде, хайде, мисис Томпсън — отвърна Спър. — Сигурен съм, че всеки от тях е наясно с тези факти. Сигурен съм също така, че са чували това от вас и преди. Прав ли съм?

— Е... това няма значение — гласът ѝ бе изпълнен със справедлив гняв. — Мой дълг е да продължа работата на покойния Чарлз — нека Бог успокои душата му, който се стараеше да прочисти този град от пороците на алкохола и разврата!

— Ами преподобния Голдън? — запита любезно Спър. — Не е ли това негова работа?

Ванеса присви устни.

— Нямам много вяра на този човек. Той проповядва добре, но не е като другите. Не пуши, не пие. Не ходи при проститутките.

Спър наведе глава.

— Не трябва ли точно така да се държи един проповедник?

— Да, така е, но никой от тях не се държи по този начин. Поне не тук. И не е правилно един духовник да не харесва жените. Имам предвид, че той би трябвало да е женен. Хора като него ме карат да подозирам много неща — тя повдигна многозначително лявата си вежда.

— Мисис Томпсън, не желая да ви разубеждавам относно благородната ви цел, но наистина ли си мислите, че можете да постигнете нещо тук?

— Ако се опитате да ме спрете, вече ще съм сигурна, че сте по-скоро инструмент на Дявола, отколкото просто един грешник — предупреди го тя.

Спър остави питието си и докосна периферията на шапката си в знак на извинение.

— В такъв случай сега си тръгвам. Приятна вечер, мисис Томпсън.

Тя изобщо не му обърна внимание.

— Хей, Ванеса! — провикна се един мъж, когато Спър излезе през люлеещите се врати. — Искаш да ни направиш шоу, а?

— Да, направи го. Покажи ни какви хубави глезени имаш. Хей-хо! — обади се друг.

— Исус ще прости греховете ви — започна тя, — ако признаете...

Спър се отдалечи, като клатеше глава. Точно когато излизаше от бара, покрай него мина странникът и се отправи към следващата пресечка. Това събуди любопитството му и Спър го последва.

Странникът, изглежда, се бе отправил към някое точно определено място. Само след секунди той спря пред смесения магазин, чиито прозорци отдавна вече не светеха, и, без да се огледа, просто опита дали вратата можеше да се отвори. След неуспешните си опити да я отвори, той изпсува тихо и със силен ритник счупи предния прозорец, чиито стъкла се разпръснаха със звън.

Спър се втурна напред.

— Хей! Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Непознатият сякаш не го чу и се вмъкна вътре.

ПЕТА ГЛАВА

Спър хукна към магазина. След като го достигна, той надникна през счупения прозорец. Вътре всичко бе потънало в тъмнина, непознатият също не се виждаше никъде.

Спър внимателно се промъкна през зеещата дупка и извади колта си, готов за стрелба. Натрошеното стъкло хрущеше под ботушите му. Непознатият можеше и да не обира банки, но със сигурност беше крадец.

— Къде си? — провикна се Спър в тъмнината. — Покажи се страннико!

Никакъв отговор. Спър се зае да изследва просторното помещение. Магазинът беше зареден чак до тавана с всякакъв вид стоки. Цяла една стена беше заета с топове плат. Наблизо имаше наредени инструменти, тел, пирони, въжета, камшици, чанти, които вероятно съдържаха семена и негасена вар. В задната част на магазина имаше пакети с твърди и сухи бисквити, купчини прашни консерви и много други неща.

— Казах, покажи се! — отново извика Спър.

В тъмнината слабо проблесна нещо, последвано от приглушен вик. Едно блестящо острие профуча във въздуха съвсем близо до главата на Маккой и се заби във вратата зад него.

— Кучи син! — изсъска Спър.

Още един нож проблесна непосредствено до него. Спър веднага се сниши, прикривайки се зад здравия дъбов тезгях, покрит с чугунени съдове с всякакви размери. Силен метален звук го предупреди, че трети нож следва другите два.

— Какво, по дяволите, искаш? — попита Спър.

— Храна. Гладен съм. Направо умирам от глад! А хората тук пет нари не дават за мен. Така че, предполагам, сам трябва да се погрижа за това.

— Като нападнеш с взлом този магазин. Не е много умно от твоя страна, приятелче.

Гласът идваше от далечния ъгъл. Спър предпазливо надникна над тезгяха. Взирайки се напрегнато в мрачното помещение, той успя да различи закрепена на стената голяма гравирана плоча, на която бяха окачени безброй ножове от всякакъв размер и вид.

Една ръка се пресегна и сграбчи един от тях. Маккой отново се сниши.

— Махни ножа, приятелче! Предай се! В затвора поне ще те нахранят.

— Никога! — изкрещя непознатият. — Няма да се върна пак там! Това, че бях там, е причината да се забъркам в такава каша!

Нямаше никаква полза от думи, помисли си Спър, когато силен звън от удар на стомана и желязо отново проехтя в сумрачното помещение. Той се втурна през празното пространство към края на дългия тезгях, който пресичаше цялата задна стена. Приведен зад него, Спър чакаше. Знаеше, че непознатият е в най-отдалечения край, под изложените ножове.

— Оставете ме на мира! Всичко, което искам, е храна!

Спър излезе иззад тезгяха и се прилепи към задната стена. Тогава го видя — един съкрушен, прегърбен човек, облегал на ъгъла на стената. Спър забеляза редица от ленени чували, подредени на една полица над главата му. Може и да потriebват, помисли си той.

— Ще те пипна! — мъжът сграбчи друг нож и го запрати отново към наредените на тезгяха съдове. Миг след това забеляза Спър. — Не! — извика той, посягайки отново към стената, но ръката му не можа да напипа нож, защото там вече не висеше нито един.

Спър майсторски се прицели и изпрати в същата посока един куршум, който се заби на шест фута над главата на непознатия и проби един чувал. Струя бяло брашно се посипа точно на главата на странника. Той се дръпна и се закашля, а брашното продължаваше да се изсипва отгоре му.

Маккой се смееше, докато си проправяше път към непознатия. Хвана го здраво за една от набрашнените му ръце и го изправи на крака. След като го издърпа настрани от чувала, от който продължаваше да се сипе брашно, Спър поклати глава.

— Смятам, че трябва да посетиш — как му беше името? Хол Филипс?

С тези думи той изблъска мъжа извън магазина през счупения прозорец, поведе го надолу по улицата и го вкара в бара. Маккой беше доволен, че Ванеса Томпсън си бе отишла.

— Къде живее Хол Филипс? — провикна се той. — Водя му един призрак!

Високият като върлина мъж, който носеше очила с дебели рогови рамки, се появи, обвит в гъст цигарен дим.

— Аз съм Филипс. Какво, по дяволите, става? — попита той.

— Ето — Спър побутна към него покрития с брашно човек. — Залових странника, докато се опитваше да обере смесения магазин. Счупи един прозорец и хвърли няколко ножа.

— Олсън Хънтър? — Хол изглеждаше немалко смаян от новината, но много доволен от това, че Спър го бе заловил. — Е, благодаря — каза той, изучавайки непознатия. — Мисля си да го заключа в моята къща. Как казахте, че ви е името? — попита неофициалният шериф.

Спър сви рамене и тръгна към бара.

— Не съм казвал нищо.

Филипс също сви рамене.

— Е, хайде, Хънтър — той изтласка странника извън бара.

Спър си поръча уиски, което му бе донесено веднага, и извади пари да плати на огромния барман.

— Не ти струва нищо — каза барманът, като се усмихваше. — Тук се нуждаем от повече верни на закона хора като теб. Остани тук тази вечер. Защо не вземеш място на някоя маса и да се забавляваш? Шоуто ще започне всеки момент.

Усмихвайки се самодоволно, Спър благодари на услужливия барман и зае място в задната част на помещението. След десет минути всички маси бяха заети, тъй като мъжете от цялата околност се събираха тук за обичайното нощно представление.

Един мустакат, облечен в бял костюм мъж със замах удари клавишите на малкото пиано, което се намираше точно до подиума.

— Господа! Пригответе се да видите единственото, неповторимото Глитъринг Гартър Ревю!

Тридесетината мъже закрепяха, затропаха с крака и по всякакъв друг начин изразяваха шумното си одобрение. Човекът на пианото засвири някаква неизвестна мелодия. Четири млади жени, облечени в

прилепнали по тялото рокли с дълбоки деколтета, се втурнаха от една малка врата и се изсипаха на неговия подиум. Започнаха с един танцов номер. Каквото липсваше на танца като артистична завършеност, мислеше си Спър, изцяло се допълваше от щедро изложената на показ гола женска плът. Четирите момичета танцуваха, завъртаха се и подскачаха, показвайки много повече, отколкото можеше да се види по други места.

Едно от момичетата веднага привлече вниманието на Спър. Имаше гъста руса коса, свита в огромен кок. Носеше рокля от светлоалена коприна, а лицето ѝ бе леко зачервено от напрежение, докато тя се стараяше да следва простите танцови стъпки. Но когато всяко от другите момичета вдигаше високо крак, тя подскачаше, а докато те се завъртаха, тя вдигаше крак.

Спър се облегна удобно на стола, като открито се забавляваше с нарастващия гняв на момичето. Изобщо нямаше значение дали тя знаеше да танцува или не, а от одобрителните викове на мъжете около него с положителност можеше да се каже, че и за тях това не беше важно.

Момичетата изпълниха четири песни, поклониха се ниско, излагайки на показ хубавите си гърди, които дълбоко изрязаните деколтета едва можеха да прикрият, и с кикотене изчезнаха в малката стаичка близо до подиума.

Човекът на пианото бързо зае позиция пред вратата на стаичката.

— Момичетата ще излязат след малко, господа, така че останете по местата си.

Спър се усмихна. Искеше да говори с русокосата. Желаяше да я почерпи. Маккой се приближи до тезгяха, взе молив от бармана, написа кратка бележка и я подаде на пианиста заедно с един сребърен долар.

— Бихте ли предали това на блондинката? — попита той.

— Разбира се. Но трябва да изчакате реда си — отвърна пианистът, след като прочете бележката. — Патрис е нова тук. Никой от тези мъже не я познава — той се ухили и пхна бележката в джоба си.

Не след дълго момичетата отново се появиха на сцената. Спър остана прав, докато пианистът подаваше бележката на русокосата

красавица. Тя погледна в посоката, в която ѝ сочеше пианистът, лицето ѝ засия и се отправи към масата на Спър, който я посрещна с думите:

— Щастлив съм, че решихте да приемете поканата ми. Мога ли да ви предложа едно питие, мис...

— Карлън. Патрис Карлън. Да, с удоволствие бих пийнала нещо. Сарсапарила^[1], ако обичате.

Спър бързо взе исканото питие и се върна на масата.

— Бях много изненадана, когато Джак ми каза за теб и те посочи. Никой мъж не ми е писал досега бележка — момичето имаше омайваща усмивка, ослепително бели зъби, чипо носле и огромни сини очи.

— Разбрах, че си нова тук.

— Да, така е. Тази нощ излязох за пръв път на сцената. Е — каза тя, като направи гримаса — за пръв път излизам да танцувам по този начин. Предполагам, не съм много добра.

— Напротив. Не съвсем във форма, но все пак добра. Сигурен съм, че всички мъже тук те харесаха.

Тя се изчерви.

— Не съм свикнала да ми се оказва такова внимание — или около мен да има толкова мъже — тя потръпна. — Вижте, мистър...

— Казвам се Маккой. Спър Маккой.

Патрис кимна.

— Мистър Маккой, не се чувствам удобно тук. Мразя да си мисля какво друго биха ме накарали да правя за всички тези мъже наоколо. За тях или с тях, няма значение, и двете възможности не са много добри. Бихте ли ме изпратили до хотела? — попита тя и ресниците ѝ бързо-бързо потрепваха.

Спър се изправи.

— За мен е удоволствие, мис Карлън.

Тя се засмя дяволито.

— Господи, какви изтънчени маниери!

Патрис го хвана под ръка и те се отправиха към хотела. Когато стигнаха пред вратата на нейната стая, тя се обърна към него.

— Няма ли да влезете?

Спър прие веднага. Тя се зае да запали лампите, а той заключи вратата.

— Надявам се, не мислиш, че прибързвам твърде много — каза Патрис, застанала нервно в средата на стаята.

Той опря гръб на вратата.

— Мога да те уверя, че не мисля така, мис Карлън.

Тя се засмя и той забеляза, че е все още притеснена.

— Просто си мисля, е, искам да кажа, че трябва да танцувам за онези мъже и... и... е, ти сам разбираш, аз мисля, че по-добре знам как да го направя, отколкото да обяснявам — тя хвърли поглед към него и потърка бузата си. — Разбираш ли какво искам да кажа?

— Никога не си била с мъж, така ли?

Тя отметна назад глава и гърлено се засмя.

— О, разбира се, била съм. Не толкова често, колкото другите момичета. Само няколко пъти, когато успях да избягам от родителите си — Патрис се вгледа в очите му. — Но в Сейнт Луис няма много мъже като теб, мистър Маккой. Мисля, че би могъл да ме научиш на някои нещица — въпреки дръзките й думи, страните на младата жена се покриха с червенина.

— Наричай ме Спър — той се приближи до нея и взе ръката ѝ. — Сигурна ли си в това, което вършиш?

— Разбира се, че съм сигурна — тя сложи ръката му на талията си и се облегна на гърдите му. — Свали си шапката, мистър.

Шапката моментално се озова на пода.

— Сега ризата, махни и нея — гласът ѝ се принизи до шепот.

Спър се усмихна, разкопча я и я остави да падне на земята.

— Сигурна ли си, че не си правила това много пъти, мис Карлън? Никак не ми изглеждаш неопитна.

— Не може да се каже, че съм опитна — каза тя. — Просто съм безразсъдна. Махни си ботушите, след това панталоните — тя седна на леглото, облегна се на възглавниците и започна да го наблюдава. — В бара аз ти направих шоу, сега е твой ред!

След секунди ботушите последваха шапката и ризата. Спър разкопча колана си и хвърли прашните си панталони на пода. Застана пред момичето само по бельо. Патрис повдигна учудено вежди.

— Боже, Спър, онова нещо между краката ти става все по-голямо. Дали аз съм причината за тази пулсираща подутина, а?

Той се ухили.

— Знаеш много добре, че ти си причината. Хайде, ела тук и смъкни гащетата ми.

— Не. Искам самият ти да се съблечеш. Всички мъже, с които съм била, винаги угасяха светлината, преди да се заемат с мен. Или пък сме били навън през нощта. Искам да видя как изглежда един истински мъж — тя се излегна лениво назад, изпълнена в очакване.

Издавайки звуци на недоволство, Спър се наведе и смъкна памучното бельо, след това се изправи, напълно възбуден, и впи поглед в русото момиче.

— Е? — попита той. — Сега вече ме виждаш както искаше. Виждаш какво ми причиняваш само като отвориш малката си устица.

Тя се закиска, като не сваляше поглед от пениса му.

— Да, виждам те. Никога не съм си мислила, че на един мъж може да му е толкова голям! — тя преглътна. — Сега ми покажи какво можеш да направиш с това нещо! Разкъсай ми роклята и ела да ме пояздиш, Спър!

Той скочи на леглото до Патрис, сграбчи я и я сложи до себе си. Пръстите му опипаха непохватно копчетата на гърба на роклята ѝ. Тъй като не можа да се справи с тях, той изпсува, дръпна силно, разкъса червения плат и смъкна роклята. Патрис се смееше. Той разкъса и фустите ѝ на парчета, които разпиляваше навред по леглото, докато нетърпеливо я разголваше.

Кръвта на Патрис кипна. Тя яхна Спър, като се притисна плътно до набъбналия му член и започна да го целува по брадичката и бузите.

— Ммм... чудесен си — каза тя, прекарвайки език по току-що наболата му брада.

Маккой изръмжа и я обърна по гръб. Разтвори грубо краката ѝ и коленичи между тях.

— Не бъди толкова срамежлива, Патрис — каза той.

— Няма да бъда срамежлива, ако и ти не бъдеш — пошегува се тя.

— Окей.

Той наведе глава и внимателно пое в устата си едното ѝ зърно. То започна да се втвърдява, а възбудата ѝ се увеличи, когато той засмука твърдата ѝ гърд. Патрис застана, хвана главата му с две ръце и я притисна към гърдта си, молейки за още и още, докато той пое в уста почти половината ѝ гърд.

— Ооо!

Спър ненаситно пиеше сладкото ѝ тяло и по начина, по който тя отвръщаше на ласките му и стоновете на удоволствие, които се изтръгваха от полуотворените ѝ устни, разбираше, че жената се разпалва все повече. Той вдигна глава и засмука другото ѝ зърно, притисна върха му леко между зъбите си, докато тя, погълната от удоволствието, се извиваше под него. Той се изправи и гордо погали члена си, като не сваляше поглед от възбудената жена.

— Искаш ли това? — попита той, усмихвайки се.

Тя погледна с широко отворени очи огромния му орган.

— Да! Разбира се, искам го! Не е ли ясно, че го искам? — тя разтвори крака и изви подканящо ханша си към него. — Вкарай го в мен. Хайде, Спър. Вкарай го бързо в горещата ми катеричка.

— Не знам дали да го направя. Мислех си първо да посмуча гърдите ти още, тъй като наистина искам да те възбудя. Пред нас имаме цяла нощ.

— Но аз съм възбудена! — каза тя и нетърпението ѝ бе очевидно.

Спър се доближи плътно до нея. Той хвана втвърдения си член, вкара го с лек натиск в мократа ѝ вагина и започна да се движи в нея. Патрис извиваше гръб като дъга всеки път, когато той влизаше в нея, изпълваше и събуждаше такава страст, каквато никой и никога досега не беше разпалвал.

— Ооо! Боже мой, Спър! — стенеше тя.

Телата им се движеха в синхрон, докато той проникваше със силни тласъци в нея. Спър обхвана с длани главата ѝ и впи устни в нейните. Той прокара език по устните ѝ, след това навлезе в сочната ѝ уста диво и необуздано. Тя изстена, когато устните им се впиха. Напрежението в слабините на Маккой го накара да се отдръпне, след миг той отново влезе в нея, но този път бавно, любещо. Младата жена заби пръсти в мускулестия му гръб, докато той я яздеше като млада кобилка.

В един момент Спър отдели устните си от нейните.

— Това искаше, нали? — каза той, като продължаваше със силни тласъци да навлиза в нея. — Искаше да бъдеш изчукана здраво и бързо. Искаше го в тясната си малка катеричка, нали?

— Да, да! — очите ѝ бяха полуотворени, докато се извиваше под него, повдигайки хълбоци, за да посрещне всеки негов мощен тласък.

Когато той навлизаше яростно в нея, Патрис отмяташе глава, разпръсвайки гъстите си руси коси по възглавницата.

Тестисите му ритмично опираха заоблените ѝ полукълба, докато той проникваше в нея все по-дълбоко и по-дълбоко. Двамата се вкопчиха един в друг, мокрите им от пот тела се вплетоха в едно. Изведнъж Патрис го сграбчи с животинска страст.

— Господи! Иисусе! Толкова си тясна и гореща! — изстена той, докато удвояваше тласъците, прониквайки и отдръпвайки се ритмично.

Патрис не отместваше поглед от него.

— Дай ми го, Спър! Силно! Искам още, Спър! — очите ѝ се впиваха в неговите и излъчваха неукротима страст. — По-дълбоко! По-силно! Хайде, Спър, чукай ме!

Тласъците му ставаха все по-бързи и по-силни. Познатото и все пак вечно ново усещане за предстоящата кулминация се разля по цялото му тяло; в същото време обилни капки пот от тялото му се стичаха върху тялото на жената под него. Патрис бе затворила очи. От полуотворените ѝ устни излизаха дрезгави, кратки стенания. Лицето ѝ се присви като че ли от болка и тя сподави вика си, когато той я отведе до края и отвъд него; пред очите ѝ притъмня, сякаш се намираше в някое тъмно, тайнствено място, където тялото ѝ се разтърсваше сякаш от електрически ток; това я превръщаше в трепереща, разтърсвана от конвулсии жена, вкопчена здраво в партньора си, изживяваща бурно своя оргазъм.

Нейното освобождаване бе твърде много за Спър, той вече не можеше да се владее. Свивайки тазовите си мускули, тя стана още по-тясна и обви още по-силно твърдия му пенис. Телата им продължаваха да се движат ритмично и той усети как губи контрол.

— Изпълни ме цялата! — едва поемайки си дъх, със зачервено лице продума Патрис. — Искам сега! Излей всичкия си сладък сок в мен!

Ефектът от думите ѝ беше моментален. По тялото му преминаха вълни от дълбока, разтърсваща наслада. Ръмжейки от удоволствие и усилявайки тласъците си, той започна да се изпразва дълбоко в нея, като изхвърляше силни струи гореща сперма и не спираше да я чука. Когато възбудата избухна в него, сякаш стаята се наклони и се залюля пред изпълнения му със сладострастие поглед. Кулминацията му сякаш

нямаше край, продължаваше невероятно дълго, особено когато Патрис обви ръце около хлъзгавото му тяло и притисна гърдите си към него.

Като че ли след цяла вечност вените на екстаза затихнаха и Спър се почувства изцеден. Той въздъхна дълбоко, заравяйки пръсти в косите ѝ. Телата им се отпуснаха тежко на влажното легло, сърцата им блъскаха силно в гърдите.

Двамата продължиха да лежат така, вкопчени един в друг, все още задъхани. Накрая Спър вдигна глава и я погледна. Лицето на Патрис Карлън сияеше, очите ѝ блестяха. Тя изплезе език и като имитираше по комичен начин пълно изтощение, започна да диша тежко. Спър се усмихна.

— По дяволите, Патрис, трябва да си напомням да стоя далеч от теб.

— Защо казваш това?

— Можеш да бъдеш опасна за здравето ми — той я целуна по косата. — Не мисля, че се нуждаеш от повече практика, Патрис. Със сигурност знаеш как да разпалиш страстите у един мъж.

Патрис се усмихна.

— Оплакваш ли се? Преди няколко минути съвсем не изглеждаше така. Чукаше ме толкова диво и яростно!

Спър обхвана лявата ѝ гърд.

— Не, не се оплаквам. По дяволите, не! Ти направо ме подлуди — той се усмихна и започна бавно да излиза от нея.

— Не! Недей! Не още! — извика тя, като се намръщи.

— Съжалявам. Трябва да му дам почивка.

Патрис изстена, когато Спър излезе от нея и приседна на пети между краката ѝ. Той прекара ръка по челото си, изтривайки потта. Жената въздъхна и затвори очи.

— Добре ли си, малката?

— Не мисля — Патрис поклати глава. — Ти си просто невероятен, Спър! Наистина, страхотен мъжкар си! — престори се на ядосана. — Трябва да окачат табела на врата ти, която да предупреждава непорочните жени да стоят далеч от теб.

— Защо казваш това? — Спър скръсти ръце. — Аз съм почтен и честен и помагам на старите жени да пресичат улицата.

— Имам предвид члена ти! Той е толкова голям — никой мъж не би трябвало да има правото да притежава такова нещо! Спър, не знаех

дали умирам или възкръсвам!

— Ако действително носех такава табела, щеше ли да стоиш надалеч? — попита той, като в същото време съзерцаваше голото й тяло.

— Хей, Спър, казах *непорочните* жени.

— Изключително много се радвам, че не си непорочна.

Тя се усмихна самодоволно.

— Добре. Значи нямаш нищо против, ако го направим пак.

С глух стон той се хвърли върху нея, а тя избухна в смях.

[1] Питие, приготвено от корени на американско тропическо дърво — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Джак Т. Голд крачеше нервно из хотелската си стая. Малката, оскъдно мебелирана стая го дразнеше, изкарваше го извън нерви. Сега можеше да живее в голяма къща, вместо в тази отвратителна дупка. Вътрешно кипеше от яд, но нямаше какво да направи. Въздъхна и се отпусна на грубия дървен стол, който бе купил, след като пристигна в града. Засега не можеше да се изнесе. Не можеше да се премести да живее на друго място. Ванеса Томпсън твърдо бе решила да живее сама в къщата на енорийския свещеник, а леките му намеци, че той не би имал нищо против да се премести там, не дадоха никакъв резултат. Тя не му предложи място в къщата. И ето къде се беше оказал — в един забравен от бога Канзаски град и, въпреки че богатството му се бе увеличило с пет хиляди долара през последните два месеца, той трябваше да стои в някакъв евтин мръсен хотел.

Но, както горчиво си помисли Голд, това не беше най-лошото. На всяко място, където бе попадал преди, спокойно можеше да влезе в някой бар като всеки нормален мъж и да пресуши до дъно цяла бутилка уиски. Можеше да се забавлява с красиви жени и да поиграе фаро^[1] без притеснения или угризения. А тук, хванат като в капан в тези проклет пасторски одежди, не можеше да се движи, да се храни, не можеше дори да напсува като хората, без да си навлече риска да обиди някого или да се издаде.

Имаше нужда да пийне нещо. Господи, наистина трябваше да пийне нещо силно. Нещо, което да притъпи мислите му поне за миг, искаше в алкохолно опиянение да удави гнева си и незадоволената си страст. Нещо, което отново да го превърне в нормално човешко същество. Голд изпусна още една въздишка, гърлото му беше пресъхнало и го дразнеше, той се облегна на твърдия стол и се замисли за положението, в което се намираше. Хората в града веднага се бяха привързали към него. Това, че те се нуждаеха от проповедник, а такъв по това време нямаше какво щастливо стечение на обстоятелствата — му бе позволило да приеме тази роля без каквито и да било проблеми.

Но той подозираше, че тази проклета вдовица, Ванеса Томпсън, мислеше, че в държанието му има нещо, което не беше както трябва. Наблюдаваше го внимателно, където и да го срещнеше, в църквата не сваляше поглед от него, докато той проповядваше, дори проверяваше библейските му познания, за да се увери, че са правилни. Хрумна му една не много приятна мисъл. Тя му нямаше доверие, проклетата курва. А това я правеше опасна, дори представляваше сериозен проблем.

По дяволите, трябваше да осъществи плана си колкото може по-бързо. Само след броени дни щеше да ограби банката и да напусне завинаги този град. А след това накъде? Мисълта да бъде проповедник в някой друг град го отвращаваше. Имаше нужда от почивка. Може би най-добре би било да хване влака за Сан Франциско. Ще си вземе стая в най-скъпия хотел в града и ще я напълни с красавици. Щеше да пие уиски и да чука жени, докато е в състояние да се държи на краката си. Тази мисъл предизвика усмивка на устните му. Е, дявол да го вземе, може би си заслужаваше чакането. Само още няколко дни. Но първо... по-добре да посети Ванеса, да я увери в предаността си към бога, да премахне всякакви съмнения, които се въртяха в ума ѝ.

Джак Т. Голд произхождаше от обикновено семейство. Роден в малък град в Мейн, с майка — ревностна католичка, и баща, работещ на риболовен кораб, Голд беше отгледан с библейските учения и вдигащите пара ястия от раци, риба и супа от миди. В самото начало беше завладян от мисли за бога — този могъщ, всевиждащ бог, който ще те порази с мълния, ако допуснеш да мислиш за някое момиче по начин, който повечето хора наричат непристоен. Много скоро обаче той започна да мисли по този начин за Минди, момиче, което му беше съседка. Мислеше си какво има под роклята ѝ и от тези мисли членът му набъбваше. Представяше си също така как изглежда тя без грубата вълнена дреха. Колкото повече мислеше по тези въпроси, толкова повече християнските поучения на майка му избледняваха в съзнанието му. Една студена зимна вечер той си поигра с Минди, като плъзна ръка между краката ѝ и я опипа. Никаква божествена ръка не изпрати мълния по него — единственото, което се случи, беше нормалното за едно момче неудържимо желание. След като се бе уверил, че майка му не бе права за секса, той реши да провери за какво друго го беше излъгала. Открадна пари от църквата. Задигна няколко

кесии тютюн от магазина на стария мистър Дорман и си свиваше цигари с хартия от вестник. Най-накрая се сби с най-големия хулиган в града, който го тероризираше в продължение на години, нахвърли се върху него с юмруци, докато момчето, цялото в кръв, беше избягало с писъци, търсейки защита от майка си.

Джак Голд продължаваше да действа по този начин и когато навърши пълнолетие, осъзна, че светът е негов. Той можеше да има всичко, каквото пожелае. *Всичко*. Ако не му го даваха, той го открадваше. Ако се опитваха да го спрат, тогава употребяваше сила. За него нямаше нищо свято — нито жените, нито собствеността, нито човешкия живот. Голд бързо бе разбрал, че малкият град и околностите му не могат да му дадат това, което той искаше. Когато навърши петнадесет години, избяга от къщи, като открадна коня на баща си и се отправи към Ню Йорк.

Три години по-късно, прекарани във вертепите на този мръсен и шумен град, го бяха превърнали в жесток, безскрупулен млад човек. Тогава той за пръв път легна с жена, за пръв път усети вкуса на уискито и изигра първата си игра на покер. Отмъкваше диамантените гривни от ръцете на богати дебели жени и задигаше дамските им чантички. Криейки се в изоставени сгради заедно с други крадци и главорези, той успя да натрупа малко състояние. Голд се обличаше в най-скъпи дрехи, които, съвсем непривично за него, си бе купил сам, защото не правеше нищо друго, освен да краде, осигурявайки си по този начин разгулен и охолен живот за сметка на други хора. Ако му се противопоставяха, светкавично изваждаше револвера и всяко желание за съпротива секваше.

Не се мина много време от тези събития, когато той за пръв път простреля човек. Един полицай, в отговор на виковете за помощ на някаква жена, се втурна след него. Голд захвърли поредната открадната дамска чантичка, като псуваше през цялото време, обърна се и стреля, без дори да се замисли. Куршумът прониза полицая право в сърцето и той рухна мъртъв на земята.

Замаян от това, че държи нечий живот в ръцете си, той се отказа от кражбите на дребно и даде да се разбере, че би очистил всеки и по всяко време, стига това да му донесе тлъста печалба. Не беше необичайно видни политици или предприемачи да се възползват от услугите му.

И най-накрая петнайсетте години, прекарани в Ню Йорк, го превърнаха в изключително безскрупулен и жесток човек. Той се отправи на запад, където продължи да върши престъпления. Като начало ограби няколко банки с помощта на неколцина наети главорези, но тази работа се оказа толкова проста, че той скоро се отегчи. В продължение на три месеца извършваше успешни удари по влаковете, но и това му се видя доста скучно, така че той се укри в Сейнт Луис и измисли нов начин как да лишава хората от парите и състоянието им.

Забавляваше се от играта, която сам ръководеше: той се установяваше в някой непознат град, печелеше доверието на хората, пиеше и ядеше на една маса с тях, докато се сприятелеше с всички. След това, когато му дойдеше времето, ограбваше банката, убиваше всеки, който се опитваше да го спре, и незабелязано се изнизваше от града. До този момент бе правил така пет пъти, като всеки път свършваше работата си, без да среща никакви пречки.

Не можеха да го хванат. Никой не го подозираше за извършените престъпления. Нито един шериф не се взираше в грозното му лице върху някоя табела с надпис „търси се“, защото такава просто нямаше; и никой свидетел досега не бе оставал жив, за да го посочи с пръст и да го обвини.

Голд се радваше от това, че оставяше своя диря в западните щати. Той обичаше откритите пространства след убийствената теснотия в Ню Йорк. Още повече тук крадеше парите много по-лесно и имаше много малко хора на закона, които можеха да се опитат да го спрат. А и тези, които ги имаше, нямаха достатъчно мозък в главите си, за да го открият.

Съвсем изтощен Спър се отпусна върху Патрис.

— Хайде, миличък, още веднъж!

— Хей, аз не съм машина! — той се изтегна до нея с поглед в тавана, като в същото време мачкаше твърдите ѝ гърди. — Патрис, ти си невероятна, но трябва да си почина.

Тя въздъхна.

— Окей. Но ми обещавай, че това няма да е за последен път.

— Обещавам ти. Сега ме остави да поспя.

— Ти... ти не си дошъл тук само за да издаваш нов вестник, нали? — каза тя с колеблив и несигурен глас.

Той я изгледа продължително.

— Какво те кара да мислиш така?

Тя отметна кичур руси коси, паднали на челото ѝ.

— Не знам. Просто предчувствие. Майка ми, която беше актриса, винаги казваше, че такива мисли идват в ума на човек ей тъй, от нищото. Понякога ми се случва. И не мисля, че си тук поради тази причина.

Спър сви рамене.

— И?

Патрис отново изпусна една въздишка.

— Окей. Не ми казвай. Не ме е грижа — наистина не! Поне докато не си отидеш оттук утре сутрин.

— Може би ще се навъртам тук още ден-два — каза Спър, осъзнавайки в този момент, че прелестите на младата жена временно бяха изтрили от съзнанието му всички мисли за задачата, с която бе дошъл.

— По-добре не си тръгвай, преди да съм имала възможността да ти направя прощален подарък — и Патрис лукаво му се усмихна.

Той изстена.

— Имам усещането, че знам какъв може да е този подарък.

Тя се усмихна.

— Виждаш ли? Майка ми, *актрисата*, е била права!

Ванеса Томпсън се отправи с бързи крачки към вратата. Кой можеше да е в този късен час? Тя вдигна керосиновата лампа, за да вижда по-добре, след това отвори.

— Мистър Голдън! — възкликна тя. — Слава богу, това сте вие! Малко се притесних, тъй като е доста късно. Тъкмо се приготвих да си лягам.

Голд се усмихна.

— В такъв случай много се радвам, че не съм ви обезпокоил в неподходящо време, мисис Томпсън. Мога ли да вляза?

Тя кимна и отстъпи леко назад. В погледа ѝ се четеше любопитство.

— Какво ви носи насам в този късен час?

— Бог, мисис Томпсън — той се настани в един от покритите с бродирани покривки столове в гостната.

— Какво?!

„Пасторът се държи по-странно от всякога“, помисли си Ванеса, докато седнаше срещу него.

Той сведе поглед, имаше доста страдалчески вид.

— Мисля, че вярата ми започва да се разколебава.

— Голдън, ако случаят е такъв, не виждам защо се обръщате към мен. Въпреки това, оценявам вашата честност.

— Към кой друг да се обърна, ако не към вас и към Бога? — той погледна уморено към нея. — Всички в Холмс знаят, че сте най-богобоязливата жена в този край. Но Бог не отговори на молбите ми.

Това събуди любопитството й.

— Защо си мислите, че вярата ви се разколебава?

— Изкушава ме злият дух в бутилката с уиски. Дяволът ме кара да сънувам алкохол ден и нощ.

Ванеса изпусна въздишка на облекчение. В края на краищата, и той се прояви като човешко същество.

— Голдън, това съвсем не значи, че не вярвате в Бога, мисля, че просто се стараете да изкупите греховете си. Никой не е съвършен. Дори и един духовник може да си пийва по малко от време на време...

— Не и аз, мисис Томпсън. Страхувам се, че нечестивият иска да обсеби душата ми. Но аз не жадувам само за алкохол — той е най-малкото от всички нечестиви изкушения, които заплашват да завладеят грешното ми тяло — докато говореше, той нито за миг не откъсна поглед от очите на жената.

На Ванеса й ставаше все по-неудобно под втренчения му поглед. Никой мъж не я бе гледал по този начин, откакто... мъжът й бе още жив. Сладострастието му понякога вземаше връх и той я пожелаваше.

Сладострастие! Тя бе толкова шокирана, че не бе в състояние да изрече и дума.

— Слушайте, Голдън, мисля, че трябва да се върнете в стаята си, да паднете на колене и да се молите на Бог да ви прости. Признайте греховете си и ще бъдете спасен.

Голд се изправи.

— Как да изповядам злото, без да опитам първо да го премахна?

Тя стоеше онемяла и го гледаше как се приближава към нея, без да сваля поглед от деколтето ѝ.

— Красивите ти заоблени гърди направо ме подлудяват! Ти си невероятно съблазнителна жена, Ванеса!

Лицето ѝ се покри с червенина.

— Махай се! Махай се! Изобщо не си никакъв божи служител! Разбрах го още в минутата, когато те видях!

Голд се разсмя.

— Това същата минута ли беше, когато „бях дошъл в отговор на молитвите ти“? — смехът му ставаше все по-силен, той протегна ръце и обхвана гърдите ѝ. Тя го отблъсна силно, бързо се изправи и застана зад стола, поставяйки го като преграда между себе си и Голд.

— Ти си в съюз с дявола! — изсъска Ванеса. — Стой далеч от мен!

— Ванеса! Остави ме да ти покажа какво представлява грехът! Хайде да споделим заедно нечестивото удоволствие от сладострастието, мила?

— Каква гадост! Стой далеч от мен, Сатана! — Ванеса отстъпи към стола, спъна се, залитна и се строполи на земята заедно със стола. Зашеметена, тя видя Голд да се нахвърля върху нея. Опита се да се изправи на крака и да се освободи от здравата хватка на силните му ръце; болка пронизваше цялото ѝ тяло.

— Хайде, Ванеса, знаеш, че ти се иска да го направиш!

— Не! Ти говориш с езика на дявола! Напусни веднага!

— Така и ще си останеш суха, ако не позволиш някой здраво да те изчука! — Голд я удари през лицето, хвърли един преценяващ поглед, след което с рязко движение разкъса горната част на обикновената ѝ черна рокля. Шокирана, гола до кръста, Ванеса се дръпна рязко назад. Голд се ухили, гледайки я как с бързи стъпки се отправя към предната врата. Изведнъж той се оказа пред нея, като здраво държеше бравата и по този начин жената попадна като в капан в ръцете му. Тя го погледна безпомощно; от желанието ѝ за съпротива не бе останала и следа.

— Ако такава е божията воля... — каза тя глухо, с поглед, впит в пода.

Той се разсмя.

— Съжалявам, скъпа, трябва да те разочаровам. Не искам да те изнасилвам.

— Наистина ли? — Ванеса се взря в лицето му. — Тогава защо правиш това?

— Не можах да се удържа. Всичко, което искам, са парите ти. Честно казано, скъпа, нямам много време.

Той я вдигна на ръце, олюля се леко под тежестта ѝ и я занесе в спалнята. Хвърли я върху леглото, разкопча колана си и върза ръцете ѝ зад гърба. Ванеса лежеше замаяна, беше неспособна да проумее, че това наистина се случваше с нея, и само го наблюдаваше как тършува из чекмеджетата ѝ.

— Нищо! И тук нищо! Хайде, жено, все имаш нещо, което си струва да бъде задигнато!

„Защо точно на нея се случваше това? Защо, господи, защо?“

— Аха! Какво има тук?

Тя сподави едно ридание, когато той измъкна малка гравирана дървена кутийка за бижута. Ванеса изгаряше от възмущение, когато той я отвори. Само това не, мислеше си тя. Не и това!

— Тук има всякакъв вид скъпи джунджурии! — измърмори Голд.

Той взе наниза от перли, който баща ѝ бе подарил още когато тя беше момиче, диамантените обици и смарагдовата брошка, подаръци от предишни обожатели; задигна също така и златните верижки и други компрометиращи останки от миналото ѝ, преди да стане жена на проповедник; тя бе събирала тези неща и тъй като сърце не ѝ даваше да се раздели с тях, ги пазеше. Това, че грижливо пазените тайни бяха изложени на показ, разяри Ванеса, но тя не можеше да направи нищо. Колкото и да се гърчеше и извиваше, не можеше да освободи ръцете си.

— Добре, добре, добре. Ванеса, не можеш да бъдеш и наполовина толкова добра, колкото се представяш, ако имаш такива неща. А аз си мислех, че си жена, отдадена на Бога — с тези думи той натъпка всичко в джобовете си.

— Аз *наистина* съм отдадена на Бога — каза тя през зъби. — Просто не съм безгрешна.

Той се огледа наоколо, но тъй като не намери нищо ценно, което да прибави към бижутата, само се усмихна самодоволно на завързаната за леглото жена.

— Приятен ден, Ванеса. Никога повече няма да ме видиш.

— Бог ще те накаже за греховете ти! — извика тя. — Той ще те намери, където и да отидеш! Божествената му ръка ще те порази и ще те запрати във вечния огън на ада, Джошуа Голдън!

— Не мисля така, но се моли на твоя бог някой да те намери скоро. Честно казано, изобщо не ми пука — той ѝ изпрати въздушна целувка и бързо излезе от стаята.

Ванеса се извърна на една страна и заплака.

Патрис Карлън излезе на пръсти от стаята си. Не искаше да събуди красивия гол мъж, заспал в леглото ѝ. Загърна плътно шала около себе си, погледна още веднъж към Спър и затвори вратата. След като излезе от хотела, тя тръгна бавно по улицата, наслаждавайки се на свежия, студен въздух, който охлаждаше ума и тялото ѝ от горещите страсти на изминалата нощ.

Продължавайки безцелната си разходка, тя отмина смесения магазин, пощата, чиято сграда се използваше в същото време и за разглеждане на съдебни дела, магазина за дрехи, галантерията. Когато приближаваше банката, Патрис бе озадачена от факта, че вратата ѝ зееше широко отворена. „Това е странно, помисли си тя, дори за такъв малък град.“ Патрис се приближи още повече.

Внезапно отвътре изскочи един нисък и дебел човек, блъсна се в Патрис, като едва не я събори на земята, и изпусна чантата, която стискаше в ръка.

— По дяволите! Коя си ти?

Патрис залитна назад.

— Аз... аз...

— Няма значение.

Откъм другата пресечка приближаваха двама мъже. Дебелакът погледна към тях, след това към момичето.

— Идваш с мен! — той светкавично затисна устата ѝ с ръка и болезнено я дръпна, принуждавайки я да върви с него. Патрис започна отчаяно да се бори, за да се освободи от желязната му хватка, докато той я влачеше към коня, който беше завързан зад банката. Какво, по дяволите, ставаше?

Когато приближиха коня, мъжът ѝ удари такава плесница, че всичко се завъртя пред очите ѝ. Усети, че я вдигнаха на седлото, а след това непознатият я хна коня. Само след миг потеглиха. Сградите бързо преминаваха пред очите ѝ, докато най-накрая напуснаха Холмс и излязоха в открито поле.

— Къде ме водиш? — запита уплашено тя.

— Млъквай или ще те хвърля от коня!

Патрис погледна надолу към земята, която едва се виждаше на слабата светлина и която се движеше бързо под тях, въздъхна и поклати глава. Вцепенено от болка и страх, момичето се хвана за дебелия непознат, конят изцвили и препусна в неизвестността.

[1] Вид игра на карти — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Спър бавно се събуждаше. Осъзна, че е вече сутрин. Протегна се и по цялото му тяло се разля чувствена топлина. Някъде отвън се обаждаше самотна птичка. Той се прозина, покашля се, прокара ръка по наболата си брада и посегна към мястото до себе си. То беше празно, ръката му напипа хладни чаршафи. Озадачен, той се събуди напълно, отвори широко очи и премигна учудено. Патрис не беше там. Все още недоумяващ, огледа цялата стая. Русокосата не се виждаше никъде. Маккой потърка очи, поклати глава, стана и се облече малко по-бързо от обикновено. Всъщност не трябваше да се притеснява — Патрис сигурно бе отишла да закуси или бе предприела една от разходките си, за които му бе казала, че толкова много обича.

Обу бързо ботушите си, сложи си шапката и излезе от стаята. Спър си мислеше, че е малко странно жената, която го бе молила да го направи отново и отново миналата нощ, на сутринта да я няма за повторение на нощното бурно представление. Той очакваше тя да го събуди, галейки с малката си уста набъбналия му член.

Всъщност никога не бе могъл да разбере жените. Поне не всички жени.

Излезе от хотела, а ярката слънчева светлина го заслепи. Улицата изглеждаше необичайно оживена. Може би около десетина мъже се бяха скупчили около един висок, мършав човек. „Хол Филипс, помисли си Спър, неофициалният шериф.“ Наоколо се навъртаха жени и деца, две бебета се разпищяха, подковани ботуши и конски копита вдигаха облаци прах. Замаян от необичайното оживление, Спър се спря тук-там, като се ослушваше и оглеждаше, опитвайки се да разбере причината за всичко това. Какво, по дяволите, ставаше? През улицата долитаха викове, но той не можа да разбере нищо. Маккой сграбчи за ръкава един мъж, който тъкмо минаваше покрай него.

— Хей, за какво е цялата тази врява? — попита той.

Човекът, очевидно фермер, носеше пъстра басмена риза. Явно раздразнен, че го бяха спрели, той освободи ръката си от здравата

хватка на Спър.

— Не чухте ли? — запита сопнато. — Преподобният Джошуа Голдън се опитал миналата нощ да изнасили Ванеса Томпсън.

Маккой онемя.

— Това е невъзможно.

Той си припомни мазния, дебел проповедник, който постоянно говореше за вярата и за нищо друго.

— И това не е всичко — продължи фермерът, очите му бяха широко отворени от възбуда. — Той я завързал и я ограбил.

— И това е предизвикало цялата тази врява? — запита Спър.

— Не, глупако! — отвърна фермерът, като присви очи. — След това този наш чудесен проповедник ограбил банката и отвлякъл новото момиче, което работи в „Лъскавият жартуер“... — той поклати глава. — Не мога да си спомня как се казваше.

Спър почувства как кръвта му кипва.

— Патрис Карлън?

— Да. След това проклетникът изчезнал от града с двете неща, които са ми най-скъпи — парите ми и една чудесна женска!

— Как си научил всичко това? — попита Маккой. — Някой видял ли го е?

Фермерът се загледа някъде зад него.

— Е, мисис Томпсън сама ни разказа какво ѝ се е случило. Тя успяла да се освободи и излязла навън. Тръгнала към Хол, за да му каже, когато видяла някакъв човек да излиза от банката с голяма чанта, грабнал русото момиче и изчезнал.

— И сега Голд го няма, така ли?

— Да, дяволите го взели, така е! — с тези думи фермерът се втурна към един мъж, в когото Спър позна човека, обвинил го в кражбата на коня му.

— В коя посока е тръгнал? — извика Спър към отдалечаващия се фермер.

— Всеки казва, че е тръгнал на изток.

Спър поклати глава. Нямаше начин да е така. Джошуа Голдън — или каквото и да беше истинското му име — не би се върнал назад. За човек като него това беше твърде опасно.

Макар и твърде късно, вече всичко му беше ясно. Голдън беше извършил серията банкови обири. Този човек му бе почти в ръцете, а

той не го бе разбрал. А сега и Патрис Карлън бе в ръцете му!

Патрис потръпваше с отвращение от противната миризма на пот, която Голдън излъчваше, но разбираше, че няма избор. Тя го хвана през кръста само от страх да не падне. Конят не се движеше в галон, всъщност през тези няколко часа изобщо не бяха препускали, но тя не бе свикнала с движенията му и си мислеше, че има опасност всяка секунда да се изтърси на прашния път. За нея беше ужасен кошмар да седи притисната към широкия гръб на непознатия, да слуша изпълнените му с цинизми думи. „Защо, по дяволите, ми трябваше да излизам да се разхождам?“ Тя си задаваше многократно този въпрос, още много преди първите слънчеви лъчи да осветят ширналия се път пред тях. Сега можеше да бъде сгушена в прегръдките на мъжа на своите мечти — е, мъжа, за който си бе мислила напоследък, вместо да седи на това неудобно седло, натъртвайки малкия си задник.

— Да — каза Голд, като прекъсна нерадостните ѝ мисли. — Ти само се дръж по-здраво, малката. Много се радвам, че се случи наблизко, за да дойдеш с мен. Не съм бил с жена от две, не, по дяволите, от три седмици.

Повдигаше ѝ се от силните мляскащи звуци, които издаваше Голд, докато говореше. Не знаеше колко още щеше да издържи. Ако не можеше да избяга, за което нямаше голяма вероятност, може би би могла да го убеди да я пусне.

— Би трябвало да се срамуваш от себе си: да се криеш под маската на проповедник и да използваш Светото писание за целите си! Все още не мога да повярвам, че успя да измамиш всички онези хора и ги накара да ти повярват, че си проповедник.

— По дяволите, мога да измамя и теб. Мога да те накарам да почувстваш дъха на ада! Аз съм добър актьор! — Голд сам се разсмя на остроумието си.

— Не, не си! — изсъска Патрис, като премигваше и се опитваше да изчисти праха, който постоянно влизаше в очите ѝ. — Майка ми е много добра актриса в Сейнт Луис. Ако беше там, тя със сигурност щеше да те изхвърли от представлението си. Ти си просто един крадец, нищо повече!

Той дръпна юздите и конят спря.

— В мен няма нищо просто или обикновено, малката — каза Джак Т. Голд, хвърляйки ѝ поглед през рамо. — Освен може би това, че постоянно изпитвам нужда от жена — той ѝ се ухили похотливо, като разкри изпочупени и пожълтели зъби. — А и сега изпитвам такова желание, което трябва да бъде задоволено.

Патрис потръпна и отклони поглед.

— Мисля, че трябва да ме пуснеш.

Той само се засмя и смуши коня в галоп, като изобщо не обърна внимание на думите ѝ.

Голдуотър — наречен вероятно на тинестата река, която пресичаше града — беше разположен точно в посоката, която шерифът Портър беше обозначил на картата. Градът тъкмо беше започнал да се разраства, но засега представляваше едно грубо селище, състоящо се от около петдесет души и наполовина толкова къщи. Спър знаеше, че мястото бе твърде малко и не би представлявало интерес за Голдън да спре в него, освен, за да се запаси с храна и барут.

Той изтри запотения си кон и го остави да се напие с вода от едно голямо зелено ведро. През това време той се опита да пообиколи наоколо и да разпита за един дебел мъж и млада, руса жена. Хората, които срещна, не бяха много общителни, но някои от тях изглеждаха наистина заинтересовани. Един възрастен човек, който седеше на люлеещ се стол в сянката на бръснарницата, му отвърна категорично:

— По тези места не се е случвало нищо от години. Съжалявам, приятел. Двете влюбени гълъбчета, които търсиш, не са прелитали насам нито миналата нощ, нито тази сутрин.

Разочарован, Спър попита още няколко човека, след това опита късмета си в няколко от отдалечените ферми. Първата, която лежеше недалеч от пътя за Холмс, беше почти пред фалит. Втората беше изоставена — шестте счупени крила на вятърната мелница се вееха свободно на вятъра, бали сено, гниеци на слънцето, един умрял кон, който така си беше оставен да лежи в средата на двора.

Тъй като не желаше да губи повече време, Спър реши да се довери на инстинкта си. Това не беше съвпадение. Голдън беше човекът, ограбил всички банки, сега той препускаше към следващата

— заедно с момичето, което бе споделило леглото си с него миналата нощ.

И той се отправи на запад, като препускаше с всички сили.

— Слушай какво ти казвам, малката, ти си твърде опасна. Така че, затваряй малката си уста и ме остави да помисля.

— Хич не се напъгай! — Патрис се засмя. — Честно казано, по начина, по който говориш, човек би си помислил, че съм въоръжен престъпник или нещо подобно. Аз съм просто едно младо момиче, попаднало в непозната част на страната. Как бих могла да бъда опасна?

— Не можеш да ме накараш да те пусна, нито сега, нито когато и да било — изръмжа той.

Патрис не изгуби надежда. Мислеше си, че той само ще я изведе на известно разстояние извън града, след което ще я остави някъде да се погрижи за себе си.

— Но ти имаш преднина! Никой няма да те открие!

— За това си права. Никой никога не ме е откривал. Но това не е основателна причина да те пусна. Ти си твърде красива да те оставя тук сама в откритото поле — той се пресегна, хвана ръката ѝ и я придърпа отпред. Патрис потръпна от отвращение, когато той я сложи между краката си, блъсна го в гърба и издърпа ръката си.

— Животно такова! — изкрещя тя. По страните ѝ бе избила гъста червенина. След това се успокои. Само като си помислеше какво трябва да търпи, ѝ се повдигаше, но от друга страна, това беше нейното неоспоримо предимство като жена.

— Мистър Голдън...

— Казвам се Голд. Джак Т. Голд.

— Няма значение! Мистър Голд, ако... ако аз ви позволя да ме имате, знаете, по този начин...

— Искаш да кажеш да те изчукам? — изръмжа доволно той.

— Да.

— Да го начукам в малката ти катеричка и да го движа напред-назад?

— Да.

— Да го движа силно и бързо, докато...

— Да! Да! — тя въздъхна, отвратена от цветистото му описание.
— Ако ви позволя да ми направите всичко това, след това ще ме пуснете ли? Става ли? Искам да кажа, когато имате всичко, което желаете, и аз няма да ви бъда нужна повече. Защо просто не спрете този смрадлив стар кон? И да се позабавляваме малко?

Той се засмя с дрезгав, неприятен смях.

— Дяволите да го вземат, така или иначе, щях да те изчукам. И ако си дори наполовина толкова добра, колкото изглеждаш, не съм толкова глупав, че да те оставя да си идеш. Ще те чукам поне пет-шест дена.

Гърлото ѝ изведнъж пресъхна.

— А след това?

Той се засмя.

— Сигурно няма да те убия. Много си красива, с тази чудесна руса коса, за да те убивам.

Тя затвори за миг очи. Поне за едно нещо не трябваше да се тревожи. Патрис отмахна някаква нечистотия, която бе залепнала на устните ѝ.

— Какво ще кажеш за пари? Бих могла да ти платя колкото искаш.

За момент Голд се умълча.

— Колко?

— Не... не знам. Сто долара?

Той се разсмя.

— Слушай, малката, не съм ги броил още, но сигурно съм взел десет хиляди долара от онази проклета банка в Холмс! Просто си стой на мястото! Скоро ще спрем и ще се потъркаляме малко.

— Спри да ме наричаш така! — изкрещя силно тя. — Казвам се Патрис!

— Добре, малката, добре — и той отново се разсмя, като пришпори коня през голото, пусто поле.

Пътят между Голдуотър и Фейгън, поради честото движение на много коли, беше осеян с дълбоки бразди и с отпечатыци от конски копита, останали още от дъждовния сезон, когато пътят е бил размекнат и кален. Спър постоянно спираше и изучаваше следите, като

по този начин позволяваше на кобилата да си почине, но не можа да открие следи, които със сигурност можеха да му кажат дали е на прав път.

Докато яздеше, Маккой си повтаряше, вбесен, че мъжът може би е отминал Голдуотър, но със сигурност ще спре във Фейгън. Този град беше много по-голям. Спър беше сигурен, че ако не го откриеше по пътя, щеше да намери Голдън във Фейгън.

Крадец като него не променяше внезапно плана си. Това беше единственото сигурно нещо, което знаеше. Това, и едно предчувствие. Спър се усмихна, припомняйки си Патрис и нейната топлина, аромата ѝ, сладострастието ѝ. Но той бързо прогони тези мисли и си наложи да бърза. Ако не бъде внимателен, само спомените щяха да му останат от Патрис.

— Хайде, момичето ми, по-бързо! — извика Спър, като леко притисна кобилата в хълбоците. Животното препусна в галон, скъсявайки разстоянието между Спър и мъжа и жената, които, той беше уверен, се намираха някъде пред него.

Патрис седеше на пясъка с подвити под себе си крака, ръцете ѝ бяха завързани на гърба с късо твърдо въже. То се врязваше в китките ѝ всеки път, когато тя се опитваше да заеме по-удобно положение, но си повтаряше постоянно, че не бива да забелязва болката, не бива да мисли за нищо друго, освен за най-големия проблем — как да избяга от Джак Голд.

Мислеше си и за Спър Маккой, мъжа, когото бе оставила в хотелската си стая. Когато се събудеше и откриеше, че е изчезнала, щеше ли да я потърси? Щеше ли да разбере, че е отвлечена? Изобщо знаеше ли някой за това? Щеше ли той да яхне коня си и да се опита да я спаси от този смърдящ негодник? Или просто щеше да направи още една рязка на колана си, обозначаваща поредното му завоевание, и да продължи да живее живота си?

Тя не го познаваше достатъчно добре, за да знае със сигурност.

Джак Т. Голд избра едно удобно за лагериране място в средата на малка горичка от канадски тополи и запали огън. Сухите разпалки лумнаха веднага, разгоряха се със силен, буен пламък, който малко след това изгасна, когато Голд хвърли по-големи клони.

Той започна да рови в дисагите си и извади един кафеник, малко кафе и сухари. Голд погледна към жената и се усмихна.

— Обичам да си похапвам, а ти?

Тя го погледна с пренебрежение.

— Аз няма да ям нищо — каза Патрис и извърна глава. — Сигурно ще се опиташ да ме отровиш.

— По никакъв начин. Не бих си изгубил нито времето, нито средствата — и той се настани пред огъня.

— А между другото, мислех си, че ще ме изнасилиш. Как стана така, че си повече гладен, отколкото надървен? — тя каза това просто, за да го вбеси, не че имаше и най-малкото желание да го прави с него. Може би ако ѝ се ядосаше достатъчно, щеше да я изостави.

Голд се засмя.

— Ама на теб наистина ти се иска? Така си помислих още първия път, когато те видях да се разхождаш по улиците на Холмс. Беше ме пожелала като проповедник и продължаваш да ме желаш и като крадец! Много ме искаш, нали, малката?

— За нищо на света не бих те пожелала! — Патрис поклати глава. — Но след всички онези седмици, които си прекарал без жена, просто си мислех — е, по дяволите, не мисля, че можеш.

Той изръмжа.

— Не мога какво?

— Ти сам знаеш! Може би предпочиташ конете...

— Дяволите го взели, ти ревнуваш от това животно? Наистина си обикновена, малката.

— Патрис! — извика тя разгорещено. — Казвам се Патрис!

— Добре, добре, малката.

Тя въздъхна облекчено. Поне не се бе опитал да я изнасили — засега. Но Патрис таеше подозрението, че въпреки думите, въпреки уверенията му, той щеше да я изнасили и да я убие или просто щеше да я убие.

Тази мисъл не беше никак приятна, така че Патрис се опита да я отпъди, като наблюдаваше втренчено как Голд пълни кафеника с вода от манерката си.

„Можеше да бъде много по-лошо — помисли си тя. — Много по-лошо.“

ОСМА ГЛАВА

Спър продължи да язди през по-голямата част от деня, като следваше неясните следи, които, той беше сигурен, водеха в тази посока. Някъде след обяд започна да се движи успоредно с железопътната линия; релсите се простираха пред него като гигантски змии.

Обширните пространства богата обработваема земя, фермерските домове и постройки, както и няколкото отдалечени едно от друго стопанства отстъпиха пред открити равнинни пространства. Не след дълго първите сгради на Фейгън, един от бързо разрастващите се канзаски градове, се появиха пред него.

Още с влизането си Спър бе впечатлен от града. От двете страни на осемте му главни улици се виждаха само двуетажни красиви тухлени сгради и масивни дървени постройки. След като отмина три хотела, банката, градската община и три кръчми — както и множество галантерийни магазини, той се убеди, че това наистина е един богат град. Всичко изглеждаше свежо, ново, добре поддържано.

Стотици хора се тълпяха по улиците, като се мъчеха да си пробият път между коли и коне от всякакъв вид. Влакът очевидно току-що беше пристигнал на фейгънската гара, от него слизаха множество смутени, натоварени с огромно количество багаж мъже, жени и деца, пристигнали във Фейгън със своите надежди и мечти.

Разположеното на кръстопът малко селище само за няколко години се бе превърнало в един оживен, многолюден град. След като бе построена железопътната линия, градът беше залят от няколко вълни заселници, които бяха готови да изкарват препитанието си от богатата, необработвана още почва на околните земи. Веднъж дошли тук, те веднага купуваха скъп дървен материал, пирони, бурета, фургони, платове, коне, домакински съдове, храна, газ и много други необходими неща, преди да тръгнат да търсят свое собствено парче земя.

Шумът наоколо почти го оглуши. От ковачницата долиташе звън от обработване на желязо. Няколко прасета вдигаха врява до бога, докато един възрастен, леко прегърбен човек ги подканяше да побързат. Безброй деца крещяха наоколо, някои плачеха, молейки родителите си за нещо. Коли отминаваха шумно по пътя, цвилеха коне. От кръчмите се носеше истинска какофония от звуци — музика от раздрънкано пиано, пиански викове за повече уиски.

Изтощен от ездата, жаден и целият покрит с прах Спър влезе във Фейгън. Големината на града, оживлението, което кипеше в него, го правеше неподходящ за целите на Голдън — твърде голям, твърде много хора, твърде много възможни свидетели, за да може той необезпокояван да извършва обирите по начина, по който бе действал досега.

Но въпреки това Спър беше сигурен, *знаеше*, че Голдън бе дошъл тук, и се надяваше, че бе довел Патрис със себе си. Спър отново си спомни милото момиче. Защо беше излязла онази нощ? Ако той го бе направил за трети път с нея, тя все още щеше да бъде в Холмс, да отблъсква похотливите желания на нахалните каубои и да танцува весело в салона.

Той се опита да прогони тази мисъл. Сега вече бе твърде късно. А при това, както й бе казал, той бе само едно човешко същество с определени граници на своите възможности.

Спър завърза коня си пред „Нейшънъл Хотел“ — най-хубавия от трите хотела, и се регистрира. Цената беше малко по-висока от тази, която бе плащал досега, но парите нямаха значение. Когато влезе в стаята, хвърли пътната си чанта на твърдото легло и бе изненадан, че то буквално започна да пружинира. Може би щеше да се наспи добре.

Докато се измие от праха и мръсотията от дългата езда и облече чисти дрехи, слънцето бе вече залязло. Маккой слезе до рецепцията и спря пред бюрото, зад което не се виждаше никакъв служител, и прелисти регистрационната книга. През изминалия ден не бяха вписани никакви имена — името на Голдън също.

Той излезе навън с намерението да потърси Голдън, Патрис, или още по-добре, и двамата.

Дори след като се бе смрачило, „Батънууд стрийт“ беше доста оживена. Млади и не толкова млади влюбени двойки вървяха, хванати ръка за ръка. Мъже влизаха и излизаха от постоянно пълните кръчми.

Красиви жени, облечени в прилепнали рокли, се разхождаха смело сами по улицата.

Щеше да е безполезно да се вглежда във всяко мъжко лице с надеждата да открие Джошуа Голдън или каквото и да беше името му. Но оставаха кръчмите. Ако в някоя от тях имаше танцьорки, ако Патрис се бе отбивала натам...

Провери и петте кръчми. Две от тях — „Хорзшуу“^[1] и „Ред Ейс“^[2] — предлагаха представления. Той наблюдаваше жените, които излизаха да танцуват, но Патрис не беше между тях. „Момичетата“ бяха навършили тридесет, някои дори повече, талантът им се намираше в дълбоките им деколтета и между краката им. Той влезе в „Ред Ейс“ тъкмо когато шоуто завършваше с бурни овации от страна на пийналата публика, която, разбира се, беше само от мъже. От задната част на кръчмата Маккой разпозна Патрис малко преди русокосата красавица да се обърне и да изчезне зад сцената, заедно с другите пет жени.

Ако все пак не беше се припознал, тя беше във Фейгън. Умът му трескаво работеше. Беше ли отвлечена Патрис? Разбира се, че беше. Ако просто бе решила да напусне Холмс, тя не би оставила там всичките си дрехи. А щом като Патрис е тук, във Фейгън, означаваше ли това, че и Джошуа Голдън е тук?

Спър си спомни, че откъм улицата бе видял една врата, която очевидно водеше към сцената, излезе отвън и зачака там. Няколко млади жени излязоха през вратата по двойки, някои от тях бяха придружени от мъже, които, Спър осъзна, бяха собствениците на „Червения Ас“. Най-накрая излезе и Патрис, лицето ѝ бе зачервено. Беше се преоблякла в обикновена зелена рокля.

— Патрис! — извика Спър.

Тя впи поглед в него, онемяла, вцепенена от изненада, след което се опомни и изтича към него. Прегърна го и зарови глава в гърдите му.

— Спър Маккой! Мислех, че никога вече няма да те видя!

— Аз също — той я притисна силно. — Виждам, че си добре, Патрис. Какво, по дяволите, правиш във Фейгън?

Тя се отдръпна от него.

— Това е дълга история — когато го погледна, очите ѝ бяха пълни с тъга. — Джак Голд — това е истинското име на Джошуа Голдън — ме отвлече през нощта, когато ние... е, сам знаеш. Излязох

да се поразходя и се случи така, че минавах покрай банката тъкмо когато Голд излизаше от нея с всичките пари, които беше задигнал. Опитвах се да го убедя да ме пусне, но той не искаше. Нищо, което направех или кажех, не можеше да го накара да промени решението си. Заплаши ме, че ще ме изнасили — тя направи гримаса на отвращение.

— Направи ли го?

— Не. И това е най-странното, защото имаше възможност да го стори, но не се възползва. Сигурно бях права, че може би обича само конете...

Спър се усмихна. Патрис въздъхна и продължи:

— Така че вчера той най-после спря коня си и ме пусна. Каза, че му надувам главата с глупости, а той имал нужда да помисли на спокойствие. Смятам, че просто вече не можеше да ме търпи около себе си. Може би наистина съм успяла да го изкарам извън нерви — тя изви устни в прелъстителна усмивка. — Джак ми каза да се върна в Холмс, но е твърде далеч. Чух го да говори за Фейгън, дори на една негова карта ми показва къде се намира, и аз дойдох тук. Още ме болят краката.

— И въпреки това си започнала да танцуваш?

Тя кимна.

— Мистър Уитърби търсеше момичета за своето шоу, така че се качих на сцената по-малко от половин час, след като се довлякох до тук. Започнах да танцувам, преди да си наема стая в хотел — бях изтощена, с подбити крака. Но нямах и цент в джоба. А мистър Уитърби плаща два пъти повече, отколкото получавах в Холмс. Освен това тук сме просто танцьорки, нищо друго — тя повдигна предизвикателно вежди.

— Разбирам. Виждала ли си Джак Голд оттогава?

Тя се намръщи.

— Не бях го виждала до тази вечер. Той дойде, докато изпълнявахме първия танц. Изплаших се не на шега, когато ме забеляза, чудех се какво ще направи. Въпреки че ме остави да си ида, сигурна съм, че не беше очаквал да ме види тук. Скрих се зад сцената, но все пак трябваше да си тръгна — тя го погледна мило. — Нямах представа колко съм щастлива, че срещнах теб, вместо онзи дебелак.

Спър кимна.

— Значи той е тук. Някъде в този град сред всичките тези хора...
— той помисли за момент. — Спомена ли какво ще прави тук? Имаше ли намерение да ограби и тази банка?

— Аз... не мисля, че ще го направи. Каза, че за известно време не иска да си има неприятности със закона. Изглежда има предостатъчно за харчене.

— Сигурно. Не мисля, че ще опита да направи нещо тук. Не е в неговия стил.

Патрис се огледа боязливо наоколо.

— Виж, Спър, бих желала да си поговоря с теб още, но не тук. Чувствам, че той е някъде там. Тръпки ме побиват само при мисълта, че той е в един и същ град с мен — Спър почувства, че тя трепери. Подаде ѝ ръка.

— В моята или в твоята стая ще отидем? — попита той.

— Няма значение — отвърна тя, като го хвана под ръка.

Двамата бавно поеха по тихата улица.

Джак Голд се загледа към кръчмата „Червения Ас“ от прозореца на хотелската си стая. „Представлението трябваше да свърши всеки момент“ — помисли си той, подръпвайки нервно перлените копчета на червената си риза.

Много скоро Патрис и някакъв човек, който той смътно си спомняше, че бе виждал в Холмс, излязоха от страничната уличка до кръчмата и продължиха бавно, хванати ръка за ръка.

Голд се намръщи. Изобщо не трябваше да я пуска да си върви. Никога не трябваше да изпуска и най-дребното нещо, което можеше да го провали тъкмо когато си мисли, че всичко върви добре. Трябваше да я убие в момента, когато налетя на нея, напускайки банката. Дяволите да го вземат, беше убил толкова много жени. Нямахте кой знае какво да стане, ако убиеше и тази.

Но когато бе зърнал лицето ѝ, блестящата ѝ руса коса, бе взел светкавично решение и я бе отвлякъл със себе си. Отчаяно се нуждаеше от жена, щеше да се възползва без колебание от прелестите, които тази му предлагаше.

След няколко часа обаче той разбра, че това, което отначало го бе привлякло в нея, скоро го отблъсна. Златистите коси, звънкият, младежки глас — всичко това му напомняше за единствената жена, чиито образ го преследваше през целия му живот. Неговата майка.

Удари силно с юмрук по перваза на прозореца и от силата на удара чак кокалчетата на ръцете му почервенияха. „Болката е добре дошла“ — помисли си Голд, замахна и отново стовари юмрука си на прозореца. Болката проясни ума му и прогони глупавите сантиментални чувства.

Голд си припомни как като малко момче обожаваше майка си. Единственото нещо, което тя правеше, беше да чете Библията ден и нощ, като изобщо и през ум не можеше да ѝ мине да погледне и в реалния свят. Бе я направил свой идол, докато не бе разбрал, че ако Бог е добър за тези, които желаят да постигнат задгробния живот — ако той наистина съществуваше — самият живот е най-важното нещо. И той бе решил да вземе от живота колкото може повече.

Но въпреки това не можеше да забрави образа на майка си — с нейния открит, простодушен поглед, високите скули и разкошни тъмноруси къдрици. Понякога, когато лежеше задъхан до някоя от многобройните курви, които бяха минали през ръцете му, и разумът му беше замъглен от поредната бутилка уиски, той си спомняше за нея, спомняше си каква хубава жена беше. Тези мисли го разстройваха и го ядосваха.

Скоро започна да се чувства по същия начин с Патрис. Тя толкова напомняше майка му, че не можеше да я убие просто ей така. Презираше я, но не можеше да я убие и затова я изостави в откритото поле между две малки градчета, като се надяваше, че тя или ще загине, или ще се върне в Холмс. Каквото и да се случеше, предполагаше, че никога вече няма да види тази русокоса кучка.

А сега, с внезапното ѝ появяване във Фейгън, изникваха непредвидени трудности. Патрис беше опасна, много опасна. Тя знаеше твърде много за него, достатъчно, за да го линчуват или съвсем законно да го изпратят зад решетките. Всичко, което трябваше да направи, беше просто да отиде и да разкаже цялата история на местния шериф.

Голд се почеса по главата. Беше твърде рано за следващия обир. Имаше предостатъчно пари за харчене, а и Фейгън беше много подходящ град. Беше достатъчно голям да се смеси с тълпите, без да бъде забелязан или да падне и най-малкото подозрение върху него — ако, разбира се, не оставя и най-малките улики след себе си.

Почувства как започва да го обзема непреодолима ярост. Трябваше да я убие някъде по пътя и да свърши с това веднъж завинаги. Никога не беше късно да се свърши работа като тази. Този път нямаше да позволи на чувствата си да се намесят.

Отново стовари юмрук в рамката на прозореца.

Ще я убие. Ще убие тази бърлива малка кучка. Ще я убие, преди тя да го направи.

— Добър вечер, мис Карлън — поздрави един мъж с груби черти, облечен в скъп нюйоркски костюм. Бе застанал до рецепцията на хотел „Дебнещият лъв“.

— Добър вечер, Питър — отвърна тя и влезе в луксозното фоайе, хванала Спър под ръка.

— Представлението миналата вечер много ми хареса. Танцувате много добре — мъжът я пронизваше с поглед, в който се четеше възхищение, примесено с похотливост.

— Благодаря, Питър — Патрис се усмихна на Спър, докато приближаваха стълбите.

— Удоволствие е за нас, че сте отседнали тук.

Тя се усмихваше, докато изкачваха стълбите, а когато стигнаха горната площадка, избухна в неудържим смях.

— Какво има? — попита Маккой.

— Виждаш ли защо обичам да стоя тук? В Холмс бях една курва. Ванеса Томпсън ми го каза право в лицето. Тук съм звезда, както майка ми винаги казваше, че ще бъда.

Тя извади блестящ малък ключ от обсипаната с мъниста дамска чантичка, която висеше на лявото ѝ рамо, и бързо отключи вратата на стаята.

Спър беше впечатлен от размера и мебелировката ѝ. Съдейки по кристалните лампи, дантелените покривки върху две от масите от черешово дърво и огромното легло, покрито с дебели вълнени одеяла, това изобщо не беше някой евтин хотел.

Патрис хвърли чантичката си на леглото и запали малката лампа, която стоеше на масата пред прозореца. Без да вдига завесите, тя се пресегна и го отвори. Лек бриз нахлу в стаята, раздвижвайки почти

незабележимо ефирния плат. Патрис се обърна към Маккой и се усмихна.

— Виждаш, че се справям добре тук във Фейгън.

— Да — отвърна той и се огледа наоколо. — Много впечатляващо. Има само един проблем.

— Какъв е той? — попита Патрис.

— Голд е в града.

Щастливото изражение на младата жена изчезна и тя в миг смръщи вежди.

— По дяволите! Почти бях забравила за него. Прав си, разбира се. Би трябвало да очаквам, че може да го срещна отново. Аз също го зърнах в кръчмата, но просто се вцепених, гледах го и от страх онемях. Едва не паднах от сцената.

— Имаш основания да се страхуваш. Кой знае какво крои? Може би си мисли, че идеята да те пощади не е била много добра.

Тя потръпна.

— Господи, не говори така. Ако имаме късмет, до утре той ще си е отишъл и никога няма да ми се налага да го видя отново.

— Не мисля така — каза Спър, като се приближи до нея. — Голд е казал, че засега няма да предприема нищо. Това означава, че той ще се навърта тук седмица, може и повече.

Тя го погледна заинтригувана, докато той се приближаваше към нея.

— Изглежда, че този човек страшно много те интересува. Тази... тази ли беше причината да дойдеш в Холмс?

Той сви рамене.

— Възможно е.

— Проклет да си, Спър Маккой! — тя се извъртя, изскубна се от ръцете му и застана пред леглото, като клатеше глава. — Толкова си тайнствен. Не мога да те накарам да ми кажеш нищо — тя се намуси и го погледна в очакване. Светлината на газената лампа се отразяваше в сините ѝ очи. — Хайде да престанем да говорим за това, а? Забравил ли си, че ми обеща да го направим трети път?

Той се усмихна.

— Щом настояваш.

— Разбира се, че настоявам.

— Е, тогава...

— И ти обещавам, че няма да се разхождам посред нощ. Разходките ми на лунна светлина са вече минало. И за известно време ще се опитам да не мисля за онзи проклет измамник, а ще направя така, че и двамата добре да се позабавляваме.

В момента, в който той се приближи до нея, откъм улицата под тях долетяха високи мъжки гласове. Разговорът беше разгорещен, разменяха се груби думи. Спър обаче не обърна внимание, а се пресегна и докосна рамото ѝ. „Кожата ѝ е толкова съблазнително мека“ — помисли си той, когато в непосредствена близост проехтя изстрел.

— Какво беше това? — попита Патрис. Под милващата му ръка тялото ѝ се вцепени от уплаха.

— Просто стрелба навън — Спър прокара устни по топлата ѝ шия, вдъхвайки аромата на скъпия парфюм и нежно ухапа ухото ѝ.

— Но те сигурно се избиват един друг. Може би... може би това не е просто стрелба.

— Забрави за това.

Той отново прокара език по шията и ухото ѝ.

— Може би Джак Голд ограбва банката!

В този миг се разнесе още един изстрел.

— Не се тревожи. Имаме други неща, за които да си мислим.

Тя поклати глава.

— Ако не друго, ще затворя прозореца.

Патрис се откъсна от Спър и се приближи до прозореца.

Трети изстрел се разнесе в нощта. Прозорецът потрепери, малки парченца стъкло се разхвърчаха навсякъде. В същия миг газената лампа избухна. Експлозията беше кратка, но дълги огнени езици обхванаха масата и се насочиха към килима на пода.

— Исусе! — изкрещя Спър. Пламъците пред прозореца станаха още по-високи и писъкът на Патрис беше почти заглушен от трясъка на счупено стъкло, разпиляващо се по пода.

[1] Конската подкова (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Червения Ас (англ.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Гъст дим изпълни стаята, която стана още по-светла от уголемяващите се огнени езици, които обхванаха пода и масата от черешово дърво. Патрис стоеше ужасена, неспособна да направи и едно движение.

Спър я грабна и я хвърли на леглото. Като се стараеше да заобикаля пламъците, Спър се добра до завесите, разкъса ги и започна да гаси пожара с тях, но докато успееше да потуши пламъците на едно място, те се разгаряха с пълна сила на друго.

Пожарът продължаваше да се разраства. Без да обръща внимание на лютенето в очите си, като кашляше и псуваше, Маккой събори масата, грабна все още недокоснатото от огъня кръгло килимче и започна с него да потушава огъня, но в този момент пламнаха завесите. Огнени езици започнаха да лижат тапетите.

Спър се огледа наоколо, грабна каната и плисна съдържанието ѝ по стената. Пламъците засъскаха, запращяха и угаснаха.

Спър изпусна въздишка на облекчение и се обърна. Патрис все още стоеше на леглото, лицето ѝ беше неспокойно. Тя скръсти ръце в скута си, но когато заговори, отправи поглед встрани. Спър можа да забележи, че от очите ѝ се стичаха сълзи. От счупения прозорец нахлу чист въздух, който освежи стаята и премахна лютивия дим.

— Това е работа на Джак Голд — каза тя отчаяно. — Ти беше прав. Той се опитва да ме убие.

Спър се приближи до нея.

— Не знаеш със сигурност дали е така. Може да е просто някой заблуден куршум — той спря за миг и я погледна. — Но дори и да не е така, не можеш да останеш тук. По-добре е да дойдеш в моята стая.

— Добре — кимна Патрис. Лицето ѝ все още бе въсъчно бледо.

— Ако този куршум е бил предназначен за теб, не мисля, че е добра идея да те виждат навън точно сега. Какво ще кажеш?

Този въпрос я извади от унеса ѝ. Тя стана и се отправи към един голям куфар, оставен в другия край на стаята.

— Може би нещо оттук би могло да послужи. Няколко костюма, които мистър Уитърби ми остави за представленията. Всичките дрехи са мой размер — тя започна да рови в куфара и след няколко минути извади обикновена черна рокля, шал и боне. — Това дали ще свърши работа?

Маккой кимна в знак на съгласие.

Пет минути по-късно Спър излезе от хотелската стая и, придавайки си безучастен вид, продължи една пресечка по-надолу от „Дебнещият Лъв“. Не след дълго видя една жена да напуска хотела. Беше облечена в черно, почти цялото ѝ лице бе закрито от шала, а косата ѝ изобщо не се виждаше под шапката. Жената закуцуква към Нешънъл Хотел.

Той я последва на известно разстояние, като предпазливо, почти незабележимо, се оглеждаше наоколо, за да се увери, че никой не следи Патрис.

Не след дълго тя изчезна зад вратите на Нешънъл Хотел. Той забърза след нея и я настигна пред вратата на стаята си. В момента, в който се озоваха вътре, Патрис захвърли шапката и се усмихна на Маккой, който в това време палеше лампите.

— Колко вълнуващо! — възкликна тя, махна шала си и прокара пръсти през косата си. — Представлението ми беше ли убедително?

Той кимна.

— Ако не знаех, че си ти, изобщо нямаше да те позная. Никой не ти обърна внимание, представи се отлично — Спър се приближи до нея и я целуна по носа.

Тя измърка доволно и постави ръце на раменете му.

— Ще помогнеш ли на една стара жена да си съблече дрехите?

Той симулира безразличие.

— По дяволите, мадам, не знам. Та вие сте достатъчно възрастна да бъдете моя... моя...

Тя на шега го удари по брадичката.

— Стара съм, добре! Затова ми помогни да махна от себе си тези кринолини. Ще ти покажа аз колко съм стара!

Той започна да разкопчава роклята ѝ. Тежката дреха падна на пода. Въпреки че я бе видял по бельо само минути преди това, Спър отново се възхити на изящното ѝ тяло. Кожата ѝ беше мека и бяла като бельото.

— Мога ли да помогна с още нещо?

Тя се усмихна и подканящо вдигна ръце над главата си. Спър хвана долния край на фустата и бавно я вдигна. Патрис се разсмя, когато той се наведе и целуна гладкия ѝ корем. След това Спър вдигна фустата още по-нагоре, откривайки съблазнителните ѝ гърди.

— Имаш страхотни гърди, бабке.

Той леко докосна с език едното зърно, после другото. Патрис изстена и изви съблазнително тялото си, когато той се пресегна и изхлузи фустата през главата и вдигнатите ѝ нагоре ръце.

Спър коленичи пред нея с поглед, впит в гърдите ѝ, като бавно започна да сваля долната дантелена фуста. Тя нетърпеливо я изрита. Под нея Патрис носеше дантелени гащички, скриващи това, което той искаше да види, така че той махна и тях, но под тях откри още един чифт гащички. Нетърпението и жаждата да я има избухнаха в него с пълна сила. В бързината си той разкъса финия плат, като най-накрая запрати всичко, което имаше по нея, на пода. Бедрата ѝ бяха с копринена мекота, бели, закръглени точно колкото трябва. А няколко пръста надолу под пъпа ѝ неудържимо го привличаше меката топлина между бедрата ѝ.

Патрис застана гола пред него, безсрамна, невъзмутима, просто една истинска, чувствена жена. Гледайки надолу към него, тя протегна и двете си ръце. Спър се изправи и я притисна в прегръдките си. Тя се притисна в мощните му гърди, устните им се намериха и се сляха в дълга целувка. Леко свали шапката от главата му.

Без да прекъсва целувката, Спър разкопча ризата си, съблече я и я захвърли, след това събу и изрита ботушите си. Тя с готовност му помагаше. Два чифта ръце настоятелно дърпаха, притискаха, късаха, докато телата им се освободиха от всякакви ненужни дрехи. Като продължаваше да я целува ненаситно, Спър събу панталоните и гащетата си.

Той изстена, когато почувства как ръката ѝ обхваща втвърдения му пенис. Хладните ѝ пръсти го погалиха, след което го притиснаха леко, но настоятелно. Той почувства отново познатото напрежение в слабините си, докато жената го галеше, окуражаваше го, омагьосваше го.

Патрис отдели устните си от неговите и коленичи и, без да откъсва поглед от огромния му втвърден пенис, облиза устни.

— Патрис, не е необходимо... — гласът му беше дрезгав от страст.

— Не е необходимо? Но аз *искам*. Пожелах да направя това от момента, когато го видях за пръв път — тя наклони глава напред. Устните ѝ се разтвориха.

Спър почувства коленете си да омекват, когато гореща чувствена вълна се разля по цялото му тяло. Той зае по-удобно положение, като постави ръка на рамото ѝ. Тялото му се разтърсваше от тръпки на неопишимо, неземно блаженство.

Устата ѝ беше топла, мека, настояща. Топлината го изпълваше все повече и повече, докато устните ѝ се плъзгаха по набъбналия до болка пенис. Спър не откъсваше невярващ поглед от жената в краката си, докато сладострастните вълни караха тялото му да тръпне в сладка агония.

Главата ѝ се движеше нагоре, след това надолу, и още веднъж, и още. Русите ѝ къдрици се полюшваха в такт с движенията ѝ, докато тя с наслада прокарваше влажния си език по него и го всмукваше все по-дълбоко в устата си.

Изведнъж тя се отдръпна и го погледна втренчено; устните ѝ бяха влажни, а очите ѝ блестяха с особен блясък.

— Хвани главата ми и ме накарай да го направя! — прошепна задъханата от страст жена.

Той обхвана главата и с двете си ръце и бавно вкара пениса си в устата ѝ. Тя изстена, когато той целият влезе в нея. Маккой движеше бавно пениса си, наслаждавайки се на невероятното удоволствие.

Напрежението в слабините му започна да расте. Той ускори движенията си, като в същото време движеше главата ѝ така, че да посреща всеки негов тласък.

Дълбоко, по-дълбоко. Той почувства как гърлото ѝ се отпусна, стана някак си по-меко, приемайки го с готовност все по-дълбоко.

Не би могъл да издържи повече. Той рязко се отдръпна от нея, като направи крачка назад. Задъхваше се от страст, а пенисът му потръпваше от възбуда и блестеше от влагата в устата ѝ на светлината, струяща от газената лампа.

— Какво има? — попита Патрис, като вдигна поглед към него. — Не ти ли харесва?

— Да. Искам да кажа, че всичко е наред. Обаче е малко рано да свършвам.

Тя се усмихна, изправи се, а гърдите ѝ се полюшваха съблазнително.

— Тогава да преминем нататък. Какво ще кажеш, а?

Той я грабна и я вдигна на ръце. Бяха необходими само няколко крачки, за да достигнат леглото. След като я положи на светлорозовите одеяла, Спър застана между краката ѝ и коленичи. Хвана коленете ѝ и ги разтвори.

— Ооо, *направи го!* — подкани го тя, като се усмихваше лукаво.

За миг спря поглед върху нея, след това зарови лице между краката ѝ. Младата жена изпусна въздишка на удоволствие, когато почувства езика му, който изследваше, опипваше, навлизаше в нея.

Нейната влага съвсем го подлуди. Той разтвори срамните ѝ устни и докосна клитора ѝ, като нежно го притискаше с език. Патрис започна да се гърчи и да стене, докато той ѝ доставяше това удоволствие. Като я притискаше, смучеше и лижеше, той постепенно увеличаваше възбудата ѝ, която накрая избухна в един разтърсващ, невероятен оргазъм.

— Спър! — изкрещя тя.

Без да я остави да си поеме дъх, той го направи отново, като с език я доведе до втора кулминация, само секунди след първата. Патрис обви бедра около него, докато се гърчеше, изживявайки неповторимия миг.

— Стига толкова! — извика тя, цялата задъхана. — Милост, Спър, моля те!

Тя отпусна бедрата си. Маккой се изправи и хвана пениса си в ръка. Приближи се, докато Патрис го гледаше право в очите. Тя потрепери. С рязко движение той я повали на леглото, разтвори краката ѝ и влезе в нея с мощен тласък.

Телата им се сляха и двамата започнаха да се движат в любовен танц, стар като света. Хванал здраво раменете ѝ, той за миг се отдръпваше, след което със силен тласък отново навлизаше в нея. Патрис, легнала под него, следваше движенията му и го поемаше в себе си. Всеки път, когато той се отдръпваше, тя очакваше с нетърпение отново да влезе в нея.

Разгорещените им тела се движеха в постоянен бавен ритъм. Спър пое с устни лявата ѝ гърд, като постепенно увеличаваше натиска си. Меката ѝ кожа беше топла, сладка. Той обхвана със зъби зърното, като съвсем леко го притисна. Патрис хвана главата му с двете си ръце, притисна я към гърдта си, принуждавайки го по този начин да увеличи натиска.

Той пое с устни другата ѝ гърд, като постъпи по същия начин както с първата. Патрис стенеше, тъй като Маккой отново бе разпалил страстта ѝ. Той нито веднъж не спря ритмичните си движения, като влизаше в нея и се отдръпваше и пак повтаряше това с енергия, която сякаш никога нямаше да свърши.

Той спря да смуче гърдите ѝ и се подпря на ръцете си.

— Господи, Спър — изстена Патрис. — Просто ме чукай.

Той издаде един неопределен звук и ускори тласъците, пронизвайки жадното ѝ, искащо тяло. Тъй като не можеше да се чувства задоволен, докато не задоволеше жената под себе си, Спър издигна тялото си малко по-високо, така че пенисът му започна да търка и дразни клитора ѝ. Патрис притисна хълбоците му с ръце, за да навлезе той по-дълбоко, по-бързо, по-грубо. Леглото под тях всеки миг заплашваше да рухне, докато телата им се вкопчваха все по-страстно едно в друго.

— Господи, Патрис! — възкликна Спър. По тялото му се стичаше пот.

Очите ѝ заблестяха с особен блясък. Устните ѝ се разтвориха в безгласен вик, гърдите ѝ бяха втвърдени и набъбнали, тялото ѝ трепереше, мускулите в слабините ѝ се свиха и притиснаха члена му още по-плътно.

Това, че тя увеличи натиска на мускулите си върху пениса му, направо го подлуди. Той се опита да увеличи тласъците си, ако това изобщо беше възможно, натискаше и влизаше яростно в нея, докато леглото започна да се блъска в стената; реалният свят престана да съществува, тялото му експлодира и той почувства как спермата му се изля на неудържими вълни, но Спър не спря, а продължи да навлиза в нея в безумен екстаз.

Останал без сили, изтощен, Спър се отпусна върху задъханата жена, зарови лице в красивите ѝ гърди, сграбчи я за раменете, прегърна я и я държа така, докато сърцето му постепенно възвърна

нормалния си ритъм след върховното напрежение. Патрис гледаше и галеше косата му, шепнеше му успокоителни думи, докато той най-накрая дойде на себе си.

След известно време Спър вдигна глава. Зашеметен, замаян, погледна Патрис. Лицето ѝ му се стори неясно и размито, докато помътнелите му от страст очи възвърнаха острия си проникателен взор. Когато най-после можа да я види ясно, забеляза, че Патрис му се усмихваше, сияеща от радост и удовлетворение.

Той също ѝ се усмихна в отговор и отново се отпусна върху нея.

Беше глупаво! Невероятно глупаво! Голд обикаляше стаята си като звяр в клетка. Беше глупава идея, глупаво планирана и глупаво изпълнена. Целият кипеше от яд при мисълта какво биха казали старите му приятели в Ню Йорк, ако разберяха как беше оплескал една толкова проста работа.

Сега му беше ясно как трябваше да постъпи. Трябваше да изчака подходящия момент, а не така безразсъдно да се впуска в нощта и да стреля в стаята на тази тъпа кучка, надявайки се, че ще успее да я убие.

Голд си припомни как беше чакал, заел позиция на покрива на сградата точно срещу хотела „Дебнещият лъв“. Когато на улицата някакви типове започнаха да стрелят, той разбра, че това е неговият шанс, но куршумът му не улучи. Резултатът от всичко бе, че събуди подозрение у русокосата и мъжа, който бе видял през счупения прозорец. Непростима, глупава грешка.

Отвори бутилка уиски и започна да поглъща на големи глътки изгарящата, парлива течност. След малко остави бутилката на масата и изсумтя. По вените му се разля приятна топлина от изпитото уиски, с помощта на което той скоро забрави това, за което изобщо не искаше да мисли.

„Започваш да губиш, Голд — помисли си той. — Интуицията ти и точната ти ръка започват да ти изневеряват. Може би е време да оставиш тази работа и да отвориш публичен дом.“

По дяволите, изобщо не беше в негов стил да се размеква пред жена, а след това да позволи на яростта да контролира действията му. Дали всичко не беше в резултат от предишната му работа, или от

спомена за онези библейски глупости, които може би му бяха объркали ума?

Голд се усмихна. Да, това трябва да е. Той беше съвсем добре, по-силен отвсякога, а и имаше достатъчно пари да поживее охолно във Фейгън още няколко седмици.

Не му оставаше нищо друго, освен да убие момичето и веднъж завинаги да приключи с това, след което ще изчака да види накъде ще го отведе вятърът.

А когато животът му нямаше да зависи от непредпазливо оставени улики, щеше да бъде напълно щастлив.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Никъде няма да ходиш, момче!

Тълпата от новопристигнали във Фейгън се раздели и пропусна един младеж със зачервено лице, който вървеше с бързи крачки, плътно следван от огромен мъж с карабина „Уинчестър“ в ръка и заплашително блестящи очи. Той имаше гъста черна коса, която стърчеше на всички страни, мощни рамене и врат като на бик. Дрехите му, целите покрити с прах, висяха по него на парцали.

„Като че ли се е случило нещо не особено приятно“ — помисли си Маккой, секунди преди младото пъпчиво момче да се блъсне в него; младежът го погледна изненадано, в очите му се четеше страх.

— Джонсън! Предупреждавах те неведнъж да държиш мръсните си ръце далеч от дъщеря ми.

— Но мистър Солт, аз... ние...

— Затваряй си устата! Но ти не ме послуша. Позволи на разгорещената си кръв да вземе връх. Сега дъщеря ми е опозорена, посрамена, използвана като някоя проклета курва! Заради теб тя никога няма да може да стане жена на някой свестен човек! Не ми остава нищо друго, освен да отпратя Миси на полето при кравите!

Спър отблъсна момчето от себе си. Ако положението станеше твърде напечено, щеше да се намеси и да се опита да оправи нещата.

Джонсън се огледа наоколо, целият треперещ от страх, когато мъжът застана пред него, момчето заби поглед в земята.

— Вижте, мистър Солт, аз... аз не исках да направя нищо лошо. Просто се позабавлявах малко.

Енок Солт вдигна карабината си и я насочи срещу младежа пред себе си.

— Какво, по дяволите, означава това? — той се задъха от ярост.

— Но ние...

— Избирай, Джонсън! — излая той. — Или ще се ожениш за Миси — и то веднага, като я отведеш при пастора и уредите нещата законно, или още в този момент ми даваш три долара.

Младежът го погледна изненадан.

— Три долара? Но за какво? — недоумяващо попита той.

— За да мога да ти уредя погребение, след като ти пръсна вътрешностите по улицата. Не искам вонята ти да се разнася след теб.

— Хей, Енок, Майерс взима пет долара за ковчег и погребение. Цената се повиши — обади се глас от тълпата, която се беше събрала наоколо, привлечена от зрелището.

— Не съм казвал, че ще ти бъде уредено *прилично* погребение! — изгърмя гласът му заплашително.

— Татко! — извика един тънък, приятен глас и след секунди се появи и притежателката му, момиче, чието лице не се отличаваше с никаква особена хубост, но в никакъв случай това лице не можеше да се нарече грозно. Просто това беше съвсем обикновено момиче. Тя се намръщи, проправяйки си път през навалищата, като се опитваше да се приближи до Солт. — Наистина, татко! Посрамваш ме пред всички тези хора! Как смееш! Защо просто не се върнеш в ранчото?

— Аз те *посрамвам*! — изръмжа той. — Като че ли Джонсън вече не се е погрижил за това!

— Ти не разбираш... — започна тя.

— Дяволите да ме вземат, наистина не разбирам!

— Не е това, което си мислиш. Нищо не се е случило! — извика Миси, като сграбчи ръката на баща си, опитвайки се да отклони оръжието му. — Вече ти казах, че нищо не се е случило!

Енок хвърли поглед към дъщеря си.

— Не се опитвай да защитаващ любовника си. Твърде късно е за това, Миси!

Момичето поклати отрицателно глава.

— Не го защитавам и той не ми е любовник. Поне веднъж помисли, татко!

— Да помисля ли? — каза той, като не откъсваше поглед от младежа. — Момиче, преди половин час ти се втурна в къщата усмихната, а роклята ти на едно място беше скъсана. Бе излязла с Джонсън на разходка в гората. Не виждам как би могло да има друго обяснение.

— Ще разбереш, ако само спреш и ме изслушаш — каза момичето. — Томи и аз излязохме да се поразходим. Аз се спънах и паднах. Роклята ми се закачи на един храст и се скъса — тя се обърна

към Джонсън. — Томи беше достатъчно любезен да ми помогне. Затова го целунах по бузата. Това беше всичко. Кълна се! Винаги преувеличаваш нещата. Не ми вярваш, само защото мама избяга с онзи...

— Истина е! — намеси се Том Джонсън, като пристъпи напред. — Вижте, Солт, твърде дълго търпях заплахите и глупостите ви. Омръзна ми да бъда обвиняван за неща, които никога не съм вършил, омръзнаха ми вечните наставления да връщам Миси преди мръкване, писна ми от теб и от голямата ти уста!

Солт изпуктя, примигна няколко пъти, погледна втренчено момчето и свали карабината си.

— Добре... — той се запъна и не знаеше какво да каже.

Миси се приближи до младежа.

— Кажи му ти, Томи! — очите ѝ блестяха.

— Да ми бъдете тъст би наранило гордостта ми, но ако не бяхте човек с толкова нечестни помисли, щях да помоля дъщеря ви да се омъжи за мен!

Миси пое дълбоко дъх и го целуна по бузата.

Енок Солт се замисли за момент, като гризеше долната си устна, след това метна карабината през рамо и сви рамене.

— По дяволите, добре, момче; щом имаш смелост да ми се противопоставиш, предполагам, че си достатъчно добър за Миси — той отново изръмжа и се запъти към къщи. — И, Джонсън...

— Да, сър? — веднага се отзова младежът.

— Да върнеш дъщеря ми до... до — той се поколеба, — до десет. Десет часа, разбра ли?

Том се усмихна.

— Добре... татко!

Спър поклати глава и се отдалечи, като остави двамата млади да правят планове за бъдещия си съвместен живот.

Той продължи обиколките си, като проверяваше в регистрите на хотелите за новопристигнали. В първите три хотела не срещна познати имена, но в четвъртия — „Джейсън Лоумакс Ин“ — имаше едно име, Джейк Гоулд, регистриран в стая 305. „Възможно е това да е Голд“ — помисли си Спър, тъй като инициалите бяха същите. Той запомни номера на стаята и излезе отново на улицата, където слънцето печеше безмилостно. Спър тръгна към хотела, където преди беше отседнала

Патрис. Той започна подробно да разглежда сградите срещу хотела. Смесеният магазин на Мърфи се намираше точно срещу него. Острият покрив на тази сграда изглеждаше достатъчно висок. Голд лесно би могъл да се качи на покрива и да стреля в стаята на Патрис. Хммм.

Все още не беше сигурен дали причината за пожара бе заблуден куршум, или Голд наистина бе решен да убие Патрис; каквато и да беше причината, Спър трябваше да отиде при шерифа.

Един мъж, гол до кръста, облечен в черни панталони, стоеше прав и усърдно миеше лицето си.

— Вие ли сте местният шериф? — попита Маккой.

Мъжът изтри лицето си, хвърли хавлиената кърпа на масата близо до легена и кимна утвърдително.

— Да. Не виждате ли сребърната значка на гърдите ми?

Спър кимна.

Мъжът навлече сива муселинена риза.

— Казвам се Франк. Текс Франк. И преди да сте ме попитали какво правя в Канзас с име като това, ще ви кажа, че Текс е съкратено от Тецкатлипока — докато говореше, Франк натъпка ризата в панталоните си. — И преди да ме попитате какво, по дяволите, значи това, ще ви кажа, че баща ми се интересуваше от подобни мексикански дивотии и ми прикачил това смешно име. Така че няма нужда да ме питате защо предпочитам да ме наричат Текс — след като приключи с обличането, мъжът приглади ризата и се усмихна. — И така, какво мога да направя за вас?

Изненадан от необичайния стил на говорене на този човек, Спър премигна недоумяващо, след което протегна ръка към него.

— Казвам се Спър Маккой.

— Не ме карайте да се здрависвам — каза Текс, но сетне се усмихна и енергично разтърси ръката на Спър.

— Добре. Тук съм, защото търся един човек.

Франк въздъхна.

— Ако не можете да я намерите в някоя от кръчмите, мисля, че просто не сте погледнали където трябва.

— Не търся жена, а мъж. Той напусна Холмс под името Джошуа Голдън, но истинското му име изглежда е Джак Т. Голд.

Текс се облегна на стола си и започна да разбърква тесте карти.

— Хм. Не. Това име не ми говори нищо — Текс отново разбърква картите. — Ти също си шериф, нали?

— Да. Не виждаш ли значката на гърдите ми?

Франк се разсмя.

— Сега сме квит.

— Не, работя за правителството. Секретните служби.

Франк чак подсвирна.

— Дяволите да го вземат, чувал съм за хора като теб, но никога не съм се надявал да срещна някой от вас.

В следващите няколко минути се чуваше само шумоленето на картите, които Текс не изпусна от ръцете си нито за миг. После вдигна поглед и се втренчи многозначително в Спър.

— Как да съм сигурен, че просто не ме баламосваш?

— В хотелската стая имам документи, които доказват самоличността ми, мога да ги донеса, ако е необходимо.

Кокалестите му пръсти продължаваха да размесват картите, които с плясък се удряха една в друга, смесваха се, образувайки една купчина, която само след секунди отново се разделяше.

— Не, не. Гордея се със способността си да познавам характера на човека. Изглеждаш точно такъв, за какъвто се представяш. И така, защо търсиш този... — по дяволите, как му беше името?

Начинът, по който говореше този човек, и постоянната му игра с картите дразнеше Маккой, но той беше единственият източник на информация в града.

— Голд. Джак Т. Голд. Уверен съм, че това е човекът, който ограбва малките градове в тази част на Канзас, като се движи в посока запад от Канзас Сити. Досега е ограбил пет банки и е убил най-малко дванадесет мъже и жени.

Картите в ръцете на Текс за момент престанаха да се движат, след което безкрайната игра продължи.

— Изглежда, този тип е истинско копеле — лицето на Текс потъмня. — Мислиш, че той е тук, във Фейгън?

Спър кимна.

— Един мой приятел го е видял вчера в „Червения Ас“. А може би е същият човек, регистрирал се като Джейк Гоулд в „Джейсън Лоумакс Ин“.

Той изпусна една въздишка.

— Да се опитваш да го намериш в тази тълпа е все едно да търсиш девственица в бардака „Четири Валета“ — Текс отново разбърка картите, след това пак и пак.

— Не знам със сигурност, но мисля, че миналата нощ той се опита да убие моя приятел — всъщност това е жена — в хотела „Дебнещият лъв“.

— Ах, да. Патрис Карлън. Чух за това. Изглежда е подпалила стаята, изгорила едно килимче, маса и няколко завеси, след което изчезнала.

Спър се усмихна.

— Бях там, когато това се случи. Някой стреля в прозореца и събори една лампа. Ето кое причини пожара. А що се отнася до това, че е изчезнала, тя прекара нощта в моята стая.

Шерифът кимна.

— Не знам какво да ви кажа. Ако този Голд е в града, за да ограби и Фейгънската банка, искам да го хвана на всяка цена. А дори и да не мисли да ограбва каквото и да било, такъв тип — убиец на жени — не заслужава да диша един и същ въздух с нас — той хвърли картите на масата и се изправи. — Ако мога да ти помогна с нещо, просто ме уведоми.

— Можете да разчитате, че ще го направя, шериф Франк. Не знам дали ще можете да ми помогнете, просто исках да ви предупредя, че в бъдеще може и да имате проблеми в града.

— Да, разбира се. Това може да ни е само от полза — Текс бе сложил маската на отегчение, но все пак си личеше, че бе заинтригуван.

— Какво всъщност правите с тези карти?

Текс се усмихна.

— Държат ме далеч от чашката.

Маккой подаде ръка за довиждане и излезе от офиса. Преди да затвори вратата, отново чу монотонното шумолене на разбърквани карти.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като обядва набързо с Патрис, която каза, че все още се чувства изтощена и ѝ се спи след среднощното им приключение, Маккой я остави в стаята си да поспи, а самият той излезе да обиколи улиците на Фейгън и да търси Джак Голд. Той си даваше ясна сметка обаче, че в този град имаше твърде много хора и щеше да бъде доста трудно да открие престъпника.

Решил да възприеме по-различен подход, Спър отиде в малката бяла църква, която беше построена преди сто години малко извън града. Вътре беше прашно, задушно, безмилостното слънце нажежаваше и без това застоялия въздух. Най-напред Спър си помисли, че църквата е празна, но веднага разбра, че е сбъркал, тъй като откъм предните две скамейки се разнесе недоволно мърморене. Спър се приближи и видя един мъж, облечен в черно, който беше паднал на колене и се присягаше да вземе нещо под пейката на първата редица.

— Господин пастор?

Мъжът се сепна, удари главата си в дървената седалка, измърмори под нос някаква ругатня и бавно се изправи на крака. В момента, в който Маккой зърна лицето му, въздъхна облекчено. Не беше Голд.

— Здравейте — отвърна пасторът. Цялото му лице бе покрито с бръчки. — Изплашихте ме. Хванахте ме в много неудобно положение. Съжалявам — продължи симпатичният стар човек, като от време на време почесваше голото си теме.

— Не се притеснявайте. Не мислех, че ще ви намеря тук.

Съсухреният възрастен пастор разпери и двете си ръце.

— Винаги съм тук. Сутрин, обед и през нощта. Спя в една малка стаичка близо до олтара просто за да съм сигурен, че който и да ме потърси, аз по всяко време ще бъда тук. Какво мога да направя за вас?

— Е, всъщност е малко трудно за обяснение. Напоследък идвали ли са други пастори да търсят работа или да основават нова църква?

Пасторът поклати отрицателно глава.

— Не. Слава богу, не. Някои хора от паството мислят, че съм вече твърде стар да се занимавам с тази работа. Ако се беше появил някой нов пастор, сега нямаше да съм тук, а някъде другаде, където нямаше да имам друга работа, освен да чета Библията и да бездействам — като каза това, той изтръска праха от ръцете си.

Спър кимна.

— Не мислех така. Всъщност човекът, когото търся, в действителност не е пастор, а банков обирджия и убиец, името му е Джошуа Голдън.

— Нека Бог прости греховете му — отвърна по навик стария пастор. — И вие мислите, че този... господин напоследък е бил във Фейгън? — той почеса левия си крак.

— Знам, че е бил. Видели са го преди няколко дни. Тъй като Голд се беше облякъл като пастор последния път, помислих си, че може би...

Стария човек се усмихна.

— Разбирам. Е, надявам се, не мислите, че аз съм този Голд. Освен ако не е на шестдесет години, плешив и истински отдаден на Бога.

Спър вдигна ръце в знак на отрицание.

— Не, сър. Не вярвам, че вие и този човек сте едно и също лице. Но ако се появят други пастори, ще ме уведомите, нали? Отседнал съм в „Нешънъл Хотел“. Казвам се Спър Маккой.

— Добре, ще ви потърся, ако се наложи. А сега трябва да намеря книгата с химните. Паднала е някъде тук, под тази пейка — той се поколеба и погледна многозначително към въпросната пейка.

Спър изсумтя недоволно, наведе се и взе книгата.

— Заповядайте, пасторе. И благодаря.

Лицето на стареца светна от радост.

— Благодаря, мистър Маккой. Приятен ден.

С бутилка в ръка Голд седна на една маса в ъгъла на кръчмата „При Смит“. Той остави празното наполовина шише на масата, оригна се, отметна кичур коса от очите си и се намръщи.

Разбираше, че трябва да я убие. Трябваше веднъж завинаги да затвори устата на малката кучка. Но как? Не можеше да се втурне в „Червения Ас“ и да я застреля, докато танцува. Беше твърде рисковано, пък и щяха веднага да го ликвидират.

Въпреки че винаги бе работил сам, Голд помисли и за възможността да наеме няколко въоръжени негодника. Винаги се бе гордял с отличната си работа досега и мисълта да наеме още хора никак не му хареса. Но положението беше много опасно и той трябваше да вземе мерки веднага, ако искаше да отърве кожата си и да избегне бесилото.

Голд протегна краката си, смъкна се още по-ниско на стола и отпи още една голяма глътка от бутилката. Както винаги, алкохолът го успокои, въпреки че изгори вътрешностите му.

Добре. Ще го направи тази вечер. Щеше да излезе късно, когато по улиците няма да има толкова хора. Ще я изведе извън града и ще я убие. У него се разбудиха старите чувства: възмущението от преследването, тръпката от вида на топлата кръв, стичаща се по земята, неимоверното удоволствие от това да решиш дали някой да живее, или да умре.

В този момент покрай Голд минаха двама млади мъже, които пиеха уиски, а в коланите им бяха затъкнати револвери. Точно от такива хора се нуждаеше — достатъчно възрастни, за да имат опит, и достатъчно млади, за да не им пука от това, което вършат.

— Хей, елате насам! — извика Голд.

По-високият и по-слабият от двамата погледна към него и изръмжа.

— Остави ни на мира, шибан дебелак! — каза той и отново надигна бутилката.

— Точно така! Искаме да начукаме някоя жена! — добави по-ниският му приятел, като плъзна ръка между краката си и стисна члена си през панталоните.

Голд овладя гнева си.

— Добре. Тогава вие, момчета, вървете и потърсете вашите момичета. Предполагам, че съм сбъркал. Помислих си, че ще поискате да спечелите петдесет долара тази вечер — като каза това, той извърна поглед настрана.

Два чифта крака веднага се дотътриха до масата му. Със зачервени лица, очевидно доста пийнали, двамата младежи се втренчиха в него.

— Какво каза? Петдесет долара? — попита единият, като се опита да направи това колкото се може по-учтиво.

Голд се засмя. Как се променяха хората, когато станеше въпрос за пари!

— Не, вървете при курвите си, щом нямате време да говорите с мен.

Но и двамата седнаха на неговата маса.

— Хей, мистър, можем да свършим каквото поискате. Не е ли така, Кърт? — каза той, като силно удари с бутилката по масата.

— Да, Мат. Какво можем да направим за вас?

Голд прикри усмивката си.

— А вие, момчета, достатъчно големи ли сте, за да работите за мен?

— По дяволите, аз съм на двадесет, а Мат тук е на деветнадесет... — каза Кърт, като се опитваше да гледа спокойно Голд с кървясалите си очи. — Достатъчно сме големи да направим всичко, което поискате — той се оригна два пъти.

Голд вече бе решил да ги наеме. Някак подсъзнателно чувстваше, че може да им има доверие. Беше придобил и развил интуицията си по времето, когато кръстосваше мрачните улици на Ню Йорк.

Той ги накара да се поизпотят малко, като поглеждаше към единия, после към другия, или отместваше поглед настрани и не преставаше да барабани с пръсти по гладката, покрита с пепел от цигари маса.

— Хайде, мистър, какво трябва да направим, за да получим тези пари? — попита Мат.

— А можете ли да си затваряте големите уста? Можете ли да свършите каквото ви кажа, да вземете парите и да изчезнете от града за няколко дни?

— Разбира се! — отвърна Кърт.

— По дяволите, с тези пари мога да покажа среден пръст на всички в този град и да офейкам по-бързо, отколкото можете да си представите.

Голд изсумтя.

— Ако довечера това още ви интересува, като се стъмни, скрийте се зад конюшните. Не довеждайте никого с вас и на никого не казвайте, че отивате там. Тогава ще ви обясня всичко, което трябва да знаете. А сега си вдигайте задниците оттук и ме оставете сам.

Двамата младежи кимнаха, изправиха се на крака, надигнаха бутилката още веднъж и изчезнаха.

Голд ги наблюдаваше как се отдалечават. Ще бъдат там, нетърпеливи да получат парите си. Те ще направят всичко, което поиска от тях, за да докопат тези пари. А след като му помогнеха да хване онази малка кучка, би могъл дори да им плати. При тази мисъл той потупа револвера си.

Би могъл.

— Нервна ли си? — попита Спър, докато двамата с Патрис влизаха в „Червения Ас“.

Тя го погледна и отметна една руса къдрица от челото си.

— Заради танците ли? Не. Свикнала съм. Но със сигурност не ми е много приятно да си мисля, че онзи човек може пак да дойде тук тази вечер — тя изпусна дълбока въздишка и поклати глава. — Защо не се махнем оттук? Защо не още тази вечер? Хайде да се върнем в Холмс. Можеш да ме заведеш до там, а аз след това ще хвана следващия влак за вкъщи. Омръзна ми това място, омръзнаха ми всички тези мъже и...

Спър се усмихна.

— За теб ще бъде много по-опасно да яздиш през нощта, отколкото да танцуваш тук на ярко осветената сцена — той я помилва по ръката. — Успокой се, Патрис. Ако утре сутринта все още се чувстваш по този начин, ще се радвам да те придружа до Холмс. Или поне да те изпратя на влака, ако минава оттук. Постарай се да не мислиш за това.

Красивото лице на Патрис помръкна.

— Лесно ти е да го кажеш. Никога не ти се е случвало някакъв фалшив пастор да се опитва да те убие.

— Не мисли за това сега. Просто изиграй номера си тази нощ. Ако утре все още искаш да се връщаш вкъщи, можеш да го направиш и с малко повече пари в джоба.

— Прав си, разбира се — тя стисна ръката му, прати му въздушна целувка и изчезна зад сцената.

Спър си взе питието и се настани на една малка маса в най-отдалечената част на кръчмата. Тя бързо се напълни с шумни, въоръжени мъже, нетърпеливи да получат малко разнообразие и удоволствие след скучния ден. Спър ги оглеждаше всичките, внимателно наблюдаваше всяко лице, търсейки груби черти и черна коса, в съчетание с дебело, ниско тяло.

Голд не се показва.

Спър се усмихна кисело, когато двамата млади негодници се настаниха на неговата маса.

— Съжаляваме, мистър — каза по-младият, докато седнаше, — само на тази маса има свободни места.

Той махна с безразлично ръка и се съсредоточи върху уискито си. След като измъкнеше Патрис невредима след представлението и я заведеше в леглото си, щеше да провери стая 305 в „Джейсън Лоумакс Ин“. Може би този Джейк Гоулд беше всъщност Джак Голд, а може би не. Но беше крайно време да разбере това. Шестте танцьорки излязоха на сцената, облечени в прилепнали копринени рокли, целите в червено, ушити така, че да показват всяка съблазнителна извивка по телата на момичетата. Мъжете дюдюкаха и крещяха, тропяха с ботуши по дървения под, бутаха се едни други с лакти и заявяваха какво биха направили с момичетата, ако им паднеха в ръцете.

Патрис сияеше, докато изпълняваше първия танц, като леко се завърташе и тичаше по сцената. Двамата мъже, седнали от двете страни на Спър, не откъсваха поглед от жените, пиеха уиски и въздишаха.

— По дяволите, Кърт, виждал ли си някога толкова красива женска плът? — изломоти единият.

— Да ме вземат мътните, не съм. Не и в ранчото. Идва ми да направя нещо друго, освен да ги гледам — той се изправи на крака, като се олюляваше.

Кърт го хвана за панталоните и го принуди да си седне отново на мястото.

— Стой мирно, Мат. Не забравяй, че имаме работа тази нощ.

— А, по дяволите! Пет пари не давам.

Кърт се приближи до Мат, без да обръща внимание на Спър.

— Я слушай какво ще ти кажа! Ще си свършим работата и ще си приберем парите. И двамата. Ако избягаш и ме оставиш сам, няма да получа и един проклет долар! Направиш ли го, само гледай после какво ще се случи!

Спър се облегна назад, отвратен от киселия дъх от устата на младежа, който говореше право в лицето му. „Момчетата са си винаги момчета“ — помисли си той.

— Ооо, по дяволите. Окей, Кърт. Предполагам, че си заслужава — и той измърмори нещо, отпивайки от питието си.

— Разбира се, че си заслужава! А сега млъквай и ме остави да погледам малките курви.

Маккой въздъхна и съсредоточи вниманието си върху Патрис, която шеметно се въртеше във вихъра на танца. Пианистът беше много по-добър от онзи в Холмс, но музиката едва се чуваше поради дюдюканията, шума, и крясъците с цяло гърло на превъзбудените мъже.

Танцът свърши и жените се поклониха, след това бързо се впуснаха в следващия. Докато те подскачаха високо и се завъртаха, излагайки на показ красивите си крака, един набит мъж със зачервено лице стана и се запъти към сцената.

Спър веднага го последва. Гледан в гръб, мъжът можеше да бъде Голд, въпреки че агентът не беше видял крадеца да влиза в кръчмата. Спър го потупа по гърба.

— Оставете ме на мира, по дяволите!

Спър го хвана за раменете и го обърна с лице към себе си. Човекът се оказа Енок Солт, бащата, който заплашваше да убие онова момче, задето бе извело дъщеря му на разходка.

Насмуканият с уиски мъж впи поглед в Маккой, като се олюляваше напред-назад на нестабилните си крака.

— По дяволите, аз съм пръв! — изкрещя той. — Ти можеш да ги имаш по-късно — той се помъчи да се освободи от здравата хватка на Спър. — Пусни ме, дявол те взел!

— Сядай, Солт! Това са танцърки, а не курви! Никой няма да ги купи — нито една от тях.

— Да ме убие Господ, ако не го направя! — изрева той. — Само се опитай да ме спреш! Всичките ще ги начукам на онази проклета сцена!

Спър го пусна и стовари юмрука си в челюстта на Солт. Ударът не произведе очаквания ефект. Солт се ухили:

— Опитваш се да ме предизвикаш, така ли? — ръката му посегна към кобура.

Спър отблъсна удара на Солт и изви ръката му назад в неестествено положение. Енок зави от болка, когато Спър му нанесе силен удар в корема и продължи да го напада със здравите си юмруци, принуждавайки го да отстъпи назад.

Солт се блъсна в една маса, прекатури я и се строполи на земята. Върху него се изля бутилка уиски, а след нея полетяха множество карти и жетони за покер. Той изстена, повдигна глава, след това я отпусна и изпадна в безсъзнание.

Музиката спря. Патрис и другите момичета просто стояха на сцената и гледаха поваления човек.

— Продължавайте с шоуто, дами — каза Спър и като погледна към Патрис, докосна периферията с върха на пръстите си.

Момичето се усмихна. Докато танцорките продължаваха да изпълняват прекъснатия танц, Спър довлече якия мъж до масата си, изпъшка и седна на стола си. Човекът никак не беше лек.

— Ама и тебе си те бива — отбеляза Мат, като се ухили.

— Благодаря — Спър кръстоса крака, облегна токовете си до проснатото тяло на Енок Солт и продължи да гледа шоуто.

Когато представлението свърши, Солт все още не беше дошъл в съзнание. Спър се наведе над него и напипа пулса му. Беше жив, но в безсъзнание. Спър блисна питието си в лицето му.

— Хайде, събуди се! — извика той.

Солт изломоти нещо, закашля се и потри очи, тъй като алкохолът му лютеше.

— Какво по...

— Ставай. Трябва да се срещнеш с шерифа.

С неимоверни усилия Спър успя да вдигне огромния мъж, праметна ръката му през рамото си и се запъти към изхода. Патрис се появи точно когато Маккой доближи вратата.

— Хей! Къде отиваш, Спър? — извика тя.

— При шерифа. Връщам се веднага — той се обърна и й хвърли ключа от стаята си. — Отивай там и стой вътре. Не отваряй вратата на

никого, освен на мен, Патрис. Ще се върна веднага, след като окошарят този любовник за през нощта.

Като пъшкаше под тежестта, той помъкна Солт към офиса на шерифа четири пресечки по-надолу.

Патрис си вееше, защото ѝ бе много горещо. Както винаги, след бурното шоу, беше изморена. Тя нямаше търпение да свърши представлението, което трая цял час, за да прекара още една нощ със Спър. Жадните погледи на мъжете в кръчмата я смущаваха, но отсъствието на Голд правеше всичко това поносимо. Тя отказа дузина покани от най-различни мъже, които искаха да я почерпят и седна, като отпиваше от бирата си, близо до бара, където се чувстваше най-защитена.

Чувстваше се изморена, изплашена и се опитваше да събере достатъчно смелост, за да отиде в хотела на Спър. Хотелът не беше далеч, но все пак достатъчно далеч, за да се поколебае да тръгне. Защо, по дяволите, трябваше да излиза и да я оставя сама?

Към нея приближиха двама мъже. Патрис въздъхна, готова веднага с отговора си: „Не, благодаря, пия сарсапарила.“

— Мадам — каза единият от тях, като свали шапка. — Мат и аз ще бъдем особено щастливи, ако ни окажете честта да ни позволите да ви придружим до хотела ви.

Е, поне момчетата опитаха по друг начин.

— Съжалявам, но чакам приятеля си — оня, който сам преди минути повали силния як мъж — дългите ѝ мигли потрепнаха и тя извърна поглед.

— Но... но...

— Не, благодаря — изговаряше думите безстрастно, като в тона ѝ леко се долавяше прикрит гняв.

— Вижте, мадам, ние просто искахме да...

— Досаждат ли ти тези двамата, Патрис?

Тя се извърна. Елиъс Уитърби се приближи до масата, като гледаше настойчиво двамата мъже през дебелиите си очила с кръгли стъкла.

— Те тъкмо си тръгват, шефе.

— Хубаво. А сега, да ви няма! Ако пак ви хвана да досаждате на някое от момичетата ми, обещавам ви, че ще направя нещо повече от това да ви изритам!

— Не можете да ни уплашите!

— Хайде, Мат, да вървим! Трябва да поговорим! — изломоти Кърт.

Той повлече приятеля си извън кръчмата.

Патрис въздъхна облекчено.

— Благодаря, мистър Уитърби.

Мистър Уитърби, мъж на средна възраст, ѝ се усмихна бащински.

— Няма защо. Обичам да се грижа за момичетата си. Имаш ли с кого да се прибереш?

— Не — отвърна тя. — Приятелят ми трябваше да отведе онзи мъж при шерифа.

— Позволете тогава на мен.

Приятно изненадана, Патрис стана и двамата излязоха от кръчмата. Отвън въздухът беше хладен, освежаващ. С този мъж до себе си тя се почувства сигурна, много по-сигурна, отколкото ако трябваше да върви сама или дори с онези съмнителни типове от кръчмата. Те вървяха под ръка, пресичаха редуващите се светли и тъмни петна, когато преминаваха покрай газените фенери, с които беше осеяна широката улица.

Патрис бе потънала в мисли. Да каже ли на мистър Уитърби, че сутринта напуска? Не би било правилно да си замълчи. Но защо да обърква нещата предварително? Но пък след това...

Когато двамата минаха покрай следващия фенер и наближиха една тъмна алея, Патрис се обърна към мъжа до себе си.

— Мистър Уитърби, трябва да говоря с вас.

Той я подкани с ръка да продължи.

— Кажете какво има. Вече мисля за теб като за своя дъщеря, Патрис...

— Отнася се за работата ми.

— Не ти харесва да работиш за мен?

— Напротив, дори много ми харесва. Но не знам колко време мога да остана във Фейгън. Има един мъж...

Изведнъж силни ръце я сграбчиха през кръста, и я изтръгнаха от ръката на мистър Уитърби. Патрис изпищя, когато една тъмна фигура удари шефа ѝ по главата с дръжката на револвер и той се свлече на земята.

Една ръка бързо запуши устата ѝ и заглуши виковете ѝ. Тя започна да рита, да размахва ръце и да удря силните пръсти, които я стискаха здраво, докато двамата мъже я влачеха към тъмната част на алеята.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

От тежестта на Солт върху тялото си, на Спър му се струваше, че краката му ще се подкосят всеки момент. Като дишаше тежко, дърпаше ломотещия Енок Солт към офиса на шерифа Текс Франк. Когато вървяха надолу по пътя, тялото на Солт се отпусна още повече, а това допълнително ги забавяше. Всеки път, когато брадичката на Солт се удареше в гърдите му, Спър го удряше леко и го изправяше, но това траеше, докато преминат няколко метра, след това Солт отново клюмваше.

Отне му почти десет минути, докато измине разстоянието от „Червения Ас“ до офиса на шерифа. Най-накрая спря пред затворената врата, натисна бравата, ритна вратата и тя се отвори широко.

Спър изблъска Енок Солт напред. Огромният мъж се препъна, премигна на ярката светлина и се свлече тежко в краката на Текс Франк.

— Осигурих ти компания — каза Спър.

— Виждам. Какво е направил сега старият Солт? Да не би отново да се е опитал да убие Томи? Или може би е оглеждал роклята на старата Гуси Грейсъм? — засмя се шерифът.

— Опита се да изнасили шест жени пред очите на около тридесетина мъже.

Текс подсвирна.

— Кръчмата „Червения Ас“, нали? За пръв път прави това — поне в тази кръчма.

— Той е пияница, но не е подлец. Опитвах се да го спра, но той не искаше да се махне, затова го ударих — Спър потърка кокалчетата си. — Когато това не даде резултат, в продължение на две минути го удрях в корема. Най-накрая той се блъсна в една маса и загуби съзнание.

— Аз ще се погрижа за него. Ти... ти сам ли го доведе?

— Да. Защо?

— О, нищо. Просто искам да знаеш, че Солт тежи около триста фунта.

Маккой сви рамене.

— Имаш ли нужда от мен за нещо друго? Трябва да тръгвам, защото ме чака една жена.

— Не, нямам нищо за теб. Благодаря — шерифът се приближи до бюрото и посегна към измачканите карти.

Спър долови плющенето на картите по полираното дърво, докато излизаше от стаята на път за хотела, при Патрис, която трябваше да бъде в безопасност в хотелската му стая. Така поне се надяваше.

Патрис започна да хапе и устата ѝ се напълни със солена кръв, когато впи зъби в плътта на ръката, която я задушаваше.

— По дяволите! — изсъска непознатият, като я блъсна силно, принуждавайки я да върви по-бързо по тъмната алея. След това ѝ зашлеви плесница, която я зашемети.

— Шибана кучка такава, иска ти се да ми отхапеш пръста, така ли?

Тя се закашля, изплю кръв и започна да се съпротивлява на безмилостния натиск.

— Стисни я за гърлото, но я накарай да млъкне, за бога! — каза Кърт, когато приближиха края на алеята.

Ръцете увеличиха натиска си около шията ѝ. Патрис се задъха, започна да се дърпа неистово, борейки се за глътка въздух. Изплашена до смърт и в същото време вбесена, тя с все сила ритна нападателя си в чатала. Той изкрещя и се свлече на земята.

— Какво по...

Патрис заби лакътя си в корема на втория нападател, който изобщо не очакваше такъв обрат. В следващия миг тя успя да го удари в гърдите с глава и ударът го запрати в стената.

— По дяволите! — изстена той.

Когато мъжът се опита да я нападне, тя мушна крака си между двата му крака. За миг той хвана стъпалото ѝ и изглеждаше, като че ли се готви да откъсне целия ѝ крак, след което със стон се свлече на земята.

— Не ѝ позволявай да се измъкне!

Тържествуваща, Патрис се стрелна по алеята, а полата ѝ шумолеше и се влачеше в праха. Избърса кръвта от устните си и се втурна напред, доколкото я държаха краката.

Тя чу двамата мъже да тичат след нея — настигаха я по-бързо, отколкото очакваше. Накъде да бяга? В ума ѝ се въртяха различни възможности. Когато излизаше от алеята, дори не погледна проснатия на земята мистър Уитърби. Без да се замисля, тя зави надясно и се затича към кръчмата.

Под вратите на кръчмата се процеждаше светлина. Дано само да е все още отворена.

— Пет пари не давам за Голд. Сам ще я убия! Направо ми смаза топките — чу тя единия от преследвачите ѝ да казва.

„Бързо. По-бързо.“

Краката я боляха, сърцето ѝ биеше лудо в гърдите — непривикнало на неимоверното напрежение, на което го беше подложила.

— Хвани я! Убий я!

Задъхана, тя се втурна в „Червения Ас“. От вкуса на кръвта ѝ се повдигаше.

— Джул! Револверът ти! Бързо! — извика тя, останала почти без въздух, краката ѝ трепереха и тя залитна, опитвайки се да преодолее разстоянието от вратата до Джул.

— Те... опитват се да ме убият... ето ги, идват!

Пианистът светкавично извади своя „Колт 45“ и го насочи към вратата.

— Дръж се, Патрис! — извика той.

Мат и Кърт се втурнаха стремително с извадени оръжия. Джул стреля два пъти и от тавана над главите се посипа мазилка. Негодниците се стреснаха и изчезнаха от кръчмата така бързо, както бяха дошли.

Патрис отвърна поглед, много преди екотът на експлозиите да се бе разнесъл. Тя стискаше очи; револверните изстрели почти я оглушиха. Започна да ѝ се гади.

— Те... мъртви ли са?

— Не — отвърна Джул, — но избягаха.

Тя въздъхна.

— Не мисля, че ще се върнат, но по-добре да те заведа в офиса на мистър Уитърби. Там ще си в пълна безопасност — каза пианистът. — Хей, Патрис, добре ли си?

— Не — отвърна тя и повърна на пода.

Спър се върна в хотела и тичешком изкачи стълбите. Почука на вратата.

— Патрис! — извика той. — Патрис, тук ли си?

Никой не му отговори. Почувства как по гърба му полазиха тръпки. Или тя не бе в стаята, или не бе в състояние да отговори. Той блъсна с рамо вратата веднъж, два пъти, съсредоточавайки цялата си тежест и сила в това движение.

Стаята беше тъмна. Спър запали лампите. Вътре нямаше никой.

Голд пристъпваше нетърпеливо от крак на крак в тъмнината, докато чакаше на стотина ярда от конюшната. Доколкото той можеше да прецени, двамата нехранимайковци трябваше да бъдат тук преди пет минути. Къде, по дяволите, бяха?

Ето по *тази* причина той не използваше ничия помощ. Именно *затова* работеше сам. Ако нещо не вървеше както трябва, обвиняваше само себе си, а не някакви празноглави хлапета или самонадеяни глупаци, готови по всяко време да извадят револвера, без да мислят.

Три минути по-късно двамата младежи дотърчаха, като се държаха за слабините. Бяха сами.

Голд усети как го обзема гняв. Знаеше, че са се провалили. Знаеше го!

— Спрете да си играете с това, което имате в гащите си, и ми кажете къде, по дяволите, е момичето! — избухна той.

— Исусе! — каза Мат. — Тя... тя...

Кърт направи гримаса, но застана твърдо пред Голд.

— Изпуснахме я, Голд. Тя избяга. И, по дяволите, едва не ни откъсна топките! — той отново потърка слабините си.

— Не трябваше изобщо да се доверявам на момчета като вас! — продължи гневно Голд.

— Но тя не беше сама — намеси се Мат. — Ние повалихме шефа й, но после се появи другият и стреля по нас.

Голд изръмжа недоволно.

— Така че вие напълвате гащите от страх и дотърчавате тук с подвити опашки! — той поклати глава. — По дяволите!

— Слушай, Голд, наистина опитахме. Направихме каквото можахме! — каза Кърт, като удари юмрук в дланта си.

— Точно така.

Голд се извърна, размисляйки какво да прави. Какво? Ръката му се плъзна под палтото, където се намираше кобурът с револвера. Кой от двамата да убие пръв? Кого?

Миг по-късно Голд се обърна отново към тях.

— Добре, момчета, мисля, че нищо не може да се направи — каза той.

— Това значи ли, че... че не ни се сърдите повече? — попита Мат, а по тона му си личеше колко е изненадан.

Голд се усмихна.

— Сърдит ли? По дяволите, не. Всеки на ваше място можеше да оплеска работата. Както и да го погледнете, не може лесно да се справи човек с нея.

На бледата лунна светлина можеше да се види как лицето на Кърт се отпусна.

— Виж ти! Наистина, много любезно от ваша страна, че ни влизате в положението.

— Тъй като все пак опитахте, момчета, може би е редно да ви платя.

— Не... не е нужно да го правите — отвърна Мат.

— *Млъквай*, Мат! — срязва го Кърт, като го смушка в ребрата.

Голд се ухили и се приближи към тях. Те стояха съвсем близо един до друг, достатъчно близо, за да свърши с тях бързо и без всякакви усложнения.

— Парите са тук, в джоба ми — той се престори, че тършува из палтото си. — Това, смятам, че ще е достатъчно, за да се разплатим за цялата работа, която свършихте.

За един кратък миг ножът проблесна на лунната светлина, след което се заби с пълна сила в гърдите на Кърт. Голд бързо го извади и прободе Мат в сърцето, измъкна го и отново го заби в зеещата рана на Кърт.

Двамата младежи се закашляха, очите им се изцъклиха, в гърлата им напираше вик на ужас. Голд продължи да им нанася страхотни

удари в гърдите, първо на единия, после на другия, докато и двете тела рухнаха на земята. Под острието на ножа костите се трошаха, а кожата се разкъсваше. Сърцата на момчетата започнаха да бият по-бавно, кръвта изтичаше от гърдите им. Мат се свлече на колене, ръцете му трепереха. Голд заби ножа си за последен път в тялото на Кърт и го доуби. Двадесетгодишният младеж се свлече на земята, потръпна и замря завинаги.

Треперещ от ярост, Голд насочи вниманието си към Мат. Дори когато младият човек падна по гръб, Голд продължи да го промушва с ножа, като издаваше глухи тържествуващи звуци, а острата сладникава миризма на топла човешка кръв се просмукваше в него. Продължи дотогава, докато и вторият младеж предаде богу дух.

След като свърши, Голд хвърли ножа в близките храсти зад него и се изправи, треперещ, но с усмивка на уста. Хвърли още един поглед към труповете, подритна ги и отиде до една бъчва с вода, за да измие кръвта от ръцете и дрехите си.

Тези двамата никога повече нямаше да провалят плановете му.

— Патрис! — изкрещя Спър, като се втурна с всички сили в „Червения Ас“.

Джул го посрещна с насочен револвер. Не след дълго Маккой научи от пианиста какво се беше случило и отиде в офиса на мистър Уитърби. Той грабна жената в прегръдките си и почти я отнесе в офиса на Текс Франк.

— Можеш ли да я пазиш при теб за известно време? — попита Маккой слисаният шериф.

— Разбира се. Винаги ще се намери място за една хубава жена... — той докосна с върха на пръстите периферията на шапката си.

— Едва не я отвлякоха за втори път. Най-малко трима мъже желаят смъртта ѝ — Спър насочи предупредително пръст към шерифа. — Не ме разочаровай, Франк!

— Няма. Имай ми доверие.

Спър се отправя към вратата.

— Хей, Маккой! Къде отиваш? — запита Текс.

— Да открия Джак Т. Голд!

С тържествуваща, нахална усмивка, Голд премина с коня си по главната улица, като с нахалното си държание рискуваше всеки от неколцината мъже на улицата да го обвини в нещо непочтено. Той беше отстранил всякакви следи от кръв по дрехите и ръцете си, а ножът беше зарязал в храстите. Засега беше в безопасност, но знаеше, че трябва да напусне града колкото може по-скоро.

Нямаше смисъл да се измъква тайно, каза си той. Бе напуснал хотела, конят му беше натоварен с парите и няколко дребни неща, които беше взел със себе си. Беше време да се махне от града.

Започна да вали, отначало леко, след това по-силно. Уверен, че никой не го подозира, Голд дори не трепна, докато приближаваше офиса на шерифа. Когато погледна навътре обаче, това, което видя, го накара да се сепне уплашено. Той съзря блестяща руса коса, докато шерифът съпровождаше жената към килиите на затвора в задната част на сградата.

Дали беше Патрис Карлън? Той сви рамене. Можеше да реши един последен проблем, преди да си тръгне оттук.

След като завърза коня си пред офиса на шерифа, Голд влезе вътре.

— Шерифе? — извика той — Има ли някой тук?

— Един момент — долетя мъжки глас откъм коридора, който свързваше затвора с останалата част от сградата. Голд се промъкна в коридора, залепи се за стената и пое дълбоко въздух.

Текс Франк се приближи.

— Какво мога да...

Голд опря дулото на револвера до тялото на шерифа и стреля. Куршумът се заби дълбоко в тялото на Текс. Той изстена и посегна към кобура си, но Голд стреля отново, като този път оловният куршум се заби в гърдите на Франк, който се свлече на земята.

Голд грабна връзката ключове, която се подаваше от джоба на шерифа, и с бързи крачки се отправи към затвора. Имаше две килии — в едната хъркаше някакъв пияница, а в другата...

Голд пробва първия ключ. Ключалката изщрака и вратата се отвори. Патрис се втренчи в него.

— О, не! Пак ли ти! — изстена тя.

Той се нахвърли върху нея, изви ръцете зад гърба ѝ, зашемети я, вдигна я на ръце и я изнесе отвън на дъжда.

Голд сложи грубо жената на седлото, яхна коня и препусна бързо извън града, придържайки безчувственото ѝ тяло със силните си бедра. Фейгън остана завинаги зад гърба му.

— Джак Голд напусна стаята си преди три часа — каза отегчената млада жена, застанала зад рецепцията на „Джейсън Лоумакс Ин“, в отговор на въпроса на Спър.

— Сигурна ли сте?

Тя се усмихна.

— Това ми е работата, мистър.

Спър излезе на улицата, където продължаваше да вали, и с бързи крачки се отправи към офиса на Текс Франк. Нищо. Не знаеше къде е Голд, нито какво прави. Какво, по дяволите, ставаше?

Широката периферия на шапката му увисна, а събралата се там студена вода се изля право в лицето му. Спър изтри лицето си и ускори крачка, когато дъждът внезапно спря и луната се показа иззад облаците. Предната врата зееше широко отворена. Той спря и предпазливо се приближи до офиса. Когато влезе вътре, Спър възкликна тихо. Текс Франк лежеше на земята в локва кръв. Спър го прескочи и надникна в килиите. Патрис, разбира се, беше изчезнала.

Когато се върна в офиса, Спър хвърли още един поглед на мъртвия шериф. Ръката му лежеше неподвижно до едно тъмночервено петно.

Голд. Със сигурност беше той.

Спър изтича бързо навън. Пресни следи от конски комита водеха на запад. Дълбочината на отпечатъците, показваше, че конят носеше двама души.

Спър се втурна към кобилата си, ботушите му пръскаха кал навсякъде около него.

По дяволите! По дяволите! По дяволите!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Патрис сънуваше.

Тя отново беше в дома на родителите си в Сейнт Луис. Голямата тухлена сграда беше удобна и уютна. Ароматът на рози, грижливо натопени в красиви вази, изпълваше въздуха. Патрис се бе сгушила в библиотеката до камината. Тя стискаше един покрит с кожена подвързия том с шекспирови пиеси, поглъщайки всяка дума.

— Патрис, искам да говоря с теб.

Тя не вдигна поглед от книгата.

— Не сега, татко, той тъкмо сега ще се срещне с нея.

— Сега!

Нещо в гласа на баща ѝ я накара да се подчини. Тя го погледна и изпищя.

Зад баща ѝ се изправи Голд. Той замахна с голяма брадва. Главата на баща ѝ се отдели от раменете му и подскочи като гумена топка по полирания под, след това спря пред нея.

Ужасена, тя изпусна книгата. Баща ѝ я погледна строго.

— Не трябваше да бягаш от къщи, мила! Не трябваше да бягаш от къщи.

Вятърът блъскаше право в лицето ѝ. Патрис примигна, разбра къде се намира и въздъхна. Беше ѝ студено, цялата бе мокра, тялото я болеше, тя се опита да заплаче, но сълзите не идваха. След кошмара, който бе преживяла през последните два дни, всичко, което можеше да направи, бе да се смее и да се държи за врата на коня, да се смее на нелепостта на събитията, да се надсмива на съдбата си. По-добре да се смее, отколкото да плаче.

— Събуди ли се най-после, малката? Поне цял час слушам хъркането ти.

Гласът на Голд беше дрезгав и неприятен. Тя веднага почувства тялото му, притиснато до нейното.

— Аз не хъркам, но да, Джак, бедна съм. Не можа да стоиш далеч от мен, така ли?

Той се засмя.

— Не, малката. Реших, че трябва първо да те начукам, преди да те убия. Затова не ти разрязах гърлото още в килията. За какво беше заключена там? За разврат ли?

Тя не отвърна нито на въпроса, нито на заплахата му.

— Не приемаш отговор „не“, така ли?

— Свикнал съм да правя това, което искам — каза той.

Нощта беше тъмна. Връхлетя ги силен порив на вятъра, който развя буйно гривата на коня. Дъждът се усили още повече, докато накрая небе и земя се разтвориха и върху тях се изсипа неவிждан порой. И без това трудната им езда стана още по-трудна поради лепкавата кал. Не можеха да се движат нито в галоп, нито в тръс, а Голд даваше израз на недоволството си, като мърмореше и сумтеше на всеки няколко метра.

— А имаш и допълнителен товар — говореше Голд на коня. — Слушай, малката, сигурно на закръгления ти задник му е много добре до члена ми — той притисна слабините си към нея и започна ритмично да се движи напред-назад. — Не мога да се стърпя да не ти го набутам.

Патрис се отдръпна отвратена.

— Имаше възможност да го направиш, копеле, но ти реши да не се възползваш. Мисля, че бях права — обичаш конете. Знаех си, че си някакъв чудак, още щом те видях.

Тя се премести напред, като се опитваше да се освободи от настойчивото му желание, но неудобното положение не ѝ позволяваше да се отдалечи на достатъчно разстояние. Патрис с ужас почувства как пенисът му се втърдява все повече с всеки изминат миг.

— Конe, а? — отвърна Голд. — Не конят ме кара да се чувствам по този начин. Ти си тази, която ще мисли за конe, когато започна да те чукам, малката.

— Пак празни приказки. Само знаеш да дърнкаш, Джак Т. Голд.

Може би ако успееш да го накара да спре, би могла да избяга. Може би.

— Само почакай, малката. Ще си го получиш. Ще получиш каквото искаш.

Патрис въздъхна.

— А после какво? Предполагам, ще ми купиш бяла рокля, ще се ожениш за мен, след което ще се установим някъде в някоя малка

ферма. Ти ще отглеждаш царица, а аз...

Той се засмя.

— Хайде, продължавай, малката, мечтай си. Аз ще те чукам — той пак притисна пениса си към нея. — Ще те чукам до смърт!

— С това малко нещо между краката ти? По дяволите, по-добре вземи още два, може да са ти от полза — въпреки смелите думи, страхът се загнезди в нея, като заплашваше да я обсеби изцяло.

— Кучка! — изстреля обидата направо в лицето ѝ.

Вятърът стенеше, дъждът продължаваше да се излива като из ведро, а конят ги отвеждаше все по-далеч и по-далеч от Фейгън, през призрачни царични полета и безкрайни акри обработваема земя, които, както се струваше на Патрис, образуваха гигантски призрачен капан.

Не можеше да бъдат на повече от няколко минути път пред него. Спър смуши кобилата в хълбоците, принуждавайки животното да върви по-бързо по калния път. Свеж порив на вятъра разкъса облаците и пълната луна се показва над него, тиха и безмълвна. На слабата светлина той можеше да види тъмните отпечатьци в още по-тъмната кал. Бяха минали по този път.

Маккой псуваше през цялото време, псуваше Енок Солт, псуваше самия себе си, но най-много от всички проклинаше Голд. Бе невероятно как този човек преследваше с такава настойчивост Патрис. Беше я отвлякъл два пъти, наел беше двама мъже, за да опита трети път, стрелял беше в прозореца ѝ и беше подпалил стаята ѝ. Въпреки че бе действал упорито, той не бе получил от русата красавица онова, което бе искал. Поне Спър се надяваше да е така.

Пътят се простираше далеч пред него, оформяйки тясна просека между високи един човешки бой царични класове, които изглеждаха сиви на лунната светлина.

Облаците бързо се носеха по небето. Наоколо притъмня до такава степен, че Спър едва бе в състояние да различава пътя пред себе си. Отваряше очите си на четири, за да следва дирята; нахлупи шапката си още по-ниско, тъй като вятърът заплашваше да я отнесе.

— Хайде, момичето ми — заговори той на коня и го потупа леко по врата, докато животното с мъка пристъпяше в калта. — Не може да

са много далеч. Ще ги настигнем.

Бурята щеше да се разрази всеки момент, но в следващия като че ли се отказваше, изведнъж започваше да вали като из ведро, но това траеше само няколко минути. Луната ту се показваше, ту се скриваше зад облаците. Без да обръща внимание на времето, Спър продължаваше да язди упорито напред, като следваше едва различимите следи и се надяваше, че не е закъснял твърде много.

— Защо просто не ме убиеш?

След като ги изрече, думите изненадаха и самата Патрис. В продължение на един час трябваше да слуша мръсните приказки на Голд, освен това събитията през последните няколко дни я бяха изтощили, бяха я пречупили — тя бе твърде изморена да се бори повече.

— Не трябва да говориш така, малката — отвърна Голд. — Трябва да се бориш. Никога не чукам мъртви жени. Затова никога не съм се и оженил! — той се засмя.

Патрис се съвзе изведнъж.

— Не виждам коя жена ще пожелае да се омъжи за теб, освен ако не е глуха, няма и спяпа.

— Ето, така те харесвам — засмя се Голд, като отново притисна еректиралия си член към тялото ѝ и плъзна език по ухото ѝ.

— Господи! Спри! — тя се сви, като силно отметна глава настрана, за да се освободи от настоящата му уста. Това движение едва не я изхвърли от седлото. Тялото ѝ се наклони надясно и увисна на ръката на Голд.

— Не, не можеш да го направиш! — каза той и я изправи на седлото.

— Хубаво — отвърна тя. — Ако все пак си решил да го направиш, аз също бих искала да се забавлявам — с тези думи тя се пресегна назад.

— Хей, без номера, малката! Искам да кажа...

Патрис плъзна ръка между допрените им едно до друго тела и я притисна към слабините му.

— Предупреждавам те!

Тя продължи да притиска ръката си, без да си позволява да мисли за това, което правеше, представяше си, че мъжът зад нея е Спър.

— Ооо!

Противен ѝ беше този човек, но Патрис продължи да го мами, като се престори, че проявява интерес към него. Започна да въздиша и да се притиска към гърдите му, като не спираше да притиска увеличаващата се изпъкналост на панталона му.

— Може би съм сбъркала. В края на краищата, не ти е толкова малък, колкото си мислех.

Само наполовина колкото този на Спър, помисли си тя.

— Това е вече нещо друго! Да, малката, продължавай! Продължавай да си играеш с него!

Те продължаваха да яздят.

— Какво ще правиш с това нещо? — попита тя.

— Сама знаеш! — отвърна той раздразнен. — Не можеш ли просто да го опипваш, без да отваряш голямата си уста?

— Мислех си, че би желал да я държа отворена. Мислех си, че ще пожелаеш да го смуча.

— Исусе! — Голд се задъха. — Така, както ми говориш, не знам дали...

— Просто се наслаждавай.

— О, господи. Спри, малката, спри! Не още. Сега... сега ще махна ръцете ти оттам!

Той спря коня и пусна поводите. Когато ръцете му я пуснаха, Патрис отблъсна дебелото му тяло от себе си и се плъзна от коня.

— По дяволите! — изкрещя Голд.

Пороят продължаваше да се излива. Плътната водна завеса ѝ пречеше да вижда. Тя падна в калта, претърколи се и изчезна във високата царевица отстрани на пътя.

— Върни се веднага, малката! Трябва да свършиш каквото си започнала. Само да те хвана, тогава ще...

Силните дъждовни капки, които удряха по широките листа, заглушиха думите му, а вятърът ги отвя. Патрис тичаше без посока през полето, лицето ѝ се изкривяваше от болка, когато острите листа нараняваха ръцете ѝ. Трепереща и задъхана от вълнение и умора, тя навлизаше все по-навътре в царевичната нива.

Струваше ѝ се като че ли цялото поле беше оживяло, приличаше на огромно космато животно. Тя се препъваше в стъблата, луташе се без посока, ужасена, че може отново да чуе гласа на Голд зад себе си.

Бурята се разрази с нечувана сила, изливайки порои дъжд върху изсъхналата земя. Патрис захвърли обувките си и затича боса.

— Ето къде си била!

Гласът на Голд я ужаси.

— Виждам те, малката! Познай какво имам за теб! Сега стой мирно и ме остави да те чукам!

Патрис продължи отчаяното си бягство. Листата плющяха по мократа ѝ рокля и я удряха през лицето. Тя продължи да тича, макар че шумът от стъпките на Голд се приближаваше.

— Кучка!

Голд я хвана и се стовари с цялата си тежест върху нея. Патрис изпищя, когато масивното тяло на мъжа я повали в калта.

— Мислиш си, че можеш да се измъкнеш, а? Не и този път. Ще си получиш каквото искаше.

Патрис вдигна глава от калта и измърмори нещо бързо и объркано. Изтощена до смърт, тя не се възпротиви, когато Голд я обърна по гръб и коленичи над нея, разтваряйки краката ѝ. Патрис изтри калта от очите си и примигна.

— Нима не разбираш, че немирната ти ръка и мръсните ти приказки ме възбудиха до краен предел!

Светкавица проряза небето и очерта огромното му тромаво тяло. Той посегна към члена си.

— Сега ще си го получиш!

— Не! Не! Не тук! Не и в този дъжд! — изкрещя тя.

— Затваряй си устата, малката! Чаках твърде дълго!

Голд си разкопча панталоните. Въпреки че не можеше да го види, Патрис знаеше, че членът му е твърд и нетърпелив да я обладае.

Само мисълта за това я накара да почувства как в нея се надига отвращение. Мисълта за този човек...

Патрис изпищя, когато той грубо повдигна мократа ѝ рокля. Лепкавите му ръце хванаха бедрата ѝ и ги разтвориха.

— Хайде, поemi го, кучко! Ти обичаш това! Презряна курва! Курва, която ще направи всичко, което поискам.

Тя започна да му нанася удари с малките си юмруци, когато той разкъса фустите и роклята ѝ на парчета. Огромни дъждовни капки удряха голото тяло на Патрис, която лежеше на студената кална земя и продължаваше да крещи за помощ.

— Обичам, когато една кучка се съпротивлява — каза Голд, отпусна се върху нея, а около тях бурята вилнееше и вятърът свистеше в царевичните класове.

Силният вятър превърна дъждовните капки в малки болезнени стрелички, които се забиваха в лицето на Спър. Треперейки, той продължи трудната си езда по разкаляния път. Светкавиците, които от време на време разсичаха небето, ужасяваха коня, но осветяваха следите, които бе оставил Голд — отпечатащи от конски копита, които дъждът бързо заличаваше.

На няколко мили извън Фейгън Спър видя една тъмна фигура на пътя пред себе си. Той спря коня, взря се във фигурата, но не можа да различи нищо. Бавно се приближи и скоро разбра, че това, което бе видял, не беше човек.

Близо до царевичната нива стоеше един кон, който отмяташе от време на време глава, а от хълбоците му се стичаше вода. Поводите му бяха завързани за група царевични стебла.

Дали беше конят на Голд? Да. Те трябва да са отишли навътре в нивата. Голд може би я е преследвал там. Спър моментално застана нащрек. Внимателно започна да проучва района. Счупени тук-там стъбла му показваха, че те са навлезли навътре в нивата. Той навлезе във високо шест фута море от капещи и повалени от вятъра растения, следвайки пътеката, образувана от унищожената царевица.

Бурята се усили, въпреки че това не изглеждаше възможно, вятърът блъскаше острите като бръснач листа в лицето на Маккой, когато навлезе сред високите твърди растения. Потъмнялото небе не му осигуряваше достатъчно светлина, но Спър можеше опипом да намери просеката от повалени растения.

Листата плющяха на силния вятър, удряйки го по цялото тяло. Една светкавица разкъса нощното небе, осветявайки всичко наоколо. Пътеката, която Спър следваше, внезапно се раздели на две. Патрис и Голд явно са се разделили. Вбесен, Спър се отправи по лявата пътека.

Дъждът внезапно намаля, но силният вятър блъскаше безмилостно тялото му. Той се приведе и се впусна напред. Вятърът свистеше и накланяше стеблата пред него, заличавайки дирята.

Изведнъж женски писък се разнесе някъде отпред. Патрис! Писъкът се повтори отново и отново. Вече не можеше да различи дирята, а вятърът свистеше в ушите му. Той загуби всякакви видими знаци, по които да се ориентира, и след всеки писък се въртеше в кръг, докато отново попадна на дирята.

Спър се завтече по посока на виковете за помощ, а през това време зигзагообразни светкавици раздираха небето над него.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Стой мирно, малката! — извика Голд. — По дяволите, остави ме да го направя, момиче!

— Не. Остави ме на мира, Джак! — Патрис се извиваше под него, стискаше здраво краката си един до друг и крещеше. Негодникът я удари в корема, докато несръчно се опитваше да проникне в нея.

Все пак бе намерила сили да се противопостави на този смърдящ, ужасен човек. Постави ръце на гърдите му, като се опитваше да го отблъсне от себе си. Но той беше як и тя не можеше да мери сили с него. Той сграбчи бедрата ѝ и ги разтвори грубо.

— Сега, малката, поemi го!

Вятърът блъскаше борещите се тела. Навсякъде около тях се чупеха и падаха стебла от царевица. Патрис отново се опита да свие краката си един до друг, противопоставяйки се на силните ръце на Голд.

Той изпсува. Тя успя да грабне едно от дебелите царевични стебла зад него. *Използвай го*, каза си тя, *използвай го*, *за да го спреш*.

Патрис замахна с всички сили с тъпия му край.

— Какво по... — изпъшка той.

Този път удари главата му, удари безмилостно, жестоко, като вложи в удара цялата сила и енергия, която можа да събере в изтощеното си тяло. Продължи да раздава удари с дебелия стебло.

— Мръсна кучка! — Голд изтръгна със сила стеблото от ръката ѝ и го захвърли зад себе си, а вятърът го отнесе нанякъде.

— Не го прави! — изкрещя, когато той се наведе отново над нея.

Тя грабна друго пречупено стебло и го удари в лицето, тържествувайки с малката си победа. Голд я удари, зашлеви ѝ страхотна плесница, но тя продължи да го удря, без да обръща внимание на болката.

Той отново изкрещя, но викът му бе отнесен от мощния порив на вятъра, който се усилваше и фучеше около тях.

Изподран, задъхан, препъващ се в пречупени стебла, Спър продължаваше да тича по посока на виковете. Тя трябва да е точно отпред, но през това време посоката на вятъра се измени, движеше се около него като човешко същество. Спър с тревога си мислеше, че може би тича по погрешна следа, докато Голд...

От дълго време не бе преживявал подобна буря, която не беше нещо необичайно за Средния Запад, и бе забравил колко силна може да бъде. Бледосинкави светкавици се отразяваха в локвите пред него, докато той тичаше, за да спаси Патрис.

Някъде в далечината, на ослепителната светлина от светкавиците, той успя да види две фигури, вкопчили се една в друга. Мъж и жена. Патрис и Джак Голд.

Докато тичаше стремглаво към тях, Маккой извади своя „Колт 45“. Той я изнасилваше. Онова копеле я изнасилваше!

— Голд! — изкрещя той, но вятърът отвя думите му. Разделяха ги сто фута. Спър напрегна всички сили и затича още по-бързо, а наоколо му хвърчаха листа, стебла и големи буци пръст.

Една буца го удари през лицето. Той изпсува и изтри лицето си, като не спря да тича. Оставаха петдесет фута.

— Голд! — изкрещя той. — Мръсно копеле, остави я на мира!

Той все още не можеше да го чуе, но от начина, по който мъжът и жената се бореха, беше ясно, че той още не бе я изнасилил. Спър бе пристигнал тъкмо навреме.

Маккой даде един изстрел във въздуха и се втурна към тях. Дори когато и двамата влязоха в обсега му, не можеше да стреля, не беше сигурен дали няма да нарани Патрис.

— По дяволите, Голд!

Беше на около двадесет фута от тях.

Голд с рязко движение се изправи и притисна голата Патрис до гърдите си.

— Хайде, стреляй, копеле! Давай! — изкрещя Голд. — Стреляй, но първо ще трябва да убиеш малката си курва, преди да убиеш мен!

Още една светкавица. Маккой трябваше да се наведе, тъй като вятърът заплашваше да го повали.

— Хайде, Голд! Всичко свърши. Пусни момичето!

Дебелакът само се изсмя.

— Майната ти!

— Този път няма да избягаш. Няма начин.

— Хвърли револвера на земята! Хвърли го назад и ни остави да си тръгнем. Ако направиш това, няма да те убия! — изкрещя Голд, опитвайки се да надвика вятъра. Като притискаше Патрис до гърдите си, Голд извади револвера си и го насочи към главата ѝ. — Разбра ли, мистър? Хвърли оръжието или тя ще умре! — Голд продължаваше да крещи. Спър се поколеба.

— Ако я убиеш, няма да имам никаква причина да те оставя жив.

— Ха! Няма да имаш тази възможност. Държа всички козове в ръцете си. Хвърляй оръжието и изчезвай!

Маккой понечи да отговори, но погледът му привлече нещо над главата на Голд. Една светкавица освети огромен облак във формата на фуния, който се въртеше бързо и се движеше по земята, поглъщайки всичко, което се изпречеше на пътя му, всмукваше мокра пръст и царевични стебла и те се смесваха и въртяха в пълен безпорядък. Облакът се движеше право към тях.

Спър разбра, че няма шанс.

— Хей, Голд — каза той, като продължаваше да наблюдава торнадото. — Може би си прав.

Дебелакът се засмя.

— Разбира се, че съм прав. Винаги съм прав. Сега хвърли револвера.

След по-малко от минута торнадото щеше да наближи съвсем, дори можеше да се появи точно над главите им. Спър вдигна ръка нагоре, сякаш имаше намерение да хвърли колта зад себе си.

— Е! Какво чакаш? — извика Голд.

Спър се втренчи в него.

Вятърът още повече се усили, биеше неистово в телата им, отвяваше счупени царевични стебла в невъобразим хаос.

— Какво, по дяволите, чакаш? — изкрещя отново Голд.

— Ето тази страхотна буря!

Голд бавно се извърна, без да изпуска Патрис. Огледа се наоколо, но видя само хиляди царевични стебла, които се носеха из въздуха. Бурята връхлиташе с ужасяващ писък... Пет секунди, помисли си Спър, загледан в тъмната фигура на Патрис.

Четири. Три. Две.

Една!

Връхлетя ги ужасяващ с мощта си вихър. Спър почувства как целия свят се завъртя пред очите му, когато торнадото го повали на земята по гръб, притискайки го така, както бе направило и с растенията преди това. Революерът изхвъркна от ръката му. Бурята го връхлетя, опитвайки се да откъсне тялото му от земята, да го всмуче във вихъра на разрушителната си ярост.

Вятърът виеше злоещо, като че ли нямаше никакво намерение да спре. Спър се вкопчи в буците пръст, заравяше пръсти в калта, борейки се за живота си. Вятърът режеше кожата му като с бръснач, блъскаше го неистово и Спър се уплаши, че може да го разкъса.

Огромни буци пръст се вдигаха от земята и изчезваха в злоещата черна дупка. Земята трепереше, докато бурята продължаваше да беснее и накрая отмина.

Забил лице в пръстта, Спър изпсува, беше преживял бурята и се надяваше торнадото да е пощадило Патрис, а Голд да е попаднал в бездънната му паст.

Накрая вятърът намаля и постепенно започна да утихва. Дори преди да бе отминало торнадото, Спър потърси опипом революера си. Нямаше го.

По дяволите! Чуваше писъците на Патрис сред воя на вятъра, Патрис, която се бореше отчаяно за живота си, за глътка въздух.

Над главите им отново блесна светкавица. Той се огледа. Голд и Патрис все още лежаха един до друг, когато той съзря революера си и посегна към него. Нов пристъп на вятъра го повали по гръб, и изкара всичкия въздух от дробовете му. За момент остана да лежи така, стенойки, след което отново започна да търси опипом оръжието си. Къде, по дяволите, се беше дянало?

Накрая успя да коленичи върху една четирифутова купчина от царевични стебла, която се намираще точно до него. „Революерът — каза си той. — Вземи революера. Забрави всичко друго и намери проклетия революер!“

Маккой плъзна ръка сред остриите листа и дебелиите стебла, разравяше ги и търсеше отчаяно. Стигна до дъното на купчината. Нищо. Проклятие!

Спър вдигна поглед. Патрис лежеше и хълцаше, Голд беше коленичил и махаше цял куп листа от себе си.

Добре. И той нямаше револвер. Спър се насочи към друга, по-голяма купчина и претърси и нея. В настъпилата след бурята тишина в ушите му още бучеше.

— Ще те убия! — изрева Голд.

— Първо трябва да си намериш оръжието! Защо не се качиш на коня си и да вървиш по дяволите! — отвърна му Спър.

— Няма начин! Никога не оставям недовършена работа!

Къде, по дяволите, беше проклетият револвер? Той се зарови в една купчина, като дишаше тежко, ровеше, тършуваше и плюеше парчетата от листа, залепнали за устните му.

Ръката му напипа нещо твърдо. Веднага грабна оръжието и стреля, но точно в този момент видя как Голд изчезна в тъмнината. Обърна се и стреля през рамо.

По дяволите!

Патрис лежеше гола на земята и плачеше. След като вихърът на торнадото отмина, зловещата тишина бе последвана от убийствен вятър. Спър тръгна срещу вятъра, опитвайки се да преодолее напора му. Той затваряше очите му и подкосяваше краката му. Също като слепец, Спър се запрепъва напред към отдалечаващия се Голд. Останал без дъх, агентът си повтаряше: „Хвани го, хвани го!“

Торнадото беше направило просека през царевичното поле. Спър тръгна по нея към коня, като се надяваше, че животното е още там и го чака. Вятърът търкаляше буци пръст, докато той тичаше, борейки се за глътка въздух.

Беше невъзможно да се разбере къде е Голд, но той се надяваше, че ще го намери някъде близо до коня му.

Спър намери коня си там, където го бе оставил. Огледа се наоколо, търсейки пътя, но не можа да види нищо друго, освен тъмнина.

Проклятие!

Не можеше да остави Патрис там сама.

Вятърът беше утихнал, чувстваше се само хладен полъх и Спър бързо измина разстоянието обратно.

— Патрис! — Спър съблече палтото си и го подаде на Патрис, която се изправи и седна на земята. — Ето, облечи това.

Патрис наметна палтото на раменете си.

— Искях просто да ти благодаря — каза с тих глас.

Той кимна, взе я на ръце и се изправи. Занесе я до коня.

— Той избяга — проплака тя, като трепереше от студ, след което уви по-плътно палтото около тялото си.

— Засега. Но ще го хвана. Не тревожи малката си красива главица с това.

Тя кимна.

— Ако не се бе появил тъкмо в този момент, той щеше... щеше да ме изнасили.

— Знам.

Тя вдигна поглед към мъжа, който я носеше.

— Кой си ти, Спър Маккой? — приглушеният ѝ глас бе изпълнен с недоумение. — Кой, по дяволите, си ти?

— Това е дълга история. Ще говорим по-късно. Сега трябва да те върна в града.

Тя се вкопчи в ръката му.

— Не. Наистина не. Нека първо да го хванем. Мога да чакам тук или да яздя с теб — тя се засмя. — Хей, свикнах с това.

— Добре.

Стигнаха до мястото, където бе завързан конят, който при шума от стъпки тропна с крак и тръсна глава. Торнадото бе отминало. Спър леко качи Патрис на седлото, настаня се зад нея и смуши коня в хълбоците. Възбуденото уплашено животно веднага се впусна в галон. Тъй като бе повече от сигурен, че Голд няма да се върне във Фейгън, Спър се насочи на запад, където далеч напред дъждът се изливаше като порой. Патрис се пресегна и опипа краката си, болката в които непрестанно ѝ напомняше, че Голд се бе опитал да я изнасили.

— Защо... защо той трябваше да ми причинява това?

— Не знам, Патрис — той целуна златистата ѝ коса.

От небето закапаха огромни дъждовни капки. Копитата на коня започнаха да затъват в дълбоката кал и той намали ход.

Голд обаче имаше преднина. Дъждът все повече се усилваше. Спър съвсем ясно почувства как тялото на полуголата жена пред него трепери от студ, но Патрис не се оплакваше.

Спър въздъхна примирено, обърна коня и го насочи към Фейгън.

— Защо правиш това? — попита Патрис.

— Размислих. Сутринта ще имам достатъчно време да го настигна. А и не смятам, че посинялата ти от студ кожа отива на

красивата ти руса коса.

В отговор тя само изпусна лека, примирителна въздишка. Когато приближиха Фейгън, Спър зави направо през полето. Сега възникна друга трудност — как да я заведе в хотелската си стая в такова състояние? Спър спря коня при една група дървета зад хотела, разкопча мокрите си панталони и ги смъкна.

— Хей, Спър — възкликна Патрис, като го наблюдаваше изненадано. — И двамата сме мокри до кости, а освен това съм страшно изморена.

Като мърмореше под нос, той изу панталоните, без да сваля ботушите си и ѝ ги подаде.

— Облечи ги. По-добре е аз да вляза в този вид, по долно бельо, отколкото ти да се появиш без дрехи.

Тя кимна и се облече. След това се отправиха към хотела, изкачиха тичешком стълбите и коридора. Една модно облечена червенокоса жена, която опитваше да отвори вратата на стаята си, вдигна поглед и ги изгледа любопитно. Само след миг ококори очи от изненада при вида на мокрите до кости, оскъдно облечени мъж и жена.

— Здравей, Ан — поздрави Патрис, когато преминаваха, покрай нея, треперейки от студ, и влязоха бързо в стаята му.

Когато вече бяха на сигурно място, Спър запали лампата, навлече сухи панталони и бързо излезе навън да завърже коня пред хотела.

Когато се върна, намери Патрис да обтрива голото си тяло с мека хавлия.

Спър бързо се съблече и след като подсушиха телата си, двамата се мушнаха под завивките, за да се стоплят. Не след дълго Патрис престана да трепери и погледна Спър с ясните си сини очи.

— Наистина ли всичко това се случи? Искам да кажа, не сънувам, нали?

— Страхувам се, че не. Предполагам, че просто нямаш късмет, Патрис.

— О, не! — тя поклати глава. — Ако бях без късмет, нямаше да те срещна. И щях да бъда... е, не знам каква щях да бъда сега — тя стисна ръката му под завивките. — Каза, че ще ми обясниш какво правиш тук. Спомняш ли си?

Той кимна.

— Както казах, това е дълга история.

Тя се сгуши в него.

— Имаме цяла нощ на разположение.

Спър започна да разказва и докато разказваше, си мислеше за негодника Голд, който бе все още на свобода, по всяка вероятност на път към друг град и с друго име.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бурята беше отминала.

Изтощен, Джак Т. Голд се бе свел над седлото и бе отпуснал поводите. Кобилата беше доволна, че мъжът повече не я пришпорва. След като се събуди от кратката си дрямка, Голд тръсна глава и се огледа.

Беше се събудил точно в момента, когато се сипваше зората и източният хоризонт се окъпа в ярка светлина, която го заслепи. Примигвайки, той се прозина и хвърли поглед на околността. Къде, по дяволите, се намираше?

Пред него земята се простираше като на длан, никъде не се виждаше нито един хълм или възвишение, фермите бяха останали далеч зад него, само тук-там малки поточета и групи дървета нарушаваха монотонния пейзаж.

Чувстваше се като парцал. Пред очите му едно след друго преминаха събитията от миналата нощ — Патрис, плъзнала ръка между краката му, докато яздеха, след това тичаща през царевичната нива, опитът му да я изнасили, торнадото, появата на непознатия и накрая неговото собствено бягство.

Лицето му почервения от гняв. Голд удари с юмрук по бедрото си и изруга. Губеше инстинктите на убиец и железните нерви, които имаше, докато вилнееше по мръсните улици на Ню Йорк. Всичките преструвки, чакането, разгулният живот го бяха изнежили и малко по малко го унищожаваша, тъй както червеят разяжда мъртвата плът.

„Добре — мислеше си той. — Достатъчно.“ Омръзнали му бяха тези обширни територии, омръзнали му бяха хората от малките градове с още по-малките им банкови сметки, до гуша му беше дошло да бяга, а най-вече му беше писнало от онази русокоса кучка, която прекарваше по-голяма част от времето си, като му се бърка в живота.

Пресметна наум парите си. Със сигурност имаше поне десет хиляди. По дяволите, достатъчни бяха. Ще се върне в Ню Йорк и

отново ще се установи там. Може би ще отвори публичен дом и ще взима по пет долара на сеанс.

Той се усмихна, когато си представи всичко това. Щеше да бъде чудесно. По дяволите, можеше да краде, без да се излага на риск. Със сигурност щеше да бъде по-добре, отколкото ако продължаваше с работата, която бе вършил досега. Всичко би било по-добре, отколкото това.

Той обърна коня на изток и пое обратно към Фейгън. Ако онзи глупак, който го бе спрял предния път, се покажеше в града, ще го пипне веднага — особено ако се случи през деня и няма никакво проклето торнадо, което да го накара да избяга като подплашен който.

Голд продължи да язди, като остави коня сам да си пробива бавно път в дълбоката кал. Шляпането на четирите копита, които ритмично стъпваха в гъстата кал, го унасяха в лека дрямка.

Половин час по-късно видя град в далечината. Сигурно го беше подминал през нощта, без дори да подозира за съществуването му. Продължи да язди, като подкара коня да върви по-бързо. Защо да не отиде да поспи малко, преди да хване влака за Канзас Сити?

Когато наближи обаче, бързо разбра, че градът е изоставен. Вратите на къщите зееха отворени и поскърцваха, когато духнеше вятър. Някои сгради бяха полуразрушени, наклонени под невероятен ъгъл. Други представляваха само купчина греди. Главната улица бе обрасла с плевели. Наблизо, пред една изоставена ферма, се виждаше вятърна мелница, на която две от перките липсваха, а когато подухнеше вятър, цялата мелница скърцаше така, сякаш всеки момент може да се срути.

„Отново не ми върви“ — мислеше си Голд, докато преминаваше по улиците на призрачния град. Изоставените сгради го угнетяваха, напомняха му, че съдбата бе престанала да го закриля. Но той скоро се отърси от тези мисли. Искаше да спи, имаше нужда от един хубав, здрав сън.

Голд продължи да язди сред останки от къщи, заобикаляше пробити корита за поене на добитък и деформирани от слънцето бурета. Като стигна до края на улицата, той обърна коня и спря пред изоставената ферма. Беше сравнително запазена. Голд си помисли, че може би ще има късмет да намери и легло.

Завърза кобилата под навеса и се запъти към къщата, но чувстваше краката си съвсем изтръпнали. Пристъпи навътре, но веднага усети вонята на разлагащ се труп.

В стомаха му се надигнаха спазми, Голд запуши носа си и погледна гниещите останки от кравата, която бе послужила за обяд на някое диво животно. Костите бяха почти оголени, но на някои места под сбръчканата и изсъхнала тъмнокافява кожа можеше да се види гниещо позеленяло месо.

Вонята беше толкова силна, че Голд веднага излезе навън. Сложи ръце на хълбоци и се замисли. Определено този ден нямаше късмет, каза си той и се запъти към навеса. Спомни си, че бе видял там изсушено сено, така че би могъл да си направи някакво подобие на легло.

Голд влезе в полумрачната сграда. През покрива проникваха ивици светлина. Само при мисълта за сън краката му се подкосиха от умора. Като стъпваше внимателно, той изрита сеното в единия ъгъл на навеса близо до яслите и веднага се просна по гръб.

Само малко почивка! Само няколко минути! След което ще яхне коня и ще потегли към Фейгън.

Но само след секунди той вече хъркаше, потънал в дълбок, изпълнен с кошмари сън.

Спър напусна хотелската си стая преди зазоряване. Беше се наспал и отпочинал добре. Чувстваше се силен, здрав, нетърпелив да довърши работата си. „Джак Голд — мислеше си той, — свършено е с безчинствата ти!“

Беше на няколко мили извън града, когато слънцето изгря и обагри облаците на хоризонта точно пред него. Докато яздеше покрай царевичните ниви и гледаше просеката, в която торнадото беше вилняло и унищожавало всичко по пътя си, Спър се чудеше що за човек е този Джак Голд. Какво го е накарало да извърши всички онези грабежи и убийства? Какво го бе накарало да преследва и измъчва една млада жена, която не бе причинила зло никому? Що за човек беше този, който можеше да убива невинни жени, дори бременни жени.

Не можеше да го разбере, но това не го притесняваше. Всичко, което трябваше да направи, бе да спре този човек, за да се сложи край

на безсмислените убийства. Голд представляваше живо торнадо.

Маккой бе оставил Патрис в стаята си, като я беше предупредил да подпре вратата и да не отваря на никого, докато той не се върне. Още сънena, Патрис бе кимнала с глава и го бе целунала за късмет.

Маккой се безпокоеше за нея: човекът, който представляваше най-голяма заплаха, беше още на свобода.

По калния път не се различаваха никакви пресни следи. Не можеше да бъде другояче, тъй като след завръщането на Спър във Фейгън, бе продължило да вали още известно време.

Спър продължи да язди и когато слънцето се издигна високо в небето. Тогава видя съвсем ясни отпечатъци от конски копита в засъхващата кал. Нямаше как да разбере дали отпечатъците са от коня на Голд или не, но изглеждаше доста вероятно. Разстоянието между тях показваше, че конят се бе движил бавно.

Спър подкара бързо коня си, без да изпуска следата от очи. Тя водеше все на запад, и продължаваше да бъде все така ясна. Отпечатъците се бяха врязали дълбоко в калта.

Два часа по-късно близо до пътя той видя един изоставен, призрачен град. Точно когато се готвеше да спре и да остави кобилата си да се напие с вода, Спър забеляза други следи, идващи от противоположна посока, тези следи се сливаха с първите и водеха към града.

Той слезе от коня, прилекна и започна да изучава следите. Нямаше никакво съмнение, че бяха оставени от един и същ кон. Голд сигурно е променил решението си, върнал се е назад и е спрял в разрушения град.

Спър отправи поглед към изоставения град. Не се виждаше никой, но следите водеха право натам. Престъпникът беше някъде там. Спър тръгна към града, следвайки отпечатъците от копитата на коня.

Голд беше яздил нагоре-надолу по обраслата с бурени улица, след което се беше отправил към близката ферма.

Подкара кобилата възможно най-внимателно и се приближи до сивата постройка, слезе от седлото и поведе животното за поводите. Кобилата стана неспокойна и започна да се дърпа. Спър покри ноздрите ѝ с ръка, за да я успокои. Нямаше никакво желание Голд, или който и да беше там, да бъде предупреден за неговото приближаване.

Следите, отпечатъци от ботуши, водеха от навеса към къщата, след това се връщаха обратно. Явно Голд се намираше под навеса.

Спър завърза кобилата за една прекършена фиданка и започна да оглежда сградата. Навесът беше огромен и изглеждаше достатъчно здрав. По него имаше избеляла червена боя, която приличаше на разредена засъхнала кръв.

Спър приближи тихо и надникна през откренатите врати. Всичко, което може да види, беше купчини изсушено сено и ивици слънчева светлина.

Придвижи се тихо като индианец, спря до вратите и се послуша. Освен вятъра, който проникваше с едва чуто свистене през пролуките между гредите, Спър чу един дълъг, носов звук, който не можеше да бъде нищо друго, освен хъркане.

Голд спеше.

Маккой се усмихна и извади револвера. В хотелската стая го беше заредил отново. Стисна уверено колта и пристъпи тихо вътре.

Джак Голд лежеше проснат върху неголяма купа сено. Огромният му гръден кош и дебелият му корем се издигаха и отпускаха равномерно. Близко до него стоеше конят му и лениво дъвчеше сухата трева.

Прекалено лесно, помисли си Спър, обхванат от неясна тревога. Голд беше опасен и съвсем не беше глупав.

Спър отстъпи назад, излезе навън и се приближи до едната стена на навеса. Маккой долепи око до една дупка и надникна.

Голд продължи да хърка още около две минути. Внезапно отвори очи, седна напълно бодър и извади револвера си, който бе скрил в сеното. Убиецът сподави ругатнята, която беше готова да се излее от устните му, и се огледа любопитно наоколо.

Спър се усмихна. Беше го надхитрил. Сега имаше повече време да реши как да го доближи.

Разбира се, най-лесно беше просто да го застреля, беше заел достатъчно удобна позиция, а разстоянието между гредите позволяваше да промуши спокойно дулото на револвера; можеше лесно да свърши с него завинаги. Но това не беше в негов стил, нито пък Секретните служби действаха така.

Трябваше да го хване жив — такива бяха инструкциите. Ако не можеш да го доведеш жив, тогава го доведи мъртъв, но трябва да имаш

дяволски добро обяснение защо заподозреният е мъртъв.

Голд се огледа още веднъж, сви рамене и се изправи.

Спър реши, че е време да действа. Той се приближи тихо до вратата, като не се отделяше от стената.

— Голд! — изкрещя той.

Тишина.

— Голд! Всичко свърши! Излизай!

Никакъв отговор.

Спър се приведе зад ъгъла и надникна вътре. Конят все още си стоеше там, но от Голд нямаше и следа.

Къде, по дяволите, беше отишъл? Маккой внимателно огледа мястото — никоя от купите сено не беше толкова голяма, за да скрие пълното тяло на Голд. Освен няколко счупени каци и две вили, вътре нямаше нищо друго. Дори яслите в отдалечения край на навеса бяха изпочупени и представляваха купчина трески. Вниманието на Сиър бе привлечено от движение на горния етаж, където явно се събираше сеното. Спър погледна нагоре и видя отвора, от който се спускаше дървена стълба.

Голд се бе качил там, разбира се.

— Хайде, Голд! Знам, че си там. Предай се. Ще бъдеш съден съвсем законно.

От горното помещение се разнесе ехиден смях.

— Не си утежнявай сам положението — извика Маккой.

Тишина.

— Какво очакваш да направя, да си замина и да те оставя тук?

— Какво, по дяволите, искаш от мен? — извика Голд. — Не съм ти направил нищо.

— Аз съм правителствен агент, възложена ми е задача да проследя и заловя човека, който извърши серия банкови обири и убийства в този щат — отвърна безстрастно Маккой. — Колко банки бяха — пет досега, нали? И тринадесет убийства?

— Да.

— Тринадесет невинни мъже и жени. Убивал си жени, Голд! И една бременна жена! — изкрещя Сиър.

— Голяма работа! Тя беше просто една грозна кучка, която се изпречи на пътя ми. Така се разправям с хората, които ми пречат.

— Ти не ме плашиш, Голд! Ти си само един убиец на жени, който влиза нощем с взлом и ограбва банката, когато няма жива душа наоколо, а след това изчезва от града тихомълком с подвита опашка.

Спър млъкна за момент. Тишината беше единственият отговор на думите му.

— Дори не можа да изнасилиш Патрис. Не можа да ти стане, а? Изобщо, какъв човек си ти, Голд?

— Десет пъти по-добър от теб! — изкрещя той. — Дигай си задника от това място, освен ако не си се научил да ядеш олово!

— Тогава слез тук и застани открито пред мен като мъж. Спри да се криеш като малко момиче. Слизай, Голд!

— За да можеш по-лесно да ме застреляш, така ли? Продължавай да си въобразяваш, смахнат идиот такъв — изръмжа той.

— Не мога да чакам цял ден — Спър все още не можеше да види нищо в горното помещение — нито някакво движение, нито Голд.

Спър тихо се приближи до стълбата, която водеше нагоре при сеното, и започна да се изкачва. Сухото дърво изскърца под стъпките му. Проклятие! Веднага даде един изстрел, просто в случай, че Голд реши да го поздрави, като започне да стреля без предупреждение.

— Хайде, качи се! Качи се, за да застрелям и теб!

Спър се просна на пода и тихо запълзя. Голд стоеше там, оръжието му беше насочено към гърдите на Спър. Лицето на дебелака лъщеше от пот, но устните му се разтегнаха в усмивка.

— Не можеш да ме застреляш, не и преди аз да те застрелям — каза той. — Това ли са правилата на играта ти?

Маккой кимна.

— Да, с две думи, така е.

Не откъсваше поглед от дясното рамо на мъжа, внимаваше да не пропусне нито едно движение под съдраната по шевовете сива риза, върху която бе паднал лъч светлина.

— Обичам този вид игра.

Ето, видя го. Беше просто едно едва забележимо потрепване, издайническото потрепване на мускулите, когато се приготвят да направят рязко движение. Маккой светкавично се отмести в момента, в който негодникът натисна спусъка. Хвърли се в краката на Голд и го събори на пода; Голд изрева от ярост, когато куршумът му се заби в отсрещната стена.

— Исусе! — изкрещя той и изпусна оръжието.

Спър грабна вилата, която лежеше точно до него, и с нейна помощ запрати револвера на Голд доста надалеч. Оръжието гръмна в момента, когато се удари в дървения под на около десет фута от тях и се плъзна до самия ръб на горната площадка.

— Хайде! — той се изправи на крака и се надвеси над крадеца. — Кажи ми поне една основателна причина да не ти изтръгна вътрешностите с това нещо — Спър заплашително размаха вилата.

Голд се подпря на ръцете си.

— Мислех си, че играеш честно — каза Голд, като облегна гръб на стената.

— Не и с такива отрепки като теб! — изръмжа Спър.

— По... почакай! Може би двамата ще измислим нещо — лицето на Голд се изкриви от страх. — В дисагите имам много пари. Вземи колкото искаш. Само не ме убивай!

— А защо да не направя и двете? — Спър доближи остриите шипове на вилата до дебелия корем на Голд.

— Имам и скрити пари — гласът му прозвуча отчаяно. — Ще ти кажа къде са!

— Твърде късно — Спър вдигна вилата над вцепенения от страх Голд, замахна и го удари силно с дръжката по главата.

Негодникът изстена и се свлече в безсъзнание на земята.

Маккой се усмихна. Нека Голд да полежи така. Ударът не беше достатъчно силен, за да го убие, а и Спър нямаше за цел да го убива.

Само за да се увери, че не го е убил, Спър се наведе и взе ръката на Голд, за да напипа пулса му, но с другата си ръка продължаваше да държи вилата.

Пулсът му беше равномерен и постоянен.

Спър се изправи и побутна Голд с острието на вилата, просто да се увери, че престъпникът наистина е в безсъзнание, дори го натисна по-силно. В този момент Голд се извъртя и се опита да вземе револвера си, като издаваше зловещи крясъци.

Спър хвърли вилата. Голд я улови за дръжката, преди да се подхлъзне към отвора и да падне от десет фута височина.

Викът му проехтя в празната сграда. Спър грабна револвера си, погледна над ръба на горното помещение, извърна се и бавно слезе по стълбите.

При падането Голд се бе стоварил върху вилата и се бе нанизал на остриите метални шипове.

От тежестта дървената дръжка се беше счупила. Голд легеше с лице към земята. Тънките метални остриета стърчаха от гърба му.

Спър поклати глава. Всичко бе свършило.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спър домъкна тялото на Голд до коня и го преметна на гърба му, като завърза китките и глезените под корема на животното, и се отправи към Фейгън. Когато пристигна, спря пред офиса на шерифа и влезе вътре.

Офисът беше чист. Петната от кръв бяха почистени. Един млад човек вдигна поглед към него, когато Спър влезе. Лицето бегло му напомняше, че отнякъде го познава, но Маккой не можеше да каже откъде.

— Мога ли да ви помогна? — попита младежът.

— Да. Отвън има един мъртвец.

Той повдигна вежди от удивление.

— Мъртвец? Как... защо... искам да кажа, вие ли го убихте?

— Точно така. Джак Голд. Това е човекът, който уби Текс Франк миналата нощ.

Момчето видимо се смути.

— Разбирам. Не знаех кой го е направил. Аз... аз съм новият помощник тук. Текс ме назначи вчера, направи го и поради това, че скоро ще се ожения.

Сега Спър си спомни — това беше момчето, което Енок Солт, бе обвинил, че е изнасило дъщеря му.

— Бащата на Миси Енок още ли е в килията? — попита Спър.

— Не. Пуснах го тази сутрин. Не беше много доволен да ме види, но наистина бе щастлив, че излиза оттук — младият човек погледна през прозореца. — Как се случи това?

Спър махна с ръка.

— Ще се върна по-късно и ще ти разкажа с всички подробности. Сега искам да си почина. Надявам се, че разбираш, Томи.

— Да, разбира се.

Спър кимна с глава към вратата.

— Можеш да го внесеш тук.

— Добре.

Спър хвърли още един поглед на мъртвия Голд и се отправи към хотела. След като завърза изморения си кон, той изкачи стълбите и почука на вратата.

— Патрис? — извика той.

Никой не му отговори.

Почука по-силно.

— Патрис? Вътре ли си?

Вратата изведнъж се отвори. Първото нещо, което видя, беше водопад от руси коси, след това Патрис го обгърна с меките си бели ръце. Патрис Карлън се втренчи в него, въздъхна облекчено, а страните ѝ се покриха с червенина.

— Спър! Надявах се да си ти.

Той я целуна още там, в коридора; една дълга, възбуждаща целувка, от която коленете му се разтрепериха.

— Ела! — и той нежно я прегърна и я върна в стаята.

Тя го гледаше нерешително.

— Можа ли... имам предвид, дали той е... Намери ли Джак Голд?

Спър кимна.

— Недалеч от града.

— А той...

— Да, Патрис. Вече няма нужда да се безпокоиш. Той не може да те нарани, нито тебе, нито когото и да било, никога вече.

Тя въздъхна облекчено.

— Значи всичко свърши — Патрис поклати глава. — Все още не мога да повярвам, че всичко това се случи с мен. Защо, по дяволите, искаше да ме убие?

— Сега вече няма начин да узнаем — той хвърли шапката си на пода и седна на леглото.

— Ти добре си свърши работата — каза тя, като се приближаваше към него. — Дължа ти живота си.

Той измърмори нещо.

— По дяволите, Патрис, не съм направил всичко сам. Ако не беше се освободила от онези двама мъже на алеята, може би никога нямаше да мога да ти спася живота.

Тя се усмихна и седна до него, като притисна бедрата си до неговите.

— Майка ми винаги казваше, че знам как да се грижа за мъжете. Поне за повечето мъже.

Той постави ръцете си в скута ѝ и сведе поглед.

— И какво ще стане сега?

— Имам няколко идеи — Патрис вдигна брадичка.

Той вдигна поглед и продължително я изгледа. В очите ѝ се четеше желание.

Спър се засмя.

— Искам да кажа *след* това. Тук ли ще останеш, за да танцуваш за мистър Уитърби, или смяташ да се върнеш в Холмс или в Сейнт Луис?

Тя вдигна рамене.

— Кой знае? След като Джак вече го няма, мога да направя всичко, което пожелая. Разбираш ли, дори не съм мислила за това. През цялата сутрин просто си лежах тук, тревожех си за теб и се чудех дали ще те видя пак.

Той кимна.

— Тук може би има и други като Джак Голд.

Тя поглади брадичката си и въздъхна.

— Знам, но не желая да мисля за такива ужасни неща. Поне не сега — Патрис докосна гърдите му и прокара пръсти по копчетата на ризата му.

— Знам за какво си мислиш точно сега — каза той, когато тя плъзна ръка между краката му.

— Ммм.

Пръстите ѝ опипваха, притискаха, изследваха, галеха подутината между бедрата му. Спър целуна Патрис по челото, след това по очите.

— Виж, Патрис. И аз искам не по-малко от теб, повярвай ми. Но може би е по-добре да се изкъпем — той се намръщи. — По един или друг начин.

Тя го погледна, изпълнена с желание за удоволствие.

— Звучи чудесно! Дори знам къде можем да отидем! В „Дебнещият лъв“ има фантастична баня. Показаха ми я, когато си взех стая там. Струва само два долара за два часа; банята е цялата в керамични плочки и е толкова интимно. Отиваме ли?

Той отмести ръката ѝ от застрашително уголемяващата се подутина.

— Разбира се, но след малко, когато ще съм в състояние да ходя.
Тя се разсмя.
— Ето, така те обичам, Спър!

Помещението се изпълни с пара.

Банята беше изцяло облицована с най-хубавите плочки със златно покритие, внесени от Италия. Няколко пухкави кърпи бяха подредени накуп непосредствено до газената лампа, която излъчваше дискретна златиста светлина. В средата на банята бе поставена огромна вана, която спокойно можеше да побере двама души.

Едно плувнало в пот момче донесе още едно ведро с топла вода и я изля във ваната. Момчето изтри челото си и се усмихна на Патрис.

— Ето, заповядайте, мис Карлън — каза то, като се усмихваше.
— Сега вие и вашият приятел можете да се изкъпете — за възрастта си момчето разбираше доста повече неща, отколкото би трябвало.

— Благодаря, Питър. Спър, дай му бакшиш, моля те.

Той даде на момчето един сребърен долар.

— О, благодаря, мистър! — сипейки благодарности, Питър веднага си тръгна, като влачеше ведрото по пода и силно бутна вратата зад себе си.

Маккой я заключи и се обърна към Патрис. Тя стоеше до ваната, загледана в изпускащата пара вода. Имаше вид на гадател в древен гръцки храм.

Спър се приближи до нея. Малки капчици вода блестяха в косата ѝ, която прилепваше плътно по нежното лице.

— За какво си мислиш? — той разтри раменете ѝ и усети през тънкия плат мекотата на кожата ѝ.

Патрис поклати глава.

— Просто за... за...

— Шшт. Миналото си е минало, забрави го. Настоящото е единственото, което има значение.

Тя го погледна и се засмя.

— Е, предполагам, че си прав. Няма никакъв смисъл да мислим за ада, през който сме минали.

Започнаха да се събличат и бързо се освободиха от всичко ненужно по себе си. Роклята ѝ скоро последва ризата и шапката на

Спър. С глух звук ботушите му паднаха на гладкия под, последвани от долни фусти и панталони. Смеейки се, те се надпреварваха кой да бъде пръв.

Изведнъж Спър се приближи и обхвана тънката ѝ талия. Докато се целуваха страстно, телата им се покриха със ситни капки кондензирана пара. Когато отдели устните си от нейните, Спър бе повече от готов — членът му бе втвърден до болка.

Тя сведе поглед точно в тази посока.

— Мислех си, че ще се къпем, Спър — тя направи престорено отчаяна физиономия. — Нали за това искаше да дойдем тук?

Той изръмжа.

— Е, добре.

И двамата започнаха да се къпят с горещата вода, измивайки от телата си праха, грижите и тревогите си. Той с удоволствие миеше тялото ѝ, докосваше всеки инч от млечнобялата ѝ кожа. Тя правеше същото с него. Топлата вода галеше телата им и мускулите им се отпуснаха.

— Стани — каза Патрис, усмихвайки се лукаво, докато в едната си ръка държеше сапуна.

— Защо?

— Ще разбереш по-късно. Просто стани!

Той стана. Още докато водата се стичаше от него, Патрис хвана крака му и го накара да се обърне. След като се обърна с гръб към нея, тя притисна сапуна между бутоните му и започна силно да търка.

— Хей! — извика той.

— Няма нищо — отвърна весело тя, докато го триеше. — Искам да съм сигурна, че наистина си чист.

— Ооо... кей.

Тя взе пениса му в ръка и започна да го гали, докато с другата си ръка продължаваше да го мие. От милувките ѝ членът му набъбна още повече.

— По дяволите, не съм сигурен дали това ми харесва или не — каза с приглушен глас той.

— Точно така трябва — отвърна сладко тя.

Спър се обърна и се потопи отново във ваната.

— Мисля, че трябва да приключваме с това проклето къпане.

— Какво си намислил — погледът, който му хвърли, бе съвсем невинен.

— Хайде! — той я хвана за ръцете и я изправи на крака.

След това и двамата се приближиха до купчината кърпи.

— Сега сме чисти, но нищо не ни пречи да се изцапаме отново, нали? — и той я бутна върху кърпите.

Патрис се засмя и се обърна да ги подреди като удобно, меко легло. След това го хвана за хълбоците му и започна да придвижва езика си по левия му бут.

— Хей! — започна да протестира той. — Какво, по дяволите, правиш?

— Ммм. Целувам задника ти — тя премести езика си на десния бут, след това в средата.

Той потръпна от нейните безбожни действия.

— Откъде имаш такива смахнати идеи, Патрис? — попита той, докато тя продължаваше да го лиже. Тя изстена и се отдръпна за малко.

— Не знам, предполагам, самият дявол ми ги нашепва.

— Аз ще вкарам дявола в теб — моя дявол! Само ти... О, по дяволите! Спри, момиче, чуваш ли? Просто спри това... Дяволите да го вземат, толкова е хубаво!

— Ммм — тя се премести по-надолу между краката му, стигна до тестисите му и започна да ги смуче с влажните си устни, а езикът ѝ не преставаше да проучва, да изследва. Спър потрепери, когато тя се изви и се обърна, плъзгайки устни от тестисите му към основата на еректиралния му пенис. Започна да го лиже, притискайки устни по цялата му дължина, докато накрая достигна пулсиращата му главичка. Когато Патрис започна да я смуче по тялото му сякаш се разля огън.

— Ах! По дяволите, чудесно е, Патрис! Не спирай сега!

Тя го пое целия в устата си, като се наслаждаваше на вкуса му, и в същото време гледеше премрежените му от удоволствие очи, докато му доставяше неповторима наслада. Спър постави ръце на раменете ѝ, а тялото му бе разтърсвано от чувствени спазми.

— О, да!

Наведе се леко напред и обхвана гърдите ѝ, като леко ги притискаше, без да спира ритмичните си движения в устата ѝ. Патрис изстена и увеличи темпото, приемайки го изцяло, без остатък.

Пара обвиваше телата им. Спър почувства, че е много близо до кулминацията. Патрис също го почувства и се отдръпна.

— Сега — каза тя, като се отпусна на кърпите. — Искам да го направиш сега — постави длани под бедрата си и разтвори крака. — Направи го, Спър. Да, направи го. Изпълни ме цялата и ме накарай да се чувствам истинска жена.

Той коленичи между краката ѝ и започна да търка пениса си в бедрата ѝ.

— Толкова съм раздразнен, че не съм сигурен докога ще издържа.

— Не ме интересува.

Тя се повдигна, подканяйки го да влезе в нея. Изгарящият ѝ поглед срещна неговия.

Накрая той се плъзна в нея. Патрис сякаш оживя. Тя посрещаше тласъците му, хванала хълбоците му, притискаше го, а той влизаше в нея с цялата си дължина. Тя стенеше и присвиваше очи, когато за момент изпитваше болка, след това широко ги отваряше и насочваше поглед към него.

— О, да. О, да, Спър! По дяволите, ще направиш така, че няма да мога да погледна друг мъж. Но не ме интересува. Пет пари не давам. Просто ме чукай. Чукай ме. Още, ооо!

И той правеше точно това. Телата им се долеяха, след това се отдръпваха, задоволявайки взаимната си страст. Спър се чувстваше толкова силен и жив, докато влизаше и излизаше от нея. Навлизаше бавно, но когато се отдръпваше, това траеше съвсем кратко. Постепенно увеличаваше скоростта на тласъците. Скоро телата им започнаха силно да се удрят едно в друго, а Патрис се гърчеше и стенеше под него.

— По-бързо. Изпълни ме. О, господи... о, господи... о, господи!

Маккой се отдаде на удоволствието, което го заля като огромна вълна. Не чувстваше нищо друго, освен топлото тяло на Патрис, и желанието ѝ да му се отдаде.

Започна да я язди още по-диво. Цялото ѝ тяло се разтърси от конвулсии на удоволствие, тя заби ноктите си в гърба му, като въртеше глава наляво-надясно, докато с всяка секунда насладата в тялото ѝ растеше и тя достигна невероятния си, неповторим оргазъм.

— Да! Да! Да! Спър! — крещеше Патрис, притискайки тялото му с безсрамно сладострастие, докато се извиваше и гърчеше под него.

Маккой засили тласъците, като дишаше тежко, и гледаше изпадналата в екстаз жена; той се приближаваше все повече и повече до собствената си кулминация, докато накрая вече не издържа и започна да се изпразва в нея.

— Патрис!

Хиляди звезди заиграха пред очите му, докато навлизаше с мощен тласък в нея, като викаше и стенеше. С всеки мускул от тялото си преживяваше невероятния оргазъм. С всяко движение през тялото му сякаш преминаваше електрически ток и разтърсваше първобитната сила на страстта, скрита в него.

Накрая всичко свърши. Невероятното чувство отстъпи място на сладка летаргия. Той спря тласъците си и се отпусна върху нея.

Спър затвори очи и въздъхна. Дъхът му развя няколко руси къдрици до слепоочието на Патрис, докато той отчаяно се опитваше да дойде на себе си. Под него Патрис също въздъхна и го прегърна силно, сякаш никога нямаше намерение да го пусне.

Трябваше да мине известно време, докато Спър разбере, че притиска силно жената под себе си. Хвана я през хълбоците, претърколи я и я намести върху себе си.

Патрис залепи целувка на носа му.

— Беше чудесно, нали? — попита тя с блеснали от доволство очи.

Той кимна.

— И аз смятам така — при тези думи тя допря буза до косматите му гърди. — Не мислиш ли, че е време да се изкъпем?

Спър я срещна на гарата във Фейгън. Той беше яздил до Холмс, бе платил сметката ѝ и бе взел вещите ѝ от хотелската ѝ стая. Остави кожените чанти в краката ѝ.

Патрис изглеждаше великолепно на слънчевата светлина. Русата ѝ коса блестеше под бялата шапка, копринената рокля с дантела и истински перлени копчета обвиваше разкошното ѝ тяло.

Патрис въздъхна облекчено, когато го видя.

— Точно навреме. Как все пак успя да донесеш всичко тук? — попита тя, след като го целуна.

Той сви рамене.

— Просто го правя.

Патрис се усмихна колебливо, когато влакът наближи.

— Виж, Спър, може би права грешка. Може би не трябва да се връщам в Сейнт Луис.

— Това зависи само от теб — не беше много доволен, че тя си заминава.

— Знам — тя притвори очи. — Ако само можех да бъда с теб, всичко би могло да бъде по-различно. — Патрис сграбчи ръката му.

Той сви рамене.

— Казах ти, че никога не се задържам дълго на едно място.

Тя премигна, за да скрие сълзите си.

— Да, предполагам, че така е по-добре.

Влакът забави ход, приближи се с грохот и бълващ дим. Въздухът от спирачките излезе със силно свистене. Колелата издадоха остър, стържещ звук.

Шумни групи новопристигнали слизаха от влака и се събираха на перона, като объркано се движеха напред-назад. Ярки костюми. Изцапани пътни чанти. Плачещи деца и пияни мъже.

— По-добре се качвай — каза Спър. — Ще ти помогна с багажа — той посегна към кафявите кожени чанти.

Тя го погледна, красивите ѝ сини очи се насълзиха, долната ѝ устна потрепери.

— Спър. Спър!

— Знам.

Прегърнаха се. Сълзите ѝ закапаха по чистата му сива риза, а около тях мъже и жени се разминаваха. Тя най-сетне се отдръпна и изтри мокрите си бузи.

Спър подаде багажа ѝ на носача и я придружи до вагона. Патрис сложи крак на стъпалото и се обърна към него.

— Благодаря! — обърна се и се качи.

Завинаги си отиде от живота му. Спър почака, докато влакът изсвири и потегли, отвеждайки Патрис обратно към дома.

Когато влакът вече не се виждаше, той се запъти към телеграфа, като се опитваше да се отърси от спомените.

Време беше да се залови с нова задача.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.